Volumul al patrulea al seriei

FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

NINA ȘI OCHIUL SECRET AL ATLANTIDEI

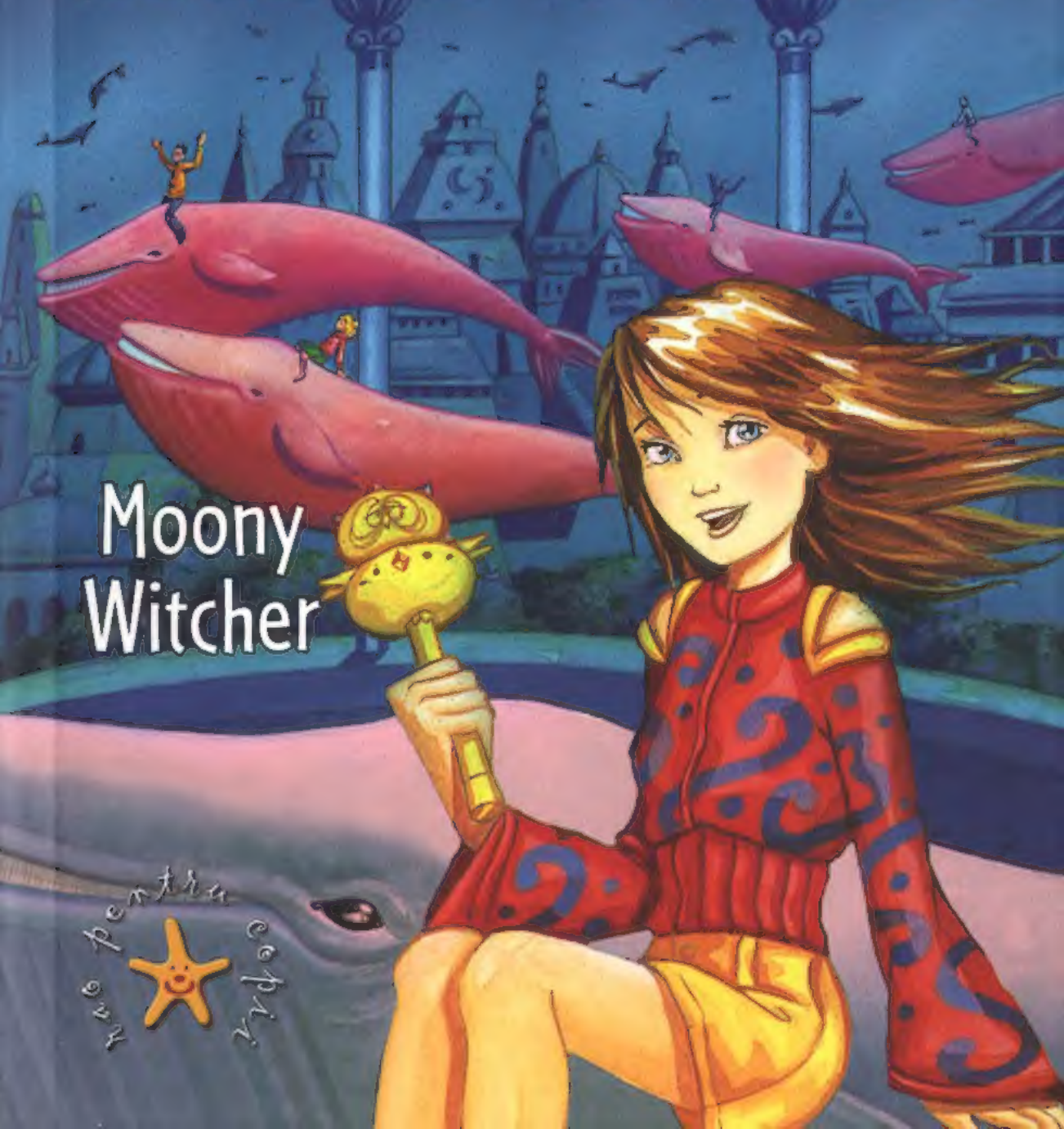

Moony Witcher

Ana pentru copii

Această carte
este a lui

_____

_____

În aceeași serie

au apărut:

FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

NINA ȘI MISTERUL NOTEI A OPTA

NINA ȘI BLESTEMUL ȘARPELUI CU PENE

Moony Witcher

NINA ȘI OCHIUL SECRET AL ATLANTIDEI

Volumul al patrulea al seriei

FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WITCHER, MOONY
Nina și Ochiul Secret al Atlantidei/ Moony Witcher; trad Ilieș Câmpeanu. - București : RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-103-083-2; ISBN (13) 978-973-103-083-8

I. Câmpeanu, Ilieș (trad.)

821.131.1-93-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

Moony Witcher
Nina e l'Occhio Segreto di Atlantide
© 2005 Giunti Editore S.p. A., Firenze - Milano
Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei și ilustrațiile din interior
Ilaria Matteini

Traducere din limba italiană
Ilieș Câmpeanu

© RAO International Publishing Company, 2006,
pentru versiunea în limba română

2006

ISBN (10) 973-103-083-2
ISBN (13) 978-973-103-083-8

Tuturor copiilor care zboară călare pe balene
și înoată cu rîndunelele către Libertate

CAPITOLUL UNU

Moartea lui LSL și sicriul Andorei

În acea dimineață rece de sfîrșit de februarie, pînă și aerul părea să duhnească. Misterioasa explozie produsă în seara dinainte pe Insula Clemente dăduse nu puține bătăi de cap. Cetățenii se treziseră cu noaptea în cap și, cu amintirea încă vie a marii sărbători de Carnaval din Piața San Marco, mergeau pe străduțe și prin piațete acoperindu-și gura cu eșarfe și batiste, pentru a evita să respire gazul care învăluia Veneția. Mulți se întrebau ce se va fi întîmplat pe insula pustie, dar nimeni nu știa încă adevărul.

Copiii se duseseră la școală, ca de obicei, chiar dacă aveau o tuse puternică, amintire sîcîitoare a acelei seri. Doar cei patru prieteni din Giudecca ai Ninei De Nobili, nepoata marelui alchimist rus Mihail Mejinschi, aveau întipărit pe buze un zîmbet ciudat.

Dodo, Cesco, Roxy și Fiore erau singurii elevi care nu se arătau îngrijorați de explozia produsă în lagună, care pusese capăt necazurilor lor. Păpușa de ceară care semăna

leit-poleit cu Nina sărise în aer pe neașteptate, transformîndu-se într-o capcană ucigătoare pentru contele Karkon Ca' d'Oro și primarul LSL. Pentru tinerii alchimiști fusese cu adevărat o victorie măreață împotriva Răului și ardeau de nerăbdare să sărbătorească evenimentul.

În Vila Espasia ferestrele de la camera Ninei erau larg deschise, în ciuda frigului de afară, Liuba fredona cîntece rusești în timp ce dădea cu aspiratorul pe covor, fără să-i pese de mirosul înțepător adus de vîntul din lagună. Dar treburile gospodărești fură întrerupte brusc de sosirea neașteptată a profesorului José.

– Holla, unde e Nina? întrebă dascălul spaniol, cu un aer care te punea pe gînduri.

Avea ochii încercănați și părul răvășit: părea că nu pusese geană pe geană toată noaptea.

– Bună ziua, profesore. Nina e la parter. Studiază și mi-a spus să nu o deranjez, răspunse binevoitoare dădaca rusoaică stingînd aspiratorul.

– Studiază? Fără mine? Eu am venit aici tocmai pentru asta, izbucni profesorul enervat.

– Păi, știm că încă nu vă simțiți bine. De fapt... în dimineața asta arătați rău de tot. Întoarceți-vă în locuința dumneavoastră și băgați-vă în pat. La prînz vă pregătesc o supă.

Liuba se gîndea că făcuse o simplă observație, dar profesorul reacționă rău. Ieși din cămăruță trîntind ușa albastră, coborî în grabă scara în spirală, traversă Salonul cu Șemineu și întră în Salonul Dogelui. Merse țintă către ușa secretă a laboratorului din vilă și bătu cu insistență.

– Nina, știu că ești acolo, înăuntru! Deschide! Trebuie să-ți vorbesc degrabă! strigă el.

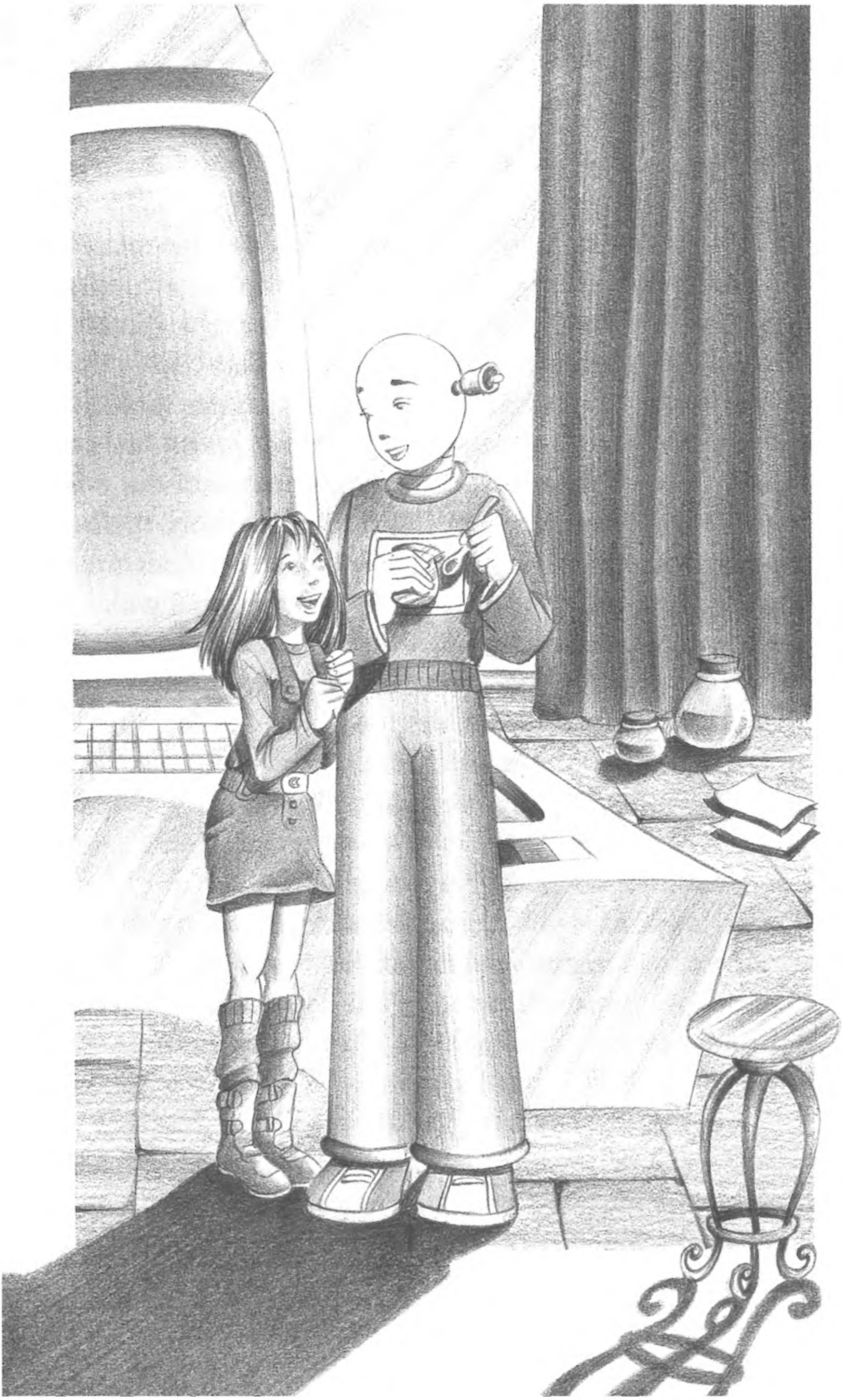

Dar ușa rămase închisă. În schimb, sosiră Adonis, lătrînd, și Platon, care, cu un salt pe măsuță, făcu să se clatine lampa cea verde.

– Plecați de-aici, fiarelor! țipă profesorul tot mai mînios.

Dulăul negru rînji arătîndu-și colții ascuțiți, iar motanul, gata să-i sară în cîrcă lui José, își arcui spinarea zbîrlindu-și blana roșcată. Cele două animale chiar că nu se așteptau la o reacție atît de ursuză din partea dascălului spaniol. Niciodată nu fusese atît de țîfnos. Dar nu mai era același de cînd Nina și prietenii ei îl eliberaseră din scîrboasa peliculă violet cu care îl acoperise Karkon, sperînd să-l scoată din joc. Și totuși, Pomodiul, fructul alchimic creat de Nina cu ajutorul Chiccoliumului găsit în pădurea maya, funcționase foarte bine. Poate că José era încă tulburat și în stare de șoc, și de aceea nepoata profesorului Mișa îl lăsase în pace vreme de cîteva zile.

Dascălul spaniol își pierdu răbdarea și, neprimind nici un răspuns, plecă aranjîndu-și nervos pelerina și pălăria. Liuba se ivi în capul scării în spirală și strigă de sus:

– Profesore, așteptați! Nu plecați...

Dar José nu-i dădu atenție, ieși din vilă bodogănind și trîntind cu putere ușa cea mare de la intrare.

Nina nu putuse deschide ușa laboratorului secret dintr-un motiv foarte simplu: se afla în Acqueo Profundis împreună cu Max-10p1.

– Am făcut-o și pe asta! Karkon și LSL sînt morți. Trebuie să-i dau de știre imediat Eterei. Dragă Max, îmi mai lipsește doar a Patra Taină și apoi gîndurile copiilor vor fi iarăși libere. Sînt sigură că acum, de vreme ce ăștia doi nu mai sînt, totul va fi mult mai ușor.

Fetița era foarte agitată gîndindu-se că va pune capăt oricăror lupte, dar... prietenul de metal era și mai și!

– Da, da, îți înțeleg bucuria. Dar ți-am explicat că z-a declanșat alarma pe neașteptate chiar ieri-zeară și nu pot ză pricep ce anume z-a întîmplat, spuse Max arătîndu-i cadranul electric din Acqueo Profundis.

– Ce-ți mai pasă de sistemul de alarmă?! Nu-ți dai seama că salvarea planetei Xorax este foarte aproape? răspunse Nina apăsat.

– Mai înainte de a ne trîmbița biruința trebuie ză controlăm dacă e totul în regulă. Dacă zîntem la adăpozt, replică androidul care, de nervi, nu izbutea să-și stăpînească urechile în formă de clopot.

– Bine, bine. Arată-mi cadranul electric. Totuși, după aceea, vreau să vorbesc cu Eterea. E urgent.

Nina se așeză în fața cadranului și Max îi explică pe îndelete că luminițele roșii se aprinseseră pe neașteptate dînd de veste că cineva sau ceva pătrunsese în laborator sau se apropiase de ferestre.

– O fi fost explozia! strigă Nina. Suflul ei poate să fi produs o deplasare a aerului și un val subacvatic în adîncurile lagunei. Insula Clemente nu-i chiar așa departe de aici. Să-ți spun drept, întîmplarea asta nu mă îngrijorează. Liniștește-te, Max!

Bunul android se așeză pe taburet și își duse mîinile la țeasta lucioasă.

– Nu pricepi nimic! Dacă acezt cadran electric nu funcționează înzeamnă că nu pot ză activez computerul și ză te pun în legătură cu Eterea.

Explicația lui Max o făcu pe Nina să tremure.

– Atunci, trebuie să-l reparăm imediat! zise fetița.

– Zigur, tocmai azta vreau ză fac. Poate că zînt prea tulburat. Acum o ză mănînc un pic de dulceață de căpșune – și, zicînd acestea, luă borcanul și-l deschise.

Nina zîmbi, îi dădu un pupic pe fruntea metalică și adăugă:

– Mănîncă, mănîncă. Stai liniștit, o să vezi că vei izbuti să găsești defecțiunea! Cu Eterea o să vorbesc după-amiază. Aștept să-mi vină prietenii, așa îi vom da vestea toți împreună. Nu-i așa?

– Așa-i, repetă Max înghițind două linguri de dulceață.

Tînăra alchimistă părăsi Acqueo Profundis, se urcă în vagonetul rapid, traversă tunelul, ajunse la scara îngustă și ieși prin chepengul din laboratorul vilei. Dacă nu putuse încă da vestea cea bună Etereei și bunicului, voia cel puțin să o împărtășească cu Systema Magicum Universi. Își puse mîna cu stea roșie pe marea Carte Vorbitoare, dar coperta nu se ridică.

Încercă încă o dată. Nimic. Cartea nu se deschise. Făcu un pas înapoi, se încruntă și, îngrijorată, scoase din buzunar Taldomul Lux, îl strînse la piept și murmură:

– Da' ce se întîmplă? Cartea nu vrea să vorbească!

Așezată pe taburet, cu coatele sprijinite de masa pentru experimente, privea de jur împrejur. Toate erau la locul lor: sticluțele, flacoanele, alambicurile și lingurile de cupru erau neatinse. Iar amestecul de safir și aur fierbea ca de obicei în ceaunul agățat în șemineul mereu aprins. Neîncrezătoare și năucită, rămase cu ochii pironiți pe Systema Magicum Universi, căutînd un răspuns.

Orologiul arăta ora 10.36 de minute şi 7 secunde. Acea dimineaţă de sfîrşit de februarie, începută cu mare entuziasm, nu părea să continue deloc pe calea cea bună.

Afară, pe canalul dinspre Giudecca, trei şalupe mari ale pompierilor se întorceau după ce interveniseră în lagună. Nici măcar comandantul, aşteptat în Aula Mare a Tribunalului din Veneţia de către autorităţile judecătoreşti şi consilierii primăriei, nu era în stare să dea o explicaţie pentru cele întîmplate pe Insula Clemente. Cînd intră în sală, toţi tăcură ca să asculte cu atenţie.

– Din cîte ne dăm seama, insula aceea este nelocuită şi probabil că explozia s-a produs din cauze accidentale. Poate o scurgere de gaz dintr-o conductă veche, mîncată de rugină. Din fericire, nu sînt victime, povesti comandantul, adăugînd doar cîteva amănunte care părură cu totul lipsite de importanţă. În interiorul unei clădiri foarte ciudate de onix negru am găsit doar nişte pene mari, pîrlite, şi cîteva oase. Probabil că este vorba despre rămăşiţele vreunui animal care trăia pe insulă. Nimic interesant.

Judecătorii ridicară din umeri, iar cei zece consilieri municipali îmbrăcaţi în violet rămaseră neclintiţi în tăcere.

Incendiul de pe Insula Clemente părea într-adevăr un mister, dar ciracii lui Loris Sibilo Loredan minţeau cu nerușinare. Ştiau prea bine că tocmai acolo fusese găsită statuia Leului Înaripat şi auziseră dintotdeauna vorbindu-se despre acel refugiu atît de ciudat şi blestemat. Nu spuseră nimic: trebuiau să păstreze secretul şi să dea ascultare dispoziţiilor pe care li le lăsase contele Karkon. Şi, în plus, evenimente magice şi inexplicabile se tot petrecuseră, ba chiar cu asupra de măsură!

Preşedintele tribunalului se ridică în picioare şi îi ţintui pe consilieri cu privirea.

– Şi despre primar ce veşti sînt? Tot bolnav este? Nu şi-a făcut simţită prezenţa nici măcar astăzi?

Cel mai bătrîn dintre consilieri îşi drese glasul şi luă cuvîntul:

– Din păcate, primarul LSL încă nu se simte bine. Dar curînd, ba chiar foarte curînd, se va reîntoarce la primărie. Nu vă faceţi griji. Cu siguranţă, contele Karkon ne va ajuta să înţelegem ce anume se petrece în oraş. Veţi vedea că misteriosul incendiu izbucnit pe Insula Clemente îşi va găsi o explicaţie.

Judecătorii şi pompierii rămaseră fără cuvinte, pe cînd cei zece consilieri se ridicară toţi deodată şi părăsiră tribunalul. Cu pas grăbit, doi dintre ei se îndreptară către Palatul Ca' d'Oro: ardeau de nerăbdare să afle adevărul şi să verifice dacă LSL era pregătit să se reîntoarcă la primărie. Care dintre ei ar fi putut prevedea că primarului şi contelui li se întîmplase ceva foarte grav?

Bătură la poartă şi sunară de mai multe ori, dar nu le deschise nimeni. Palatul părea pustiu.

Aşadar, Veneţia era oare lăsată în voia Magiei?

Consilierii căzuseră pradă îndoielii şi nu ştiau să dea nici un răspuns. Se răsuciră pe călcîie şi se îndreptară către primărie.

Pe neaşteptate, văzură cu coada ochiului un personaj ciudat intrînd repede în palatul lui Karkon. Făcură cale întoarsă strigîndu-i individului necunoscut să se oprească, dar poarta li se închise în nas, lăsîndu-i cu gurile căscate. Unul din cei doi îşi ridică privirile şi văzu că trei ferestre

se iluminaseră pe dată. Așadar, era cineva în palat! Și de ce oare nu răspunsese nimeni mai înainte? Și apoi, cine era individul ăla ciudat care izbutise să intre?

Cei doi ciraci ai marchizului Loris Sibilo Loredan se priviră albi ca varul și hotărîră să dea un telefon, trăgînd nădejde că, poate, contele ar fi avut chef să le ofere o explicație demnă de crezare.

La cinci după-amiaza, prietenii Ninei se duseră la vilă și își găsiră prietena în Salonul Dogelui. Era așezată pe jos, în mijlocul unui munte de cărți.

– Ce faci? o întrebă Cesco.

– Caut o explicație! veni răspunsul sec al fetiței, care nici măcar nu-și înălță privirea.

– O explicație? spuseră ceilalți în cor.

– Da. Încerc să aflu de ce nu mai vorbește Systema Magicum Universi. Poate că în aceste cărți de alchimie se găsește răspunsul, explică ea preocupată.

– Cum adică nu mai răspunde? Tocmai acum cînd l-am învins pe Karkon?

Ca de obicei, reacția lui Roxy fu plină de energie.

– Chiar așa. Poate că e ceva ce nu știm. Totuși, steaua pe care o am în palma mîinii drepte este roșie și, ca atare, nu ar trebui să fie nici o primejdie.

Nina le arătă prietenilor semnul alchimic, iar aceștia se așezară lîngă ea și începură să răsfoiască paginile cărților.

– Hai să m... m... mergem să v... v... vorbim cu Max, începu Dodo, dar Nina îl opri brusc, zicîndu-i că androidul era nervos din cauza alarmei care se declanșase în Acqueo Profundis.

– Alarmă? Păi atunci chiar că e ceva ce nu merge, spuse Fiore deschizînd un volum gros și plin de praf de Tadino De Giorgis, intitulat *Dolus*.

– Interesantă cartea asta, vorbește despre vicleșuguri, murmură fetița aranjîndu-și părul negru tuns scurt.

Ajungînd la pagina 35, se trezi în fața unui lucru destul de ciudat. Întreaga pagină era ocupată de o enormă literă de argint din alfabetul Celei de a Șasea Luni: litera D.

– D ca în Dolus, ceea ce în latină înseamnă „vicleșug, înșelăciune", spuse Fiore pe dată, făcînd paradă de cultura ei.

Numai ce isprăvi fetița de vorbit, că litera de argint se și desprinse de pe pagină și zbură către ușa laboratorului. Nina se ridică pe dată, fără să piardă din ochi marea literă D, care plutea în aer. Apoi luă Sfera de Sticlă pe care o avea în buzunar, o puse pe jgheabul de la canatul ușii și aceasta se deschise. Cei cinci tineri alchimiști pășiră înăuntru și litera se așeză pe coperta de la *Systema Magicum Universi*. Nina își puse deasupra palma cu stea și atunci Cartea se deschise și vorbi, în cele din urmă. Marea literă D intră în pagina lichidă și o lumină verde inundă camera.

– Carte, ce se petrece? întrebă temătoare fetița Celei de a Șasea Luni.

Vicleșugul e sub ochii voștri,
nu faceți pe proștii.
Doară Antimoniu de folosiți
Răul diabolic puteți să-l descoperiți.

– Antimoniu? repetă Nina.

Alchicartea de Tarot Ram Activia îl avea
și în sceptrul de cristal îl ținea.
Cunoașterea perfectă cu Antimoniu o obții
și acum el de ajutor vă va fi.

– Ram Activia a fost înfrîntă de Nol Avarus cînd a răpit păpușa explozivă identică mie, în timpul serbării de Carnaval din Piața San Marco. Nu știu ce s-o fi ales de sceptrul de cristal, răspunse tulburată fetița.

Pagina lichidă se văluri și, după cîteva secunde, se ivi sceptrul lui Ram Activia. Nina îl prinse din zbor. Era transparent și luminos. În interiorul lui se găsea Antimoniul.

Aruncă-l în ceaunul cu aur și safir
și după 3 minute și 4 secunde spuneți cu toții abitir:
„Vicleșugul vrem cunoscut să se facă.
Adevărul nu poate să tacă".

Tînăra alchimistă urmă fără zăbavă spusele Cărții și, odată trecute cele 3 minute și 4 secunde, copiii strigară cu toții împreună: „Vicleșugul vrem cunoscut să se facă. Adevărul nu poate să tacă".

Din ceaun ieși un cearșaf alb care zbură la semiînălțime și rămase întins ca prin farmec în mijlocul camerei, asemenea unui ecran mare.

Lumina din laborator se făcu albăstrie și pe cearșaf apărură niște imagini neliniștitoare. Cei cinci puștani priveau un film. Cu ochii cît cepele, văzură ce se întîmplase pe Insula Clemente în seara exploziei.

Prima scenă se desfășura în camera a opta din casa de onix negru. Pe tronul de lemn străvechi ședea LSL, avînd încă înfățișarea Șarpelui cu Pene. În fața lui apăru Nol Avarus, Alchicartea de Tarot Răufăcătoare care o învinsese pe Ram Activia în timpul serbării de Carnaval.

Bătrînul cocoșat strîngea în brațe păpușa de ceară care semăna leit cu Nina. În spatele lui, lîngă ușă, se aflau Karkon, Visciolo, Alvise și Barbessa. Șarpele cu Pene se ridică în picioare și-și aținti ochii asupra păpușii, crezînd că era vorba chiar de Nina. Voia să-i arunce a doua privire diabolică. Într-o clipită, blestemul se transformă într-un vuiet. Karkon făcu un semn ca și cum ar fi vrut să-l oprească pe Șarpe din acțiune, fiindcă își dăduse seama că păpușa aceea nu era Nina. Dar de-acum era prea tîrziu: privirea fusese deja aruncată și un gaz puternic, ieșit din ochii lui LSL, pătrunse în păpușă, făcînd-o să explodeze. Zidurile camerei se prăvăliră și un nor de fum galben se ridică la cer.

Copiii priveau îngroziți scena de pe cearșaf și văzură limpede că pe pardoseala camerei a opta se mai aflau doar cîteva rămășițe din LSL, cîteva pene de argint și o mînă de oase. Nici urmă de Nol Avarus: în locul lui, doar o grămăjoară de cenușă.

Nina strigă de bucurie, dar, în penumbra din laborator, Cesco o făcu repede să tacă.

Pe cearșaf apăru a doua scenă care îi înfățișa pe Karkon și pe ciracii lui cufundați în apele lagunei. În jurul lor pluteau sărmanele obiecte vorbitoare ale lui LSL: vasul Quandomio Fluorescent, cădița Tartru Galben, bolul Sallia Pitică și sticla Vintabru Verde.

Contele se agita mişcîndu-şi mantia violet, iar Visciolo şi cei doi androizi se trudeau să iasă la suprafaţa apei. Apoi îl văzură limpede pe Karkon folosindu-se de Pandemon Mortalis şi un fulger de foc plecă din vîrful sabiei malefice. Descărcarea electrică lovi apa sărată a lagunei dînd naştere unui enorm balon de oxigen în interiorul căruia îşi găsiră salvarea cei patru duşmani, în timp ce sărmanele obiecte vorbitoare rămaseră în voia valurilor.

Filmul abia se terminase cînd cearşaful se împături pe dată, intrînd din nou în ceaun. Luminile din laborator se reaprinseră, lăsîndu-i pe copii cu gura căscată.

– Trăieşte! Karkon trăieşte! strigă Nina sprijinindu-se de masa pentru experimente.

– Ne-a păcălit încă o dată! E nebunie curată! zise Cesco aranjîndu-şi ochelarii.

– Păi atunci... o să vină să pună mîna pe noi! exclamă Roxy privind-o pe Nina cu pumnii strînşi.

– Mi-e fr... fr... frică, se bîlbîia Dodo care se aşeză la locul lui obişnuit, lîngă Piramida cu Dinţi de Dragon, privind înspăimîntat în pămînt.

– Chiar credeam că l-am eliminat pentru totdeauna. Acum înţeleg de ce s-a declanşat sistemul de alarmă în Acqueo Profundis: Karkon s-o fi apropiat de ferestre pe cînd se afla în balonul de oxigen.

Îndată ce Nina isprăvi de vorbit, toţi se priviră albi ca varul. Un singur gînd le trecu tuturor prin minte: oare Karkon descoperise laboratorul de sub lagună?

Fără a pierde o secundă, coborîră în pivniţă şi dădură fuga la Max, care era ocupat pînă peste cap. Cu ajutorul unor cleşti, al unor ciocane şi a cîtorva instrumente cu

laser încerca să repare cadranul electric. Cînd Nina îi povesti despre Karkon care reușise să se salveze, bunul android își roti repede urechile în formă de clopot, făcu ochii mari, își descleștă pumnii și... toate ustensilele căzură cu zgomot pe pardoseală.

– Ne-a traz pe zfoară! Și poate că a dezcoperit și Acqueo Profundiz, spuse el clătinîndu-se pe picioare.

– Să sperăm că nu. Trebuie să repunem în funcțiune sistemul de alarmă, spuse Cesco privind ecranul cel mare și computerul, care erau stinse.

Cu inima strînsă, cei cinci prieteni îi dădură o mînă de ajutor lui Max-10p1 și, vreme de două săptămîni, căutară o rezolvare a problemei. Fiore și Roxy studiară codurile pentru activarea sistemului de alarmă, în vreme ce Dodo, Cesco și Max verificară întreaga rețea de fire electrice. Nina încercase să ceară ajutor de la Systema Magicum Universi, dar, încă o dată, Cartea nu vorbea.

Contactul cu energiile Celei de a Șasea Luni se întrerupsese și tînăra alchimistă se simțea pierdută.

Nu tu scrisori de la bunicul, nu tu discuții cu Eterea.

Misiunea de a salva planeta Xorax părea din ce în ce mai complicată și tot mai imposibilă. Nina încercase să vorbească și cu profesorul José ca să îi ceară un sfat, dar dascălul era morocănos și nervos.

– Las-o baltă. Karkon e prea puternic și prea viclean. Iar eu nu știu cum să te ajut. De zile întregi îți spun că trebuie să isprăvești cu povestea asta, îi zisese José apăsat și, în cele din urmă, fetița Celei de a Șasea Luni se lăsase păgubașă. Nu se mai dusese să-l caute în căsuța lui de lîngă

vilă, lăsîndu-l, deși fără tragere de inimă, în pace printre hîrțoagele lui.

Și la primărie era fierbere mare: de prea multă vreme Karkon și LSL nu mai dăduseră nici un semn de viață și consilierii municipali aveau de înfruntat multe probleme. Dar, pe 21 martie, în prima zi de primăvară, unul dintre consilierii îmbrăcați în violet primi un telefon. Era Karkon Ca' d'Oro!

– Doi dintre voi să vină degrabă la palat. Trebuie să vă comunic ceva important!

Apelul telefonic fusese telegrafic și, în mai puțin de jumătate de oră, doi consilieri bătură la poarta contelui.

Karkon îi primi în Camera Planetelor, în prezența lui Alvise, a lui Barbessa și a lui Visciolo. Pe pardoseală, de-a lungul pereților, se înșiruiau cel puțin patruzeci de lumînări negre aprinse, iar în mijlocul camerei se zărea un ciudat obiect dreptunghiular acoperit cu o prelată violet.

Atmosfera era sumbră și nu se auzea nici musca.

– Stimate conte, ce plăcere să vă revedem! Cum se face că n-ați mai dat nici un semn? Aveam neapărată nevoie să vorbim cu dumneavoastră. S-a petrecut un incident pe Insula Clemente...

Consilierul care pășise primul înainte nu își termină vorbele. Karkon îl întrerupse.

– Știu totul. În aceste două săptămîni, am avut multe lucruri importante de rezolvat în mare grabă, răspunse cu o voce gravă vicleanul conte.

– Și primarul ce mai face? întrebară îngrijorați cei doi consilieri.

– E mort! zise Karkon cu o voce de gheață.

– MORT! Dar cînd s-a întîmplat?

Cei doi își puseră mîinile în cap, privindu-l îngroziți pe Magister Magicum.

– S-a întîmplat și gata! le tăie vorba Karkon, care, de bună seamă, nu le putea povesti cum murise.

Contele își miji ochii, care se făcură ca două ace cu gămălie, și se gîndi din nou la sfîrșitul lipsit de glorie al lui LSL: fulgerat de o păpușă idioată de ceară! Cum să le poată povesti celor doi consilieri că, în fapt, LSL era Șarpele cu Pene și că gazul produs de privirea lui malefică făcuse să explodeze păpușa identică tinerei alchimiste? Pe scurt, a le dezvălui aceste lucruri însemna să admită că Loris Sibilo Loredan era inventatorul Alchicărților de Tarot și că sărise în aer din cauza unei capcane întinse de el însuși: o vrajă pentru a o ucide pe Nina! Dacă venețienii ar fi știut aceste lucruri, cu siguranță că s-ar fi răsculat.

Și nu numai asta, dar însuși Karkon risca să fie pus sub acuzare și ar fi trebuit să explice de ce se afla pe Insula Clemente împreună cu primarul-Șarpe.

Desigur, consilierii îmbrăcați în violet știau că LSL era un om cu puteri ciudate, dar, de bună seamă, nu era cazul să cunoască întregul adevăr mișel despre marchizul Loris Sibilo Loredan. În vreme ce Karkon era cufundat în gînduri, unul din cei doi consilieri făcu un pas înainte și întrebă:

– Conte, oare moartea primarului are ceva de-a face cu incendiul izbucnit pe Insula Clemente?

– Tăcere! strigă contele care, mișcîndu-se pînă în mijlocul camerei, ajunse lîngă ciudatul obiect acoperit cu pînză violet. Se apropie și, cu un gest rapid, smulse prelata.

– UN COȘCIUG! strigară cei doi consilieri ducîndu-și mîinile la ochi.

– Da, un frumos coșciug de metal. Neted și strălucitor. Priviți cu atenție ce am gravat deasupra.

Contele întinse mîna stîngă, își îndreptă degetul arătător spre coșciug și, cu unghia lui lungă, sublinie literele gravate cu foc:

LSL – Marchiz Loris sibilo Loredan – primar al Veneției.

Consilierii se albiră la față.

– Și acum ce facem? Ce spunem populației?

– Nu se va întîmpla nimic. Voi lua eu locul marchizului.

Și, spunînd acestea, Karkon își desfăcu larg mantia, scoase de sub ea o bucată de pergament și citi cu voce tare:

ULTIMELE MELE DORINȚE

Subsemnatul, marchiz Loris sibilo Loredan, în deplinătatea facultăților mintale, las postul de primar al Veneției contelui Karkon Ca' d'Oro care vă va garanta liniștea, libertatea și dreptatea.

Spre conformitate
LSL

– Dar documentul ăsta e legal? îndrăzniră cei doi consilieri.

Karkon se apropie de ei amenințător și, cumpănind în mîini Pandemonul Mortalis, strigă:

– Cum îndrăzniți să vă îndoiți de mine? Fiți atenți la ceea ce ziceți și faceți! Ați înțeles?

Cei doi făcură un pas înapoi, plecîndu-și capetele.

– Tipăriți mii de necrologuri și lipiți-le pe zidurile orașului. Înmormîntarea va avea loc peste două zile. Toți venețienii trebuie să ia parte.

– Dați-mi voie, dragă conte, este cumva cu putință să-l vedem pentru ultima oară pe bietul nostru primar? Se poate deschide coșciugul?

Cererea consilierului îl scoase din sărite pe maleficul Karkon.

– Nu ați priceput nimic! LSL a murit slujind o cauză dreaptă. Ce contează dacă îi vedeți trupul sau nu? Adevărul despre moartea lui nu poate fi povestit nicicum. E clar? zise contele cu hotărîre, ridicînd brațele către tavan.

Consilierii dădură din cap în semn de încuviințare.

– Bine. Și, după părerea voastră, putem dezvălui acest „secret“ cetățenilor din Veneția? întrebă contele făcînd spume la gură.

Consilierii dădură din cap în semn că nu.

– Perfect. Văd că ați priceput. Așadar, e clar că trebuie să tragem un folos din această situație tragică. Le vom spune venețienilor că LSL a fost otrăvit – și, zicînd acestea, Karkon se așeză pe sicriu, picior peste picior, și privi chipurile uimite ale celor doi consilieri.

– OTRĂVIT? strigară cu glas gîtuit cei doi ciraci ai primarului care acum erau scăldați de o sudoare rece.

– Desigur. Otrăvit. Ucis. Și vă puteți imagina asupra cui vom arunca vina, șopti contele mîngîindu-și țăcălia.

– Nina De Nobili? spuseră cei doi într-un glas, privindu-i în ochi pe gemeni și pe Visciolo, care zîmbeau.

– Chiar așa. Și este adevărul gol-goluț, numai că nu puteam spune CUM anume l-a ucis. Nu ne-ar conveni. Credeți-mă! Vrăjitoarea aia mică și prietenii ei vor plăti scump. Li se apropie sfîrșitul.

Karkon se ridică, atinse sicriul și, înainte de a le da liber consilierilor, îi fulgeră cu privirea, zicînd:

– Insist, necrologurile trebuie lipite pe ziduri pînă mîine-dimineață.

Imediat ce consilierii ieșiră din Camera Planetelor, conduși de Visciolo, contele deschise sicriul: era gol, de bună seamă!

Un hohot de rîs satanic se înălța pînă la tavan, ba chiar și Alvise și Barbessa săltară de bucurie pentru păcăleala pusă la cale de maestrul lor. De fapt, în acel sicriu de metal nu putea nicicum fi cadavrul lui LSL, fiindcă primarul arsese de viu în incendiu și din el rămăseseră doar cîteva pene și oase, niște resturi amărîte găsite de comandantul pompierilor, care, desigur, nu-și imagina importanța celor descoperite de el. Încă o dată contele regizase o escrocherie diabolică pentru a o înșela pe fetița Celei de a Șasea Luni, care era singura piedică în calea planului său: să ia puterea în Veneția și să pună stăpînire pe secretele planetei Xorax.

Își trecu mantia violet peste literele de pe sicriu și, rînjind, li se adresă celor doi gemeni:

– Nu se observă nicicum că sub aceste litere erau altele. E adevărat?

– Foarte adevărat. Nimeni nu-și va da seama că în acest sicriu era trupul iubitei noastre Andora, răspunse Alvise cu mîndrie.

Da, chiar Andora, androidul karkonian care se sinucisese cu cîteva luni mai înainte. Sicriul de metal fusese furat de Karkon imediat după explozie cînd, înfășurat în balonul de oxigen, observase un obiect lucios pe fundul mării. Cu ajutorul gemenilor și al lui Visciolo, contele transportase sicriul cu trupul Andorei la Palatul Ca' d'Oro.

Mai bine de douăzeci de zile trudise cu îndîrjire cu gînd să readucă la viață sofisticatul android și de aceea nu le deschisese poarta consilierilor și nici măcar nu răspunsese la telefon. O altă idee diabolică se înfiripase în mintea lui Karkon: nu numai că pusese din nou în funcțiune circuitele și microcipul Andorei, dar, odată ștearsă inscripția „Andora, android karkonian" de pe capacul sicriului de metal, gravase în locul ei inițialele primarului LSL.

Cu acel sicriu rezolvase o problemă spinoasă: să anunțe că LSL fusese ucis și să organizeze o înmormîntare măreață. Pur și simplu o adevărată fărădelege care îi avea încă o dată în centrul strategiei sale pe Nina și grupul de copii de pe Giudecca. Un plan perfect.

Pe de altă parte, Nina nu putea bănui că sicriul Andorei sfîrșise în mîinile contelui. Filmul văzut pe cearșaful din laborator se întrerupsese la scena care înfățișa salvarea lui Karkon, a celor doi gemeni și a lui Visciolo. Nimic mai mult.

În dimineața următoare, la fel cum se întîmplase cu „Proclamația împotriva magiei", pe zidurile din Veneția fură lipite mii de necrologuri. Pentru venețieni a fost pur și simplu un șoc, asta și fiindcă pe afișe era scris negru pe alb că LSL fusese otrăvit!

Judecătorii declanșară imediat o anchetă pentru a descoperi cine îl ucisese pe Loris Sibilo Loredan și mulți

începură să creadă că Veneția se afla într-adevăr pradă unei vrăji malefice.

DOLIU CETĂȚENESC

Dragul și mult iubitul primar al Veneției,
marchizul **LORIS SIBILO LOREDAN**,
a fost ucis. **OTRĂVIT!**
Cerem colaborarea tuturor venețienilor
pentru a-i descoperi pe vinovați.
Funeraliile vor avea loc mîine la ora 11.30
la bazilica San Marco. La ceremonie,
contele Karkon Ca' d'Oro va citi
un document important scris de LSL
cu puțin înainte să moară.
Magazinele, birourile și școlile vor fi închise.

Cei 10 consilieri comunali

Încă de foarte dimineață, Visciolo îi adusese un necrolog contelui care, imediat ce îl citi, își frecă palmele de bucurie și, foarte încrezător în sine, se îndreptă în grabă către Infirmerie. Avea de făcut un lucru destul de important.

Scufundată în Cada Regeneratoare zăcea Andora, cu ochii închiși și trupul nemișcat.

Alvise și Barbessa schimbau al nu știu cîtelea filtru de Apa Vieții, o substanță alchimică studiată cu acest prilej. Circuitele electrice și părțile mecanice erau aproape complete: lipsea doar noul microcip, în formă de monedă, pe care contele trebuia să-l introducă în creierul androidului său preferat.

Karkon deșurubă capul Andorei, îl tunse chilug și, înainte de a începe să trepaneze cutia craniană, luă în mîini chipul creaturii sale artificiale. Și atunci spuse, aproape cu duioșie:

– Nu-ți face griji, o să fii mai puternică și mai inteligentă decît înainte. Nu-mi pasă dacă legătura cu adevărata mătușă a Ninei a fost întreruptă. Am alte misiuni pentru tine.

Apoi, luînd un trepanator electric, începu să găurească țeasta androidului. După două ore, microcipul, alcătuit din Seleniu Puternic (ultimul preparat alchimic inventat de conte) fixat cu lațuri de Tensium și scufundat într-o sferă plină de Ombio, era introdus în creierul Andorei.

Înșurubă la loc capul pe gîtul androidului și îl puse din nou în Cada Regeneratoare, apoi se întoarse înspre gemeni.

– Verificați temperatura la Apa Vieții și, peste o oră, luați o probă de sînge. Vreau să văd dacă Magma Sulfurică este la nivel optim.

Alvise și Barbessa îi dădură ascultare fără crîcnire. Curînd, Andora avea să fie în picioare.

În timp ce la Palatul Ca' d'Oro totul mergea ca pe roate, la Vila Espasia bătea un vînt de restriște. Carlo, grădinarul, și profesorul José intrară în bucătărie la Liuba și îi dădură vestea morții lui LSL.

– Ce? Primarul a murit otrăvit?! exclamă dădaca rusoaică răsturnînd, de emoție, un castron plin ochi cu frișcă.

– Da. E groaznic! Cine știe cine o fi fost. Acum o să fie necazuri serioase pentru toți cei care erau împotriva lui, spuse profesorul José.

– Nu cumva vreți să spuneți că o să se ia de Nina, de copii și chiar de dumneavoastră, profesore? se îngrijoră Liuba.

– Cine știe... nu știu ce să cred, răspunse dascălul punîndu-și pe masă pălăria țuguiată.

Liuba își scoase șorțul murdar de frișcă, luă tava cu micul dejun pregătit pentru Nina, urcă scara în spirală și comentă:

– N-o să fie o veste bună cu care s-o trezesc pe Ninocica mea.

Cînd dădaca rusoaică trase perdelele de catifea albastră lăsînd lumina să intre în cămăruță, Nina se frecă la ochi și se ridică în capul oaselor în pat. Numai ce-i dădu dulcea Bezeluță vestea despre primar, că fetița și simți cum îi îngheață sîngele în vine. Trase pe ea o pereche de pantaloni largi și un pulover în dungi, și, într-o clipită, ieși din cameră fără măcar să guste unul din biscuiții abia pregătiți de dădacă. Înainte să pășească în Camera cu Șemineu îl văzu pe profesorul José în mijlocul holului de la intrare. O privea în tăcere.

– Profesore, o să se lege și de dumneavoastră. Vă rog mult, nu ieșiți din casă!

Nina era foarte îngrijorată și pentru el.

– Dragă *muñeca*, mie nu mi-e frică, zise José punîndu-și pe cap pălăria țuguiată.

– Adevărat? întrebă fetița uimită.

– Desigur, mie nu mi-e teamă de ceea ce cunosc deja, răspunse dascălul spaniol pe un ton liniștit.

– Cum vine asta?

Nina era uluită.

– Am pătimit destule din partea contelui Karkon. Îi cunosc puterea. Și, desigur, nu-i un secret că LSL ne-a acuzat de magie, pe mine și pe Dodo. Dacă vreodată

vor veni să mă aresteze, voi ști ce să fac – și, zicînd aceasta, José deschise ușa și ieși lăsînd-o pe Nina fără cuvinte.

Fetița Celei de a Șasea Luni nu avu vreme să se gîndească la spusele dascălului. Dădu fuga în laborator și, cu respirația tăiată, puse mîna dreaptă pe *Systema Magicum Universi* și întrebă:

– Carte, te rog, răspunde-mi! Situația este foarte gravă. Karkon trăiește și e periculos, LSL e mort și se spune că a fost otrăvit. Dar nu-i adevărat. Și tu știi asta. Dar toți venețienii vor cădea în această capcană. Eu nu mai reușesc să iau legătura cu Eterea. Ce trebuie să fac?

Coperta pe care era gravat Gughiul de aur se deschise încetișor, pagina lichidă se lumină și, în cele din urmă, Cartea răspunse:

La Max 10-p1 trebuie să te duci
și pe ferestre privirea să-ți arunci.
Un lucru important a dispărut,
dar pentru alte patru pericolul de moarte n-a trecut.

– A dispărut un lucru și patru au nevoie de mine? Dar ce sînt astea? întrebă Nina curioasă.

Cartea nu mai răspunse, lăsînd-o pe Nina pradă panicii. Tînăra alchimistă coborî degrabă în Acqueo Profundis și îl găsi pe Max pregătit să încerce sistemul de alarmă.

– Bună, Nina, încă vreo două zile și totul va fi OK. Multe inztrumente funcționează ca la carte, dar mai trebuie ză verific memoria computerului, spuse vesel androidul.

Fetița se duse la ferestre, fără să audă un cuvînt, trase draperiile verzi și privi afară. Pești, alge, pietre și nisip.

Nu văzu nimic ciudat. Dar, deodată, privi fix un punct anume pe fundul mării și țipă:

– A dispărut!

Max se întoarse imediat către ea.

– Cine? Ce anume?

– Sicriul Andorei nu mai este! spuse Nina lipindu-și mîinile și nasul de geam.

– ANDORA? strigă androidul apropiindu-se de nepoata profesorului Mișa.

– Karkon a fost! Sînt sigură de asta. Dar cum de nu m-am gîndit la chestia asta înainte?

Nina era deznădăjduită.

Max se clătină pe picioare, genunchii îi scîrțîiră și simți că leșină. Se așeză pe jos și ochii i se umplură de lacrimi.

– Andora! Iubita mea Andora, repeta el fără întrerupere.

Nina îl îmbrățișă și încercă să-l aline. Înțelegea că, pentru Max, aceasta era o lovitură grea. Tînăra alchimistă privi încă o dată fundul mării gîndindu-se că, probabil, contele reactivase androidul karkonian și acest fapt reprezenta un nou pericol. Andora cunoștea la perfecție Acqueo Profundis, era la curent cu existența lui Max și cu legătura cu Eterea. Andora știa prea multe lucruri! Gîndurile îi galopau prin minte, dar, la un moment dat, Nina văzu ceva mișcîndu-se printre alge. Privi mai bine și...

– Pe toate ciocolatele din lume! Obiectele vorbitoare! strigă ea scuturîndu-l de umăr pe prietenul ei de metal. Privește, Max, acolo sînt Quandomio Fluorescent, Sallia Pitică, Tartru Galben și Vintabru Verde. Trebuie să le prindem, nu le putem lăsa acolo! spuse ea, tot mai agitată.

– Zînt periculoaze? întrebă Max șovăielnic.

– Nu. Dimpotrivă, sînt prietenoase și simpatice. LSL le întrebuința pentru a crea Cumus Alienant, dar acum că e mort nu o să-i mai fie de folos. Lipsește Vintabrul Azuriu, dar pentru noi nu contează, îi explică fetița Celei de a Șasea Luni.

Max o urmă și activă brațul mecanic care, printr-un hublou din Acqueo Profundis, ajunse la sărmanele obiecte vorbitoare și le pescui pe toate patru, unul cîte unul. Păreau ca și distruse: stătuseră douăzeci de zile în apă și nu ar fi fost lucru ușor să le readucă la viață.

Nina luă o cîrpă și le șterse unul cîte unul. Vasul Quandomio era gol, pulberea roz foarte fină se împrăștiase pe fundul mării, cădița Tartru Galben nu mai conținea sarea transparentă, iar din bolul Sallia Pitică dispăruseră bobițele strălucitoare. Doar sticla de Vintabru Verde era neatinsă și, odată cu ea, conținutul ei alchimic.

Nina le puse lîngă șemineu să se încălzească puțin, trăgînd nădejde că o să-și revină, dar nici unul dintre ele nu vorbea. După cîteva minute, căldura focului își făcu efectul, cădița Tartru Galben începu să-și miște lăbuțele, iar bolul Sallia Pitică se mișcă și el. Fetița se apropie încet și întrebă în șoaptă:

– Cum vă simțiți?

– Binișor, răspunse Tartru Galben.

– Mă simt năucită, zise Sallia Pitică, în vreme ce vasul Quandomio începu să tremure și sticla de Vintabru Verde strănută.

Max privi cu atenție acele ciudate obiecte vorbitoare și, aplecîndu-se, luă în mîini cădița Tartru Galben.

– Zînteți norocoaze, Nina a vrut ză vă zalveze, le spuse androidul.

– Nina... ah, da, acum te recunosc, fetițo. Ne-ai făcut o vizită în Insula Clemente, împreună cu prietenii tăi.

Vasul Quandomio își reamintise totul.

– Da, și am fost foarte bucuroasă să vă cunosc. Dar acum trebuie să vă spun cîteva lucruri despre mine, pe care nu le știți.

Tînăra alchimistă se așeză pe jos între ele și, mîngîindu-le, povesti ce se petrecuse pe Insula Clemente și sfîrșitul de care avusese parte Șarpele cu Pene.

– LSL, tutorele nostru, e mort? Păi, e un lucru groaznic! izbucni cădița Tartru Galben.

– Vă înțeleg reacția, dar trebuie să mă ajutați, zise Nina și le întrebă pe cele patru obiecte vorbitoare dacă, în seara exploziei, îl văzuseră pe Karkon luînd sicriul Andorei.

Obiectele răspunseră că da, îl văzuseră, dar o liniștiră pe tînăra lor prietenă asigurînd-o că, din afară, ferestrele de la Acqueo Profundis nu se observau datorită algelor care acopereau perfect laboratorul secret. Așadar, Karkon nu-și dăduse seama de nimic!

Nina și Max răsuflară ușurați, chiar dacă le rămînea încă necunoscută soarta Andorei. Dacă Karkon ar fi reușit să o reactiveze, ar fi convins-o, de bună seamă, să dezvăluie existența laboratorului Acqueo Profundis.

Obiectele vorbitoare adormiră lîngă șemineu, lăsîndu-i pe Max și pe fetița Celei de a Șasea Luni cu problemele lor.

Vestea uciderii primarului făcu vîlvă și la școală și primii care urmară să fie puși sub supraveghere fură, firește, Dodo, Cesco, Fiore și Roxy, care mai fuseseră și înainte acuzați că avuseseră purtări anormale și că urmaseră sfaturile Ninei De Nobili, socotită o alchimistă foarte primejdioasă. Directorul școlii strînse toate clasele în Aula Mare și îi anunță pe elevi că a doua zi școala urma să fie închisă din cauza doliului cetățenilor.

– Vă rog insistent, copii, la înmormîntarea primarului să fiți disciplinați, zise directorul, aruncînd o privire de gheață către cei patru prieteni de pe Giudecca.

Dodo începu să tremure și se agăță de puloverul lui Cesco, care însă rămase nemișcat.

După părerea lui Fiore și a lui Roxy, trebuiau să stea de vorbă cu Nina cît mai repede cu putință: întreaga tărășenie lua o întorsătură rea pentru ei.

După-amiază, cei cinci prieteni se întîlniră în Salonul Portocalilor în fața unei cești de ceai pregătite de Bezeluța și, în cele din urmă, putură comenta vestea.

– Nina, tu ce crezi, trebuie să mergem la înmormîntare? întrebă Fiore gustînd un pișcot.

– Da, sînt curioasă să văd cu ce chip se va arăta Karkon în fața venețienilor. Dar nu asta mă îngrijorează pe mine, răspunse fetița strîngînd din dinți.

Cei patru prieteni își aruncară o privire iute și Cesco se ridică în picioare.

– Ce mai e?

Nina își plecă privirea și le povesti despre dispariția sicriului Andorei. De uimire, Roxy scuipă ceaiul pe care tocmai îl dusese la gură, Fiore își împreună mîinile ca pentru rugăciune și Dodo, vînăt la față, exclamă:

– Cr... cr... credeți că a fost Karkon?

– Sigur că el a fost! izbucni Nina, strîngînd Taldomul Lux într-o mînă și avînd ochii strălucitori.

– Asta ne mai lipsea, zise Fiore.

– Apoi am salvat și cele patru obiecte vorbitoare. Vi le mai amintiți? Le-am văzut și în film, întrebă Nina.

– Ah, da, obiectele de pe Insula Clemente! Unde le-ai găsit?

Fiore era curioasă.

– Erau așezate cu grijă pe fundul mării. Acum se află la loc sigur, în Acqueo Profundis. Chiar că mă înduioșează, le explică zîmbind fetița Celei de a Șasea Luni.

– Da' o să le ții cu tine? întrebă Roxy.

– Sigur. Nu pot să le arunc. Ar putea fi de folos, continuă Nina, care voia să le mai abată gîndurile povestindu-le despre obiectele vorbitoare.

Dar Cesco aduse din nou discuția la sicriul Andorei și la înmormîntarea lui LSL. Băiatul își vîrî mîinile în buzunare și spuse cu un aer hotărît:

– Bine, așadar, contele vrea război. Iar noi o să-l înfruntăm încă o dată. Ne vedem mîine-dimineață la bazilica San Marco. Vom descoperi o mulțime de lucruri la înmormîntare. Nu ne putem ascunde, altminteri toate bănuielile care planează asupra capetelor noastre vor deveni o certitudine. Și jandarmii o să ne aresteze fără să mai stea pe gînduri.

Spusele băiatului cu ochelari erau fără cusur și cei patru scoaseră din buzunare Rubinul Prieteniei Trainice ca să i-l arate Ninei în semn de curaj.

– Să mergem la Carte. Poate o să ne ajute! exclamă Nina luîndu-l de mînă pe Cesco, care o privea cu drag.

Cînd intrară în Salonul Dogelui, găsiră o surpriză: lîngă ușa laboratorului se afla o carte rotundă.

– Ce formă ciudată, spuse Nina luînd-o de jos.

– Da, nu am mai văzut niciodată o carte rotundă, spuse Roxy pipăind coperta de carton roșu. *Limpidus,* de Tadino De Giorgis, citi ea titlul.

Cartea sări din mîinile Ninei și se rostogoli pe pardoseală, apoi se deschise dintr-odată. Copiii se aplecară asupra ei ca să o privească. În fapt, paginile erau cercuri de hîrtie, cuvintele erau scrise de jur împrejurul circumferinței și

formau un fel de spirală care se termina în centru. Era cam complicat să o citești.

Cesco începu cu o propoziție, dar își dădu seama că nu are noimă: zor imircal.

Nina reciti cu atenție și văzu că toate paginile erau la fel și repetau fără întrerupere cele două cuvinte de neînțeles.

– Zor imircal?

Și Fiore era în încurcătură fiindcă nu izbutea să traducă acel limbaj ciudat.

Dodo arătă cu degetul și citi de-a-ndoaselea.

– L-a-c-r-i-m-i-r-o-z.

– Lacrimi roz. Bravo, Dodo! Foarte bine, tresări Nina de bucurie, îmbrățișîndu-l pe prietenul ei cel roșcovan.

– Dar ce înseamnă asta? întrebă Cesco ridicîndu-se în picioare.

Fetița Celei de a Șasea Luni deschise ușa laboratorului și zise:

– O s-o întrebăm pe *Systema Magicum Universi*.

Nu avu nici măcar timpul să-și pună mîna pe copertă și Cartea se deschise singură. Un mănunchi de lacrimi trandafirii se proiectă în sus: în cîteva secunde, pe tavan se formară zeci de picături. Pagina lichidă se văluri și Cartea începu să vorbească:

Lacrimi roz aveți a aduna
și lăsați-le trei minute să stea.
La înmormîntare lichidul prețios va sluji,
iar Nina în clipa potrivită îl va folosi.

– Păi tocmai, lacrimile roz. La ce folosesc? întrebă nepoata bunicului Mișa.

Dar Cartea se închise la loc și nu dădu nici o explicație. Nina își desfăcu larg brațele și, privindu-și prietenii, zise:

– În ultima vreme, *Systema Magicum Universi* mă înnebunește!

Dodo zîmbi și scoase din raft un flacon de sticlă; Fiore își înălță privirea spre tavan: picăturile roz care rămăseseră prinse acolo erau foarte frumoase!

Între timp, Cesco luase taburetul, se suise pe el și, cu o lingură mare de cupru, aduna lacrimile. Nina deschise butoiul cu dopuri de Plută Sigură și luă unul dintre ele. Lacrimile roz erau pregătite, măcar că nici unul dintre cei cinci tineri alchimiști nu știa la ce vor fi folosit.

În tot acest timp, Dușmanul Numărul Unu punea la cale o altă tărășenie. Era adîncit într-un dialog destul de important cu un personaj ciudat care, de la o vreme, venea cu regularitate la palat.

– Gîndește-te bine. Eu pot face multe pentru dumneata. N-o să-ți pară rău, îi zise contele omului care îl asculta stînd în picioare în mijlocul laboratorului K. Vezi, stimate domn, eu am foarte multă putere. Cunosc secretele Alchimiei Întunericului și nimeni, niciodată, nu mă va putea învinge. De altfel, dumneata ar trebui să știi asta. Știu că prima noastră întîlnire nu a fost plăcută pentru dumneata. Pe de altă parte, poate îți vei aminti că împrejurările nu îți erau prea favorabile.

Karkon vorbea cu foarte mult calm, pînă cînd interlocutorul său își înălță o clipă privirea și începu să spună:

– Dragă conte, îmi aduc aminte perfect. Dar acum nu o să mai fac aceeași greșeală. Am înțeles că Alchimia Întunericului este calea cea dreaptă.

Și aceste cuvinte înfricoșătoare fură rostite cu o hotărîre de neclintit.

– Vino, o să-ți arăt ceva, continuă Magister Magicum, deschizîndu-i neștiutorului domn drumul către Infirmerie. Privește acolo înăuntru, îi spuse el arătîndu-i Cada Regeneratoare.

Omul se albi la față văzînd-o pe Andora absolut cheală și scufundată în Apa Vieții, și, răscolit de emoție, ceru să se așeze. Contele se duse lîngă el și îi șopti:

– Va trăi, androida mea preferată va fi încă și mai puternică decît înainte. Nu-ți fie frică! Acuma du-te. Nu vreau să-ți petreci prea mult timp la palat, fiindcă ar putea da de bănuit. Ne vedem mîine-dimineață la înmormîntare. Te rog insistent, ține-te la distanță, nimeni nu trebuie să știe că noi doi sîntem înțeleși.

Omul aprobă dînd din cap și atunci Karkon îi înmînă o sticlă ce conținea un lichid gros și verde, asemănător cu uleiul de măsline. Apoi îi spuse cu glas scăzut:

– Este Otrăvicioasă – și îi explică unde trebuia să o ducă, un loc pe care ciudatul personaj îl știa foarte bine. Cînd vei fi făcut ceea ce ți-am cerut, voi putea avea încredere deplină în dumneata. Atunci și doar atunci îți voi asculta secretele și te voi învăța să faci poțiuni alchimice nemaivăzute, sfîrși Karkon și chipul său monstruos străluci de o lumină tulburătoare.

Pe cînd misteriosul personaj se pregătea să iasă, înspăimîntat, din Infirmerie, androidul deschise un ochi și îl privi fără ca el să își dea seama. Așadar, Andora renăscuse. Era vie! Curînd, și Karkon avea să descopere acest lucru, spre marea lui mulțumire.

CAPITOLUL DOI

Dispariția lui José

A doua zi dimineață, la 11.30, bazilica San Marco era plină ochi de lume: erau acolo judecătorii și președintele tribunalului, cei zece consilieri înveșmîntați în violet, toți funcționarii de la primărie, angajați, comercianți și școlari venețieni însoțiți de profesori.

Coroane de flori și buchete de trandafiri și gladiole împodobeau biserica, iar lumea aștepta în tăcere să fie adus trupul neînsuflețit al primarului.

Cortegiul funerar ajunse la biserică după cîteva minute de întîrziere. Sicriul de metal, drapat cu steagul Veneției, pe care era brodat simbolul Leului Înaripat, era purtat pe umeri de șase jandarmi în uniformă de gală. În fruntea procesiunii mergea Karkon Ca' d'Oro, avînd întipărită pe chip o expresie foarte serioasă.

Slujba părintelui paroh al bazilicii dură doar cîteva minute, apoi, în fața mulțimii de oameni, luă cuvîntul contele care elogie figura lui Loris Sibilo Loredan, darurile sale înnăscute și marea lui capacitate politică în administrarea orașului. Odată discursul terminat, scoase la iveală documentul

fals cu semnătura lui LSL și îl citi cu glas tare. Mulțimea începu să murmure.

– Da, iubiți concetățeni, primarul a fost ucis. Otrăvit. Iar eu am fost desemnat chiar de marchiz să-i țin locul, pentru o vreme, și sînt fericit de acest lucru. Apoi, pe 3 iunie, vor avea loc alegeri și voi, în mod liber, îl veți alege pe noul primar – glasul lui Karkon era grav și convingător, dar acum vă cer colaborarea. Trebuie să-i ajutați pe judecători să-l găsească pe cel care l-a ucis pe LSL. Pe cel care s-a folosit de Otrăvicioasă, puternicul lichid mortal.

Nina și prietenii ei stăteau lîngă una dintre coloanele bazilicii și, auzind discursul lui Karkon, se priviră năuciți.

Karkon se apropie de sicriu și dădu la o parte steagul care îl acoperea, arătîndu-le tuturor frumoasa inscripție gravată pe el.

– Dar este sicriul Andorei!

Vocea Ninei răsună ca un tunet.

– Cine îndrăznește să mă întrerupă? strigă, la rîndul său, contele.

Cesco încercă să o tragă pe Nina deoparte, dar fetița îi dădu un brînci și se repezi către altar. Avea în buzunar sticluța cu lacrimi roz; nu știa dacă i-ar fi fost de ajutor atunci, dar era pregătită să se folosească de ele.

Cînd Karkon o văzu venind, o arătă cu degetul.

– Tu? Și mai ai curajul să vii aici! Îl urai pe LSL, și lucrul acesta îl știm cu toții. Ești o vrăjitoare! Te folosești de magie! Ești un pericol public pentru Veneția!

Doi jandarmi încercară să o oprească pe fetița care, scăpînd din mîinile lor, se împiedică de o treaptă și căzu grămadă la pămînt. Ca să salveze sticluța, o scoase din buzunar, dar îi alunecă din mînă și zbură ca un proiectil, făcîndu-se țăndări chiar pe capacul sicriului de metal pe care era inscripția. Lichidul alchimic se împrăștie cît ai clipi din ochi și șterse cuvintele gravate de Karkon. Numele primarului dispăru și în locul lui apăru ca prin farmec un alt nume: ANDORA.

Școlarii începură să rîdă, lumea se porni să strige împotriva lui Karkon, în vreme ce oamenii de ordine de la primărie și consilierii încercau să pună mîna pe Nina și pe cei patru prieteni ai ei care se ascunseseră prin biserică.

Unul dintre consilieri sări pe o banchetă răsturnîndu-l la pămînt pe profesorul José, care privea scena uluit. Consilierul începu să strige din răsputeri încercînd să liniștească mulțimea, dar nu izbuti.

Venețienii ieșiră din bazilică tulburați peste măsură și înmărmuriți. Sicriul fu din nou acoperit cu steagul Veneției și, în cea mai mare grabă, cei șase jandarmi în uniformă de gală îl așezară în barca funerară și îl duseră la cimitir, pe Insula San Michele. Mulți fură atunci cetățenii care începură să creadă că moartea primarului ascundea un adevăr destul de misterios. Și, mai cu seamă, nu se înțelegea cum dispăruse de pe sicriul de metal numele lui LSL și apăruse cel al unei femei: Andora. Nimeni nu auzise vreodată vorbindu-se de ea.

Oamenii de ordine și consilierii îi sfătuiră pe toți să se întoarcă pe la casele lor și anunțară că după-amiază urmau să înceapă percheziţiile pentru a găsi sticla cu otravă.

Cînd, în cele din urmă, bazilica San Marco rămase pustie, cei cinci ieșiră în vîrful picioarelor de pe unde se ascunseseră. Dodo căzuse pradă unei crize de nervi și Roxy începu să îl zgîlțîie, apucîndu-l de umeri.

– Gata! S-a isprăvit! Nu ne-au prins. Termină cu văicăreala!

Atunci, Nina își luă prietenul în brațe, strîngîndu-l la piept cu duioșie, apoi se întoarse către Roxy vorbindu-i cu severitate:

– Mereu ești așa! Nu pricepi niciodată cînd cineva are nevoie de mîngîieri.

Fetița blondă și durdulie strîmbă din nas. Întorcîndu-le spatele, Fiore zise ca o concluzie:

– Bine îți mai șade!

Ieșind din bazilică, văzură că nu era nici țipenie de om. Ajunseră degrabă la debarcadere și se urcară în vaporașul care ducea la Giudecca. Fiecare se întoarse repede la casa lui: teama ca nu cumva jandarmii să aibă un mandat de arestare pe numele lor îi făcea să vrea mai mult ca oricînd să stea alături de părinți.

Imediat ce Nina traversă podul de fier care ducea la vilă, strigă numele profesorului José sperînd ca dascălul să se fi întors de la ceremonia funerară. Dar în locuința de lîngă vilă nu găsi pe nimeni.

Pe jos, lîngă balansoar, văzu cîteva bucățele de hîrtie arse. Le adună. Doar pe una dintre ele era scris un cuvînt care însă nu se citea limpede fiindcă fusese mîncat de flăcări: A...PT și, dedesubt, semnătura lui José.

Puse hîrtiuța în buzunar și privi împrejur. Cărți, caiete, haine și obiecte personale – toate erau la locul lor. Așteptă cîteva minute, dar profesorul nu apăru. Dădu fuga la vilă și îi întrebă pe Carlo Bernotti și pe Liuba dacă îl văzuseră, dar nici unul din ei nu știa nimic.

– S-o fi dus să facă o plimbare. Este foarte tulburat din cauza înmormîntării. Și, în plus, de vreo două zile am observat că pleacă fără să spună unde se duce și vine acasă tîrziu, explică grădinarul.

Seara se lăsă repede și fetița Celei de a Șasea Luni se retrase în camera ei, fără să mănînce. Nu avea poftă de mîncare. Stînd sub plapuma turcoaz și avîndu-l alături pe motanul Platon care torcea, ea privea țintă tavanul și se gîndea la ce avea de făcut. Dacă, pe de-o parte, LSL fusese eliminat, pe de altă parte, Karkon era mai puternic ca niciodată. Și, mai presus de toate, acum era instalat în fotoliul de primar! În plus, era și tărășenia necunoscută cu Andora și acel afurisit de necaz cu panoul electric din Acqueo Profundis.

Somnul o fură iute, chiar dacă gîndurile continuară să-i fluture prin cap.

La opt dimineața, tînăra alchimistă fu trezită de Liuba.

– Ninocica, ia uite ce a sosit! spuse dădaca rusoaică întinzîndu-i o scrisoare venită de la Moscova.

– Mi-au scris mami și tati! Să vedem ce spun!

Moskba, Centrul de Cercetări Ferk
strada Dostoievschi 16

Dragă Nina,

așa cum te-am anunțat, ne pregătim pentru misiunea spațială. Sîntem foarte preocupați, fiindcă avem de înfruntat multe greutăți. Oricum, pentru noi este o onoare să ducem la bun sfîrșit cercetarea vieții extraterestre. Lansarea navetei spațiale era programată pentru 30 martie, dar tehnicienii și oamenii de știință de la Ferk au hotărît să amîne plecarea. Probabil că misiunea va începe la jumătatea lui aprilie.

Îți dorim tot binele din lume și îți promitem că la sfîrșitul acestei călătorii spațiale ne vom întoarce la Veneția și vom trăi cu toții împreună.

Vom încerca să-ți telefonăm, dar știi că sîntem supuși unor controale foarte severe și nu ni se îngăduie să luăm contact cu rude sau cu prieteni. Astea sînt regulile la Ferk, pe care tu le știi bine.

Îți trimitem o sărutare caldă.

Salută-i din partea noastră pe Liuba, pe profesorul José și pe foarte simpaticii tăi prieteni.

Cu multă dragoste,
Mama și tata

Nina era cuprinsă de bucurie.

Nina își frecă ochii înlăcrimați și Liuba îi dădu o sărutare pe frunte.

– O să vezi că se vor întoarce curînd, o alină dulcea Bezeluță mîngîindu-i părul.

– Sigur, și apoi o să stăm împreună pentru totdeauna. Au scris asta, așa că înseamnă că e adevărat, răspunse fetița împăturind la loc scrisoarea.

Liuba o mîngîie pe obraji și ieși din cămăruță urmată de Adonis și Platon. Nina își trase pe ea salopeta de culoarea mușTarului și un pulover portocaliu-țipător. Se privi în oglindă și își făgădui să-l înfrîngă pe Karkon. Acum era pregătită să coboare în Acqueo Profundis, unde Max era pe cale să isprăvească lucrările.

Vasul Quandomio sforăia fericit în timp ce cădița Tartru Galben se plimba curioasă printre sacii de pietre prețioase. Imediat ce timidul bol Sallia Pitică o văzu pe fetiță, se și mută lîngă șemineu.

– Bună, Sallia, te-ai odihnit bine? îl întrebă Nina mîngîindu-l.

– Da. E frumos să stai aici. Nu-s scorpioni și șerpi, ca pe Insula Clemente, răspunse bolul clătinîndu-se ușor.

Sticla de Vintabru Verde căscă și îi dădu un ghiont vasului Quandomio Fluorescent, care se trezi pe dată.

– Salutare, Nina! Putem să te ajutăm? spuse vasul.

– Să mă ajutați? Depinde. Știți să reparați un panou electric, întrebă tînăra alchimistă zîmbind.

– Panou ce?! exclamă Tartru Galben ridicînd o lăbuță.

– Nimic. Glumeam. Știu prea bine că voi îi ajutați lui LSL doar pentru a crea Cumusul Alienant, răspunse fetița.

– Nu putem face nimic pentru tine? întrebă Vintabru.

– Nu știu. Mă gîndesc și după aia vă spun.

Nina se răsuci pe călcîie și se duse către Max, care strîngea un șurub cu un patent.

– Gata! Acum încerc ză dau drumul la computer, spuse androidul apăsînd pe un buton.

Ecranul gigantic se aprinse, la fel și beculețele verzi ale sistemului electric.

– Bravo, Max! Ai reușit! exclamă fetița.

Obiectele vorbitoare rămaseră tăcute și priviră totul cu multă curiozitate. Max se așeză imediat în fața tastaturii și bătu repede mesajul pe care i-l dictă Nina pentru Marea Mamă Alchimistă: „Sînt Nina 5523312, trebuie să-ți vorbesc de urgență. Aici lucrurile merg prost".

Ecranul gigantic se lumină și pe el apăru chipul Etereei.

Bună ziua, Nina 5523312,
știu deja ce vrei să-mi spui.
Îți înțeleg neliniștea, dar sînt sigură că
puterea Alchimiei Luminii te va călăuzi.
Nu-ți uita misiunea.
Xorax are nevoie de ajutorul tău.
Lucrurile se vor înrăutăți,
dar numai dacă vei avea puterea
să mergi înainte
vei putea cîștiga lupta împotriva lui Karkon.
Folosește-te de obiectele vorbitoare și cere sfat
de la Systema Magicum Universi.
Acum ia Pana de Cugbi și înăuntrul sferei
vei găsi Împungînșelăciunea, un ac subțire.
Mai multe nu pot să-ți spun.

Eterea dispăru și ecranul se stinse.

Nina privi mai întîi la Max și apoi la obiectele vorbitoare.

– Trebuie ză le folozești. Dar Eterea nu ți-a zpuz cum, zise androidul încrucișîndu-și brațele pe piept.

Quandomio se legănă.

– Trebuie să spun că nu am mai văzut așa ceva în viața mea. O femeie de lumină care vorbește este, într-adevăr, un lucru ciudat.

Nina se apropie și mîngîie obiectele, apoi scoase din buzunarul din mijloc al salopetei Pana de Gughi și o frecă repede între degete. Imediat apăru sfera verde smarald – planeta Xorax. Imaginea era foarte clară: în mijlocul Corăbiuțelor, frunzele cele mari de pe Cea de a Șasea Lună, se afla un ac micuț. Nina îl luă cu gingășie, vîrîndu-și mîna în sferă, care dispăru pe dată între mii de steluțe sclipitoare. Tînăra alchimistă puse la loc în buzunar Pana de Gughi și Împungînșelăciunea, și se adresă cu glas dulce obiectelor vorbitoare:

– Trebuie să aveți încredere în mine.

Apoi luă o cutie mare și le puse înăuntru, zicîndu-le:

– Nu vă faceți griji, n-o să vi se întîmple nimic. Vă duc într-un alt laborator.

Nina ieși lăsîndu-l pe Max așezat pe taburet și privind spre lagună.

Cînd ajunse în fața Cărții Vorbitoare, scoase din cutie cele patru obiecte și le așeză pe masa pentru experimente, apoi își puse mîna dreaptă pe *Systema Magicum Universi* și o întrebă:

– Carte, Eterea mi-a spus să mă folosesc de aceste obiecte vorbitoare. Poți să mă ajuți?

Interesante sînt aceste obiecte ce știu vorbi
și acum cu mult calm ți-or spune ce ai a săvîrși.
Vasul Quandomio Fluorescent
trebuie să-l arunci în mine pe moment.

Nina luă vasul care se răzvrăti și încercă să scape cu fuga. Îl aruncă degrabă în pagina lichidă, care îl înghiți.

Acuma cădița cea mică cu grijă ai a o lua
și Tartru Galben degrabă în mine vei arunca.

Nina făcu întocmai, deși cădița de marmură își zbătu cele patru lăbuțe urlînd deznădăjduită. Tartru Galben sfîrși înăuntrul Cărții.

Sticla de Vintabru Verde acum o s-o dau de dușcă,
teamă nu-ți fie, căci sigură sînt că nu mușcă.

Sticla se clătină făcînd să se miște prețioasa substanță pe care o avea înăuntru. Tînăra alchimistă o aruncă în Carte fără să șovăie.

Sallia Pitică este ultimul obiect de aruncat,
o să vezi cum se va mai bucura acest bol ciudat.

Micul bol tremura de frică: primi un pupic de alinare și își urmă tovarășii în interiorul paginii lichide.

În acel moment, Nina privi fix Cartea, așteptînd să se întîmple ceva. Unul cîte unul, obiectele vorbitoare se ridicară la suprafață plutind pe pagina lichidă. Nina le luă și, așezîndu-le cu grijă pe masa pentru experimente, le observă rînd pe rînd. Erau tefere? De fapt, nu păreau schimbate, chiar dacă stăteau nemișcate. Cartea vorbi din nou:

Nu le atinge și nu le mișca,
vei vedea că apoi osteneala și-or da.
Acuma ia Acul Împunginșelăciune
și deschide cartea despre înșelăciune.
Întoarce-te apoi la mine fără frică,
pentru a continua aventura, adică.

Nina se năpusti afară din laborator pentru a se duce în marea bibliotecă din Salonul Dogelui. Căută iarăși *Dolus*, cartea lui Tadino De Giorgis, care vorbea despre înșelăciuni și în care Fiore găsise marea literă D. Fără să piardă timpul, o luă de pe raft și se întoarse imediat în laborator, puse volumul pe masă și scoase Împungînșelăciunea, acul acela subțire pe care i-l dăduse Eterea. Privi orologiul: era ora 10.45 de minute și 8 secunde.

– Carte, sînt pregătită, zise tînăra alchimistă.

La pagina 430 o surpriză găsești
de care imediat trebuie să te folosești.

Nina răsfoi cartea lui De Giorgis și ajunse la pagina respectivă.

– Pe toate ciocolatele din lume! Este foarte frumoasă! exclamă ea privind o margaretă de hîrtie ce răsărise din pagină cu petale albe și strălucitoare.

Este Floargareta și s-o străpungi va trebui
cu Împungînșelăciunea ce în buzunar o ții.

– S-o străpung? întrebă îngrijorată fetița.

Fă-o acum și îmi vei mulțumi.

Nina apucă acul cu gingășie și îl înfipse în mijlocul Floargaretei. Petalele de hîrtie se înmulțiră fără număr și, desprinzîndu-se de floare, rămaseră plutind în aer, umplînd întregul laborator. Cartea vorbi încă o dată:

În Grafit Violet Împungînșelăciunea rotește
și de trei ori „Floargareta Zboară!" rostește.
La urmă, deschide ușa și apoi fereastra cea mare
și fii atentă s-o faci cu îndemînare.
Vîntul de primăvară călduț bătînd
va duce petalele lumii ce așteaptă sperînd.

Tînăra alchimistă era uluită, dar urmă cu strășnicie poruncile primite de la *Systema Magicum Universi*. Înmuie acul în Grafitul Violet, pe care îl cunoștea bine de-acum fiindcă îl folosise de atîtea alte ori pentru a scrie Numerele Bune împotriva Numerelor-Magi karkoniene. Apoi se concentră și strigă de trei ori: „Floargareta Zboară! Floargareta Zboară! Floargareta Zboară!"

Împungînșelăciunea îi scăpă din mîini și începu să scrie pe fiecare petală ce plutea prin aer o propoziție foarte scurtă:

„De dus pe mormîntul lui LSL".

Citind, Nina rămase cu gura căscată, în vreme ce Împungînșelăciunea scria trecînd peste miile și miile de petale de hîrtie. La sfîrșit, acul se așeză pe masă, iar fetița ieși din laborator urmată de un nor de petale. Se îndreptă către Salonul cu Șemineu ca să deschidă o fereastră, traversînd Salonul Dogelui, în care nu se găsea nici una.

Imediat ce intră o adiere de vînt, micile bucăți de hîrtie zburară afară, ridicîndu-se către cer. Fiecare petală cu mesajul scris pe ea merse să se așeze pe pervazele caselor venețiene, așteptînd să fie descoperită.

Mica alchimistă se opri în loc și privi în jur: din fericire, nimeni nu văzuse acel spectacol extraordinar.

Liuba era plecată la cumpărături împreună cu Adonis și Platon. Fetița închise fereastra și se reîntoarse în laborator. Cartea Vorbitoare era tot deschisă și obiectele nu dăduseră încă vreun semn de viață.

– Carte, cînd cetățenii vor citi petalele vor merge la cimitir? De ce?

Al Andorei sicriu
e încă pustiu.
Cînd se vor duce în cimitir, cetățenii cinstiți
vor descoperi că au fost păcăliți.
Pentru toate, Karkon vina pe tine va da,
dar Alchimia Luminii te va ajuta.

– Așadar, trebuie să mă duc și eu la mormîntul lui LSL? întrebă Nina temătoare.

Mîine-dimineață să te duci va trebui
și împreună cu prietenii tăi atentă să fii.
Dar un Caput Beneficus vei purta
și noile necazuri le vei alunga.

– Caput Beneficus? Ce-i aia? întrebă Nina.

Un coif într-adevăr genial vei purta
și de Alchimia Întunericului te va salva.
De Mercur Schimbător te vei folosi,
numai așa puternică tu vei fi.
Zece grame vor fi de ajuns, dintr-odată,
pentru a obține un efect de durată.
În ceaun pulberea fină o vei arunca
și zece minute fix vei aștepta.

– Carte, dar numai eu voi purta pe cap Caput Beneficus? întrebă tînăra alchimistă, îngrijorată de soarta prietenilor săi.

Unul singur vei face pentru moment,
dar la sfîrșit cinci vor fi, evident.

– Nu pricep, explică-mi mai bine, insistă fetița.

Începe acuma a lucra
și încetează a mă tot întreba.
Cei patru ucenici alchimiști copii
vor avea coif pentru a se acoperi.

Systema Magicum Universi se închise dintr-odată, iar Ninei nu-i rămase altceva de făcut decît să se pună pe treabă. Pentru început, se apucă să creeze formula Mercurului Schimbător, pe care o găsise în Caietul Negru al bunicului.

– Așadar, Mercurul Schimbător este compus din Mercur Pur și Pămînt Verde de pe Cea de a Șasea Lună. Această formulă modifică lichidele făcîndu-le să devină solide, citi ea cu voce tare.

Se uită printre flacoanele din laborator și într-un recipient de porțelan galben găsi Pămînt Verde de Xorax. Tot acolo, alături, văzu o sticluță subțire, subțire cu Mercur Pur. Într-o clipită, aruncă substanțele în ceaunul care conținea safir și aur, privi orologiul și amestecă vreme de zece minute fix. Focul din șemineu se domoli și din ceaun ieșiră două aripi galbene care susțineau un coif transparent. Nina făcu o mișcare ca să-l prindă, dar aripile îl purtară deasupra cărții *Dolus*. Coiful înghiți volumul și, ca prin farmec, se diviză.

Pe masa pentru experimente apărură cinci coifuri. Abia atunci aripile galbene se reîntoarseră în ceaun și flăcările din șemineu începură să ardă ca la început.

– Pe toate ciocolatele din lume! Ce alchimie minunată! exclamă Nina pipăind coifurile cu vîrful degetelor.

Systema Magicum Universi se redeschise și începu să vorbească:

Coifurile transparente sînt gata acum
și prietenii tăi mulțumiți vor fi, presupun.
Împungînșelăciunea o închide în al doilea sertar
și așteaptă s-o folosești pentru un efect secundar.

Cartea se închise și Nina rămase să privească la coifuri și la obiectele vorbitoare care încă nu se treziseră.

Pe neașteptate, deasupra Cărții Vorbitoare se formă un micuț nor verde, pe care tînăra alchimistă îl atinse ușor cu mîinile: în vîrful lui era un plic! Îl luă și îl deschise pe dată. O scrisoare de la bunicul.

Nina strînse la piept scrisoarea și simți curgîndu-i prin vene o putere extraordinară: dragostea bunicului era atît de mare, încît nimic nu ar fi putut să o oprească pe tînăra alchimistă.

Orologiul din laborator arăta ora 12, 3 minute și 45 de secunde. Puse Acul Împungînșelăciune în al doilea sertar și, aplecîndu-se, îi căzu din buzunarul salopetei

hîrtiuța arsă pe care o găsise în locuința profesorului, cu semnătura dascălului spaniol.

– José, exclamă dintr-odată tînăra alchimistă, care nu mai avusese vești despre dascăl.

Fugi afară din laborator și, cînd ajunse în holul mare de la intrare, îi văzu în ușă pe dădaca rusoaică și pe Carlo Bernotti, încărcați cu sacoșe de cumpărături. Adonis dădea din coadă, iar motanul încerca să-și vîre capul într-una din pungile de hîrtie cu pește pe care Liuba tocmai îl cumpărase.

– Știți unde este profesorul José? întrebă Nina apropiindu-se de ei.

– Nu. Nici măcar nu a dormit la el acasă. De ieri nu s-a mai arătat la față, răspunse grădinarul.

– Cine știe unde se duce. Poate și-o fi găsit o logodnică, zise Liuba zîmbind.

– Sînt îngrijorată, cu toți jandarmii care umblă de colo-colo, n-aș vrea să i se fi întîmplat ceva, spuse Nina.

– Să mai așteptăm nițel, apoi o să mergem să-l căutăm, adăugă Carlo.

– Dar nu poate să dispară fără urmă. Chiar dacă... ei bine, eu am găsit un bilet în locuința lui, începu Nina scoțînd la iveală hîrtia arsă.

Carlo încercă să citească, dar apoi spuse:

– E distrus, nu se înțelege nimic din ce-i scris aici. O fi una dintre nebuniile obișnuite pe care le pune la cale profesorul. Domnișoară Nina, nu fi îngrijorată, o să vezi că José se va întoarce curînd acasă.

Grădinarul zîmbi, lăsînd-o pe fetiță uimită.

Liuba se duse în bucătărie și începu să bombăne.

– Ce mai e? întrebă Nina, care punea fructele la locul lor.

Xorax, Mirabilis Fantasio,
Sala Azurie a Marelui Consiliu

DESPRE CURAJ

Moia dievocica,

ești aproape de final, nu te opri tocmai acum.

Răul te va înconjura, te va lovi, va vrea să te înfrîngă. Se va abate asupra unor persoane pe care le iubești, dar tu ești de partea Binelui.

Alchimia Luminii va învinge Întunericul, fiindcă tu ești Fetița Celei de a Șasea Lunii și întreaga existență a Universului Alchimic se află în mîinile tale. Curînd vei începe căutarea celei de a Patra Taine, cel mai complicat și mai misterios dintre elementele naturii: Apa.

Sînt sigur că o vei găsi și planeta Xorax va fi mai luminoasă ca niciodată: în sfîrșit, gîndurile copiilor vor fi libere.

Și totuși, nu-i de ajuns să știi. Nu-i de ajuns să înveți. Nu-i de ajuns să te gîndești. Pentru a-ți atinge ținta, mai este nevoie de un lucru: Curajul.

Problemele și greutățile se depășesc dacă forța ideilor se vădește fără frică. Trebuie să ai curaj ca să spui Adevărul celui care vrea să îl ascundă.

Inimă și tărie de cuget, răsuflare și zîmbet, dragoste și prietenie, toate găsesc calea Vieții doar prin Curaj.

Umpleți sîngele de alchimistă cu o îndrăzneală sănătoasă: fii curajoasă și rupe lanțurile Magiei Obscure.

Te iubesc mult

1004104

Bunicul Mișa

– Sticla asta, cine a pus-o pe masă? Pare să fie cu ulei de măsline. Eu nu am cumpărat așa ceva, explică dădaca rusoaică.

– Nu știu. Pune-o în cămară. Care-i problema?

Nina ridică din umeri și se duse să pună masa pentru prînz. Liuba privi sticla și o lăsă pe masă.

Abia începuseră cei trei să mănînce și cineva sună la clopoțelul vilei. Nina dădu fuga să deschidă, sperînd că era vorba despre profesorul José, dar nu era așa. Abătuți de tot, intrară Dodo, Fiore, Roxy și Cesco.

– Ne-au ținut toată dimineața în cancelaria profesorilor. Nu mai vor să ne mai lase în clasă cu colegii noștri, explică Fiore cu ochii în lacrimi.

– De ce? Ce-ați făcut?

Nina îi întrebă în timp ce-i primea în Salonul Portocalilor, și Liuba pregătea alte patru farfurii cu paste.

– Uite că ne-au văzut pe toți ieri, la înmormîntarea primarului. Oamenii de ordine erau pe urmele noastre și tu ai întrerupt discursul lui Karkon. Directorul școlii nu are orbul găinilor! A observat și el că inscripția gravată pe sicriu s-a schimbat. Acuma cred că sîntem magi. Și că pe LSL l-am ucis noi!

Cesco era furios și nu izbutea să stea locului.

– Povestea asta cu înmormîntarea măsluită se va isprăvi mîine, răspunse cu hotărîre fetița Celei de a Șasea Luni.

– Mîine? Și de ce, mă rog?

Roxy o privi pe Nina și își lăsă capul pe un umăr.

– Pe pervazele tuturor caselor a ajuns o petală de Floargaretă și...

Dodo îi tăie vorba:

– Fl... fl... floargaretă?

– Da, este o floare vrăjită ce a ieșit din cartea *Dolus* de Tadino De Giorgis, le explică Nina în grabă.

– Aia în care am găsit marele D, întări Fiore.

– Chiar așa. Bun, pe scurt, ziceam, pe aceste petale Împungînșelăciunea a scris că toți trebuie să meargă mîine la mormîntul lui LSL, povesti agitată fetița.

– Împungînșelăciunea? Un alt instrument alchimic? întrebă Cesco tot mai curios.

– Da, e un ac pe care mi l-a dat Eterea azi-dimineață... dar Nina fu din nou întreruptă.

– Dar, dacă ai vorbit cu Eterea, asta înseamnă că acuma ecranul și computerul funcționează, zise Fiore.

– Da, totul e OK. Oricum, mîine o să ne ducem și noi la cimitir. Și va trebui să ne folosim de Caput Beneficus, așa mi-a zis Cartea să fac, tînăra alchimistă privi fețele prietenilor săi și rîse. Este vorba de un coif transparent. Am cinci, dar nu știu de ce va trebui să le purtăm.

– Asta-i bună! Dacă nu știi tu, să vezi că o s-o știm noi! replică Roxy.

Pe de altă parte, Nina le spusese tot ce știa pentru a-i liniști. După ce termină de mîncat pastele, grupul își luă la revedere, dîndu-și întîlnire pentru a doua zi dimineață.

La ora nouă fix se regăsiră la debarcaderul de pe Giudecca și se urcară în vaporașul care ducea pe Insula San Michele, cimitirul din Veneția. Fetița Celei de a Șasea Luni le dădu coifurile și, cu mare stînjeneală, fiecare dintre ei îl ascunse pe al său sub canadiană, sub privirile amuzate ale pasagerilor de pe vaporaș. Copiii observară un du-te-vino continuu, și toți oamenii strîngeau în mînă petala de Floargaretă. Nina era bucuroasă, misiunea mergea înainte așa cum fusese prevăzut. Băgă mîna în buzunar, strînse Taldomul

Lux și, închizînd ochii, își făcu repede curaj amintindu-și scrisoarea bunicului. Știa că, în curînd, avea să-l întîlnească pe contele Karkon. Și el, ca și consilierii îmbrăcați în violet, primise fără îndoială petala de Floargaretă.

Și chiar așa era.

La Palatul Ca' d'Oro deșteptarea fusese dată de un poștaș: la ora șase fix, se prezentase în fața marii porți de la intrare și sunase insistent. Visciolo, care nu avusese destul timp să-și tragă pe el hainele, îi deschisese îmbrăcat într-o pijama neagră, jegoasă.

Sosea de la Moscova un pachet bine sigilat; pe cele patru laturi stătea scris „urgent" în rusă și în italiană. Cocoșatul îl duse pe dată lui Karkon, care tocmai se trezise și el. Contele îl deschise – știa deja ce conținea: Vintabru Azuriu, lichidul alchimic pe care Vladimir Amăgitorul îl găsise în tundra siberiană. Dar acum nu mai era de folos. LSL murise și ingredientul pentru crearea Cumusului Alienant era inutil acum.

– Du-te la Infirmerie și verifică dacă Andora se simte bine. Ia-ți-i în ajutor pe cei doi gemeni, eu sosesc în scurt timp, spuse Karkon punîndu-și mantia violet.

Ieși în grabă și coborî la etajul de dedesubt ținînd pachetul în mînă. Intră în laboratorul K, puse pachetul într-un colț, se așeză la tastatura computerului și luă legătura cu androidul rus.

– Vladimir! Vintabrul a ajuns prea tîrziu. Șarpele cu Pene a avut un sfîrșit tragic. Acum fii atent, trebuie să acționezi imediat. Reia legătura cu Ferk și încearcă să te amesteci printre angajați. Trebuie să-i oprești cît mai repede posibil pe părinți Ninei.

Androidul răspunse pe dată:

– Stăpîne, trebuie să-i ucid?

– Nu, pentru moment e suficient să nu intre în legătură cu fiica lor. Spionează-i și oprește-i!

Contele stinse computerul și se întoarse în camera lui ca să-și ia Pandemonul Mortalis pe care îl lăsase pe masă.

Soarele răsărise de puțină vreme și Karkon deschise fereastra ca să ia o gură de aer proaspăt. Pe pervaz văzu ceva neobișnuit: o petală de hîrtie. O luă și citi ce era scris pe ea: „De dus pe mormîntul lui LSL".

Imediat îl apucară toate pandaliile și se năpusti în Infirmerie luîndu-l la șuturi pe Visciolo, așa, doar ca să se răcorească. Alvise și Barbessa erau îngroziți și, după ce îi schimbară Andorei filtrul de Apa Vieții, ieșiră în fugă din cameră. Androidul karkonian încă avea ochii închiși. Dar se prefăcea! Nu voia să arate că se trezise din moarte. Andora înțelesese ce se întîmpla, ba chiar îl recunoscuse pe individul ciudat care acum trăia la palat ca să fie dăscălit de conte. O persoană inteligentă și învățată și, ca atare, foarte periculoasă.

Andora se tot gîndea la ceea ce ar fi putut face. Nu se mișcase nici măcar cu un milimetru și stătea cufundată în lichidul din Cada Regeneratoare așteptînd să poată acționa fără a da naștere la bănuieli. Noul microcip în formă de monedă introdus în creierul ei funcționa perfect, dar Karkon nu luase în calcul Memoria Remanentă. Androidul își amintea foarte bine ce făcuse în trecut, atunci cînd se purtase rău cu Nina. Mai avea încă în minte imaginea bunului Max-10p1 care o îngrijise cu dragoste și înțelegere. Dar nu izbutise să treacă peste durerea provocată Ninei și familiei ei, nu reușise să depășească această problemă gravă. Așa că se sinucisese. Acum stătea acolo, în Cada Regeneratoare a lui Karkon, avînd în minte un singur gînd: să o ajute pe Nina și astfel să-i obțină iertarea!

Magister Magicum era verde de furie, strîngea în mînă petala de Floargaretă în vreme ce introducea fire sub unghiile de la picioarele Andorei, pentru a-i controla reflexele.

Soneria insistentă a telefonului îl deranjă de la treabă. Unul după altul, sunară cei zece consilieri care cereau explicații despre neobișnuita petală pe care o primiseră.

– Cine o fi fost? Acum am dat de necazuri. Venețienii se vor duce cu toții la mormîntul lui LSL și vor vrea să afle adevărul despre înmormîntare, zise unul dintre cei zece consilieri, mai agitat.

– Nina a fost! E limpede. Trimiteți imediat jandarmii la vilă. Arestați-o! Arestați-i pe toți prietenii ei! urlă contele ca un apucat.

– Vom executa imediat ordinul. Dar sticla de Otrăvicioasă? Nu trebuia să o acuzăm pe mica vrăjitoare de uciderea lui LSL? întrebă consilierul cu naivitate.

– Sticla de Otrăvicioasă e deja la locul ei. O s-o găsiți în bucătărie, explică nemulțumit Karkon.

– În bucătărie? Și cine a dus-o în vilă? întrebă consilierul, tot mai derutat.

– Dar ce contează cine a dus-o? Vreți numele și prenumele?

Contele se mînia tot mai tare.

– Nu, nu, pentru Dumnezeu! Trimit imediat jandarmii. Apoi ne întîlnim la cimitir; n-aș vrea ca mulțimea să ne dea prea multă bătaie de cap – și, spunînd acestea, consilierul puse jos receptorul.

În vreme ce Nina și prietenii ei ajungeau la mormîntul lui LSL împreună cu un grup numeros de venețieni, toți ținînd în mînă petala de Floargaretă, la vilă avu loc o adevărată tragedie. Carlo Bernotti tocmai muta o mobilă grea

în Salonul Trandafirilor, fiindcă Liuba își pusese în gînd, chiar în dimineața aia, să facă o curățenie generală. Cînd sunară la ușă, dădaca rusoaică se năpusti într-acolo, fiindcă spera să fie José. Cînd deschise, se trezi față în față cu patru jandarmi care o făcură să se dea înapoi îmbrîncind-o.

– Avem ordin să percheziționăm casa. Unde este bucătăria? zise pe un ton amenințător primul dintre jandarmi.

– E în partea aia, îi arătă dădaca, tremurînd de frică.

– Ce e asta? întrebă al doilea jandarm ținînd în mînă o sticluță pe care o găsise pe masa din bucătărie.

– O sticlă de ulei de măsline, răspunse Liuba cu teamă.

– Ulei de măsline? Ia să vedem.

Al treilea jandarm scoase dopul, mirosi și exclamă imediat:

– Aha! E Otrăvicioasă! Lichidul verde care l-a ucis pe primarul LSL!

– Otrăvicioasă? Păi nu-i cu putință... și unde mai pui că sticla aia am găsit-o pe masă și... încercă să se justifice dulcea Bezeluță.

– Gata! Tăcere, babo! Ești arestată! strigă primul jandarm împroșcînd-o cu salivă.

Liuba izbucni într-un plîns disperat, iar urletele ei îl îngrijorară pe Carlo care ieși din Salonul Trandafirilor și, cînd o văzu pe sărmana Liuba cu cătușe la mîini și înconjurată de jandarmi, își suflecă mînecile cămășii și spuse cu glas tunător:

– Lăsați-o în pace!

Al doilea jandarm îi dădu un brînci și grădinarul ripostă dînd și el un pumn, și apoi altul, și încă unul. Se ajunse la o adevărată încăierare, în cele din urmă Carlo trezindu-se și el cu cătușe la încheieturi.

– E un complot! Noi nu avem nimic de-a face cu otrăvirea primarului, strigă Liuba care, de spaimă, se făcuse albă ca varul.

– Noi, asasini?! Da' ce, sînteți nebuni? Ați greșit adresa, zise grădinarul încercînd să se descătușeze.

– Poate n-o fi asta Vila Espasia? întrebă ironic al treilea jandarm.

– Ba da, răspunseră cei doi nefericiți.

– Și nu cumva aici locuiește Nina De Nobili, mica vrăjitoare? întrebă cu un aer obraznic al patrulea jandarm.

– Ba da, însă nu e o vrăjitoare. Nina este nepoata profesorului Mihail Mejinschi, unul dintre cei mai mari alchimiști din lume, adăugă cu mîndrie dădaca rusoaică.

– Da, da! Alchimistă! O alchimistă foarte primejdioasă! Și unde-i acum fetița? întrebă al doilea jandarm trăgînd cu ochiul prin camere.

– A ieșit afară!

Liuba trăgea nădejde că Nina n-o să revină acasă tocmai atunci, altminteri ar fi arestat-o pe dată.

– Bine, acum o să vă ducem la închisoare pe voi doi, apoi o să ne întoarcem să punem mîna și pe mica vrăjitoare – și, spunînd acestea, al treilea jandarm îi împinse afară pe ușă pe dădaca rusoaică și pe grădinar, negru la față de furie.

Adonis și Platon se jucau sub magnolia cea mare din curte și, cînd îi văzură pe Liuba și pe Carlo tîrîți cu forța, îi atacară pe jandarmi, care reacționară aruncînd cu pietre după cele două animale.

Platon fu lovit la cap și căzu la pămînt în nesimțire. Atunci, cu un salt, dulăul negru se aruncă asupra celui de-al doilea jandarm, cel care o ținea pe Liuba. Omul se clătină pe picioare și începu să dea de zor în cîine cu un

lanț gros. Adonis deschise larg botul și își dezveli colții, sfîșiind o bucată de uniformă. Jandarmul îl mai lovi o dată și închise poarta de fier, lăsînd cele două animale singure și rănite în parcul vilei.

Cei doi nevinovați fură urcați cu forța în barca cu dungi albe și negre a închisorii, care stătea pregătită pe canalul ce mărginea Vila Espasia. Primul jandarm porni motorul bărcii și, în mare viteză, trecu pe sub podul de fier și ieși în Canalul Giudecca. În cîteva minute, Carlo și Liuba se treziră într-o celulă umedă și întunecată din Sectorul Asasini al închisorii.

Unul dintre gardieni le scoase cătușele amîndurora. Dulcea Bezeluță se așeză pe un pat de scînduri și începu să plîngă din nou, disperată. Carlo se duse lîngă ea și îi șterse lacrimile cu o batistă.

– O să vezi că ne vor elibera. Sîntem nevinovați și adevărul o să iasă la lumină.

Dădaca rusoaică bîigui cîteva cuvinte și, cu ochii umflați și roșii de plîns, clătină din cap: se gîndea că Nina rămăsese singură acum, că părinții ei erau departe, iar mătușile spaniole așijderea.

– Doar profesorul José o poate ajuta pe Ninocica, spuse ea printre sughițuri.

– Da. Îmi doresc să se arate iar la față și să aibă grijă de domnișoara, adăugă grădinarul.

– Dragul de Mișa, a avut atîtea necazuri din cauza experimentelor lui de alchimie, dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că și Nina o să dea de belele. Poate că e vina mea. Trebuia să fiu mai atentă. Trebuia să fiu mai severă.

Liuba nu-și găsea pacea și, întinsă pe patul de scînduri vechi și murdar, continuă să plîngă.

– Crezi... că Nina o fi fost cea care a folosit sticla de Otrăvicioasă? întrebă tulburat bunul grădinar.

– Nu. Nu cred. Nepoata profesorului Mișa n-ar putea face vreun rău, niciodată. Blestematul ăla de Karkon are ce are cu ea, spuse dădaca rusoaică.

– Da. Contele e un individ parșiv. Ca să nu mai vorbim de copiii lui orfani, adăugă grădinarul.

În acel moment, ușa cu gratii a celulei scîrțîi și pătrunseră înăuntru doi gardieni.

– Mîine o să vă viziteze contele Karkon, anunțară ei cu un glas sec.

– El?! exclamă Liuba ridicîndu-se de pe pat.

Cei doi gardieni nu răspunseră și plecară încuind la loc ușa cu cheia.

Carlo apucă gratiile cu mîinile lui mari și bătătorite și strigă:

– Sîntem nevinovați! Dați-ne drumul!

Strigătul lui răsună pe coridoarele întortocheate ale închisorii și se pierdură printre zgomotele de lanțuri și jelaniile celorlalți întemnițați.

CAPITOLUL TREI

Două Alchicărți de Tarot printre morminte

– Uită-te acolo, în spatele pietrelor ălora, e o mare de oameni. Acolo trebuie să fie mormîntul lui LSL! exclamă Cesco și păși înainte, urmat de Dodo, Roxy și Fiore.

Nina rămăsese în urmă și, fără să spună nimănui nimic, se hotărîse să meargă să vadă mormîntul bunicului. Știa foarte bine că, sub pămînt, era doar trupul lui și că adevărata esență vitală a lui Mihail Mejinschi se afla, de fapt, pe Cea de a Șasea Lună, dar voia doar să verifice dacă mai erau pe mormînt flori proaspete. Cînd ajunse în fața mormîntului, privi cu ochi triști fotografia bunicului, îngenunche și o mîngîie. Apoi închise ochii și se gîndi intens la scrisorile pe care le primise de cînd profesorul Mișa nu se mai afla pe Pămînt. Îi apăru în minte și acel episod neliniștitor întîmplat cu cîteva luni în urmă, cînd, însoțită de mama Vera și tata Giacomo, venise la cimitir și văzuse chipul monstruos al lui Karkon în locul fotografiei bunicului.

Pe cînd era cufundată în gînduri, simți cum cineva îi pune o mînă pe cap. Se întoarse și:

– KARKON!

– Ai venit să aduci floricele bunicuțului tău iubit? spuse cu glas ascuțit contele, care stătea lîngă ea asemenea unui corb.

– Nu mă atinge! Îmi faci scîrbă! strigă Nina ridicîndu-se pe dată în picioare.

Karkon o apucă de un braț și îi făcu semn unui jandarm să se apropie.

– Arestați-o! E o vrăjitoare!

Nina îl mușcă de mînă pe conte, care, de durere slăbi strînsoarea, lăsînd-o să-i scape. Tînăra alchimistă începu să fugă printre morminte strigînd:

– Ajutor, vor să mă aresteze!

Mulțimea, strînsă în jurul mormîntului lui LSL, auzi urletele fetiței și toți se întoarseră să vadă ce anume se întîmpla. Cesco fugi în întîmpinarea Ninei și o apucă de mînă, iar Dodo își puse coiful transparent crezînd că îi va fi de folos imediat și se agăță de un îngeraș de marmură. Fiore și Roxy săriră în vîrful unei fîntîni vechi, acum fără apă, și strigară:

– Înmormîntarea primarului e o cacialma. Karkon vă înșală pe toți.

Bărbații și femeile din jur se priviră uimiți și, cînd Nina ajunse împreună cu Cesco lîngă mormîntul lui LSL, copiii aflați acolo începură să aplaude. Nina simți Taldomul vibrînd, dar, de bună seamă, nu-l putea folosi în fața tuturor. Totuși, deși ascuns în buzunarul salopetei, sceptrul magic acționă de la sine. Din ochii de goasil plecă o rază albăstrie care se opri drept pe piatra de mormînt a primarului.

Pămîntul începu să se cutremure și sicriul de metal se ridică înspre cer, ca împins de o forță misterioasă.

– Ohooo... păi asta e magie! exclamară miile de oameni privind jur-împrejur fără a înțelege de unde venea lumina albăstrie.

Raza din Taldom învăluia mormîntul lui LSL și, pe neașteptate, petalele de Floargaretă pe care lumea le ținea în mînă zburară deasupra sicriului, acoperindu-l cu totul. Mănunchiul de lumină albăstrie se îndreptă în sus și petalele lipite de metal fură atît de atrase de energia creată de Taldom, încît ridicară, încetișor, capacul sicriului pînă ce îl duseră la cinci metri înălțime.

– Oooo... sicriul e gol! exclamară venețienii cu totul năuciți de ceea ce vedeau.

– Da, gol. Primarul e mort, dar trupul lui nu mai este. LSL nu a fost otrăvit, ci...

Nina se pregătea să spună adevărul cînd un jandarm îi astupă gura și o trînti la pămînt cu brutalitate.

– Calm, calm! Dragi concetățeni, îmi pare foarte rău pentru acest neajuns – spuse contele Karkon sosind în fuga mare – dar ați avut dovada concretă: Nina De Nobili face vrăji! Și ea este cea care a pus la cale toată harababura asta. Ea a mutat trupul neînsuflețit al lui LSL. Ea este vinovată.

– Da, e o asasină! strigă un jandarm pășind în față.

– Oooo... dar e doar o fetiță! exclamă mulțimea.

– Eu am dovada că primarul LSL a fost ucis tocmai de Nina, ajutată de prietenii ei, Cesco, Dodo, Fiore și Roxy. I-am arestat deja pe dădacă și pe Carlo Bernotti, grădinarul. În bucătăria din Vila Espasia am găsit sticla de Otrăvicioasă, lichidul mortal care l-a omorît pe iubitul nostru primar – și jandarmul le arătară tuturor sticla, ca pe un trofeu.

Karkon își umflă pieptul și, cu un aer foarte mulțumit, arătă spre prietenii Ninei.

– Arestați-i!

Îmbrățișînd strîns îngerașul de marmură și avînd pe cap coiful transparent, Dodo plîngea deznădăjduit. Roxy și Fiore, care încă erau în vîrful fîntînii arteziene, începură să dea cu picioarele în jandarmii care încercau să pună mîna pe ele. Cesco se aruncă într-o groapă abia săpată, sperînd să nu fie văzut. Nina strigă încă o dată:

– Vina e toată a... dar nu izbuti să isprăvească fraza, fiindcă maleficul Karkon puse mîna pe Pandemon Mortalis.

Fetița Celei de a Șasea Luni văzu că steaua din palma dreaptă se făcuse neagră. Trebuia să se apere cu orice chip. Înainte de a-și pune pe cap coiful, strigă din răsputeri:

– Caput Beneficus.

Fiore, Roxy și Cesco pricepură din zbor și își puseră obiectul transparent, în vreme ce contele și jandarmii o priveau pe Nina fără să înțeleagă nimic din ceea ce spusese.

– Gata acum, vrăjitoare mică! Las' că îți arăt eu ție! spuse Karkon și ridică Pandemonul Mortalis din care ieși un fum violet, amețitor.

Bărbați, femei, copii și bătrîni, consilieri comunali și jandarmi, toți căzură la pămînt adormiți. Doar Nina și prietenii ei rămaseră treji. Coiful funcționa de minune și le îngăduia să respire aer curat.

În acel moment, tînăra alchimistă scoase Taldomul. Acum, că mulțimea dormea, putea să-l folosească!

Apăsă de trei ori pe ochii de goasil și din ciocul de Gughi izbucni o văpaie care lovi picioarele groase ale lui Karkon. De durere, contele începu să țopăie, trecînd de la un mormînt la altul și răsturnînd vase cu flori și pietre funerare.

Atunci, Magister Magicum își ridică privirea spre cer și, zbierînd ca un ieșit din minți, activă o Alchicarte de Tarot: Lec Turris. În mijlocul mormintelor de-acum devastate apăru un Turn, ceva mai înalt de trei metri și rupt la jumătate. În jurul lui se rotea o sferă mică, închisă la culoare – Planeta Neagră. Era o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare cu putere ridicată.

Cimitirul părea un cîmp de luptă, dar venețienii, complet adormiți, nu puteau vedea bătălia magico-alchimică în desfășurare.

Cu fața murdară de pămînt, Nina scotoci prin buzunare căutînd cu disperare pachetul cu Alchicărțile de Tarot care-i mai rămăseseră. Îl găsi! În mare grabă scoase cartea Sia Justitia și o aruncă în aer.

În fața Turnului se materializă o femeie bătrînă cu părul strîns într-un coc, cu o statură robustă și cu ochi mari și negri. Păși înainte înveșmîntată în foarte frumoasa ei rochie verde-sclipitor, arătîndu-le o balanță de aur. În jurul capului i se rotea o sferă luminoasă: Planeta Albă.

Karkon își desfăcu mantia violet și ațîță Turnul:

– Nimicește totul!

Dar Sia Justitia ridică spre cer balanța de aur care atrase razele soarelui: în cîteva secunde se formă un mănunchi de lumină galbenă intensă. Din mijlocul balanței țîșni raza dreptății care îl lovi în piept pe Magister Magicum. Karkon nu izbuti să tragă cu Pandemonul și se prăbuși la pămînt în nesimțire. Nina scoase un urlet, dar Sia Justitia ridică o mînă făcîndu-i semn să nu se apropie.

Lupta între cele două Alchicărți de Tarot începuse!

Lec Turris înaintă greoi tîrîndu-se peste morminte; unele dintre ele se prăbușiră și trei lespezi de marmură

avînd gravate pe ele numele defuncților se sparseră în mii de bucăți. Turnul era la doi pași de Sia Justitia care avea în buzunar o cutioară ce conținea Plumbul din care, în caz de nevoie, își extrăgea energia spirituală.

Pe neașteptate, din vîrful Turnului frînt în două se desprinseră o mulțime de cărămizi care căzură peste Fiore și peste Roxy, rănindu-le la brațe. Bătrîna reacționă pe dată, făcînd balanța să se legene: un vînt cald ridică un nor de praf. Partea de sus a lui Lec Turris se aplecă încetișor în față și din crăpătura centrală ieși afară un cilindru plin cu Argint Ambiguu, substanța alchimică din care sînt alcătuite elementele componente ale mecanismelor vrăjite. Sia Justitia își băgă mîna în buzunar și scoase cutioara de Plumb, apoi zise:

– Tu ești un turn în ruină. Prăbușește-te în fața mea și așa vei putea să fii reconstruit, frumos și întreg.

Lec Turris lansă un jet de Argint Ambiguu care arse balanța Alchicărții de Tarot Binefăcătoare. În acel moment, femeia azvîrli Plumbul care sfîrși înăuntrul cilindrului. Un fulger de foc îl lumină pe Lec Turris și șapte săgeți urcară spre cerul negru ca smoala. Deasupra cimitirului se pogorî bezna, în vreme ce bătaia clopotelor vesti ora: era doar 10.30 dimineața.

O dimineață întunecată, fără soare.

Dodo încercă să strige, dar coiful îi domolea vorbele, Fiore și Roxy se ținură de mînă, iar Cesco, singur în groapă, se simți prins în cursă și nu izbuti să revină la suprafață.

Sia Justitia își luă zborul aruncînd balanța împotriva lui Lec Turris, cele șapte săgeți coborîră din cer ca niște rachete lovind nimicitor Turnul Răufăcător, care se prăbuși într-o clipită. Din Alchicartea de Tarot Răufăcătoare

rămase doar o grămadă de praf. Planeta Albă a Siei Justitia înghiți Planeta Neagră și un cerc fluorescent învălui întregul cimitir.

Bătrîna doamnă se întoarse către Nina și zise:

– Misiunea mea s-a terminat. Am făcut paguba cuvenită. Acum e rîndul tău să înfrunți viitorul. Mai ai la îndemînă o carte magică și sînt sigură că biruința va fi toată de partea ta.

Sia Justitia o îmbrățișă pe fetița care o privea uimită.

– Ține, obiectul ăsta îți va fi de folos!

Nina luă din mîinile femeii un baston micuț și subțire de cupru, care avea la capăt o buclă de aur.

– Ce este asta? întrebă tînăra alchimistă.

– Este Condeierul. Dacă răsucești bucla de aur spre stînga, va apărea o peniță de sidef. Nu ai nevoie de cerneală. Este o peniță magică pe care o vei folosi numai sub apă, explică bătrîna.

– Sub apă? repetă Nina.

– Da. Însă eu nu pot să-ți explic mai mult. Vei înțelege și vei scrie.

Sia Justitia mîngîie chipul fetiței, apoi își întinse brațele de-a lungul coapselor, își înălță capul spre cer și își luă zborul, dispărînd în gol.

Încet-încet, cerul redeveni albastru, fetița Celei de a Șasea Luni băgă Condeierul în buzunar și dădu fuga înspre ieșire, în vreme ce Karkon își venea cu greu în fire. Omul își ridică privirea și, stînd în genunchi în fața rămășițelor lui Lec Turris, clătină din cap. Îi curgeau balele de turbare și ura față de Nina crescuse peste măsură.

Fiore coborî de pe fîntîna arteziană și îl luă pe Dodo de un braț, dezlipindu-l de îngeraș, în vreme ce Roxy se

ghemui pe marginea gropii ca să-i întindă o mînă lui Cesco, care urcă la suprafață cu chiu, cu vai.

– Să fugim! zise Nina aruncînd coiful cît colo.

Cei cinci copii fugiră de le sfîrîiau călcîiele, de teamă ca nu cumva contele să tragă din nou cu blestematul lui de Pandemon. Îndată ce ajunseră la debarcader se urcară pe vaporaș: în sfîrșit se puteau așeza, așteptînd să sosească în Giudecca.

Efectul narcoticului se termina și lumea rămasă în cimitir începu să se trezească. Ca să nu le dea venețienilor nici o explicație, contele se acoperi cu mantia violet și dispăru într-un nor de sulf, jurîndu-și o nouă răzbunare.

Cînd vaporașul acostă la debarcaderul de la San Marco, Nina se hotărî să coboare și îi trase după ea pe cei patru prieteni.

– Da' nu mergem la Vila Espasia? întrebară Fiore și Roxy care fuseseră rănite ușor de căderea cărămizilor Turnului.

– Nu. Trebuie să-i eliberăm pe Liuba și pe Carlo. Jandarmul a spus limpede că sînt arestați, explică Nina mergînd cu pas apăsat către închisoare.

– OK. Dar cum o să facem?

Cesco se temea de ce era mai rău.

– Nu știu. Dar trebuie să încercăm, răspunse scurt fetița Celei de a Șasea Luni.

Cînd ajunseră lîngă palatul ducal, la cîțiva pași de poarta mare a închisorii, văzură nu mai puțin de nouă gardieni care stăteau de pază.

– Imposibil! Nu putem să le abatem atenția tuturor, zise Roxy.

Avea dreptate.

– Trebuie să ne ascundem, altminteri ăia ne arestează de îndată.

Fiore era îngrozită.

Nina nu se simțea în largul ei: nu putea accepta că dădaca rusoaică și grădinarul fuseseră pe nedrept zvîrliți în temniță. Fu cuprinsă de o senzație de neliniște. Se simți singură, măcar că îi avea alături pe prietenii ei dragi și curajoși. Numai la gîndul că Liuba și Carlo nu mai erau în vilă, și simțea că o lasă puterile.

Cesco își puse mîinile pe umerii fetiței Celei de a Șasea Luni și, privind-o drept în ochi, zise:

– O să-i eliberăm. Ți-o jur. Totuși, trebuie să studiem un plan pentru a-i face să evadeze. Să ne întoarcem la vilă, o să vezi că vom găsi o soluție.

Nina își coborî privirile și fu de acord. Apoi luă celularul și telefonă la Moscova, la Ferk. I se adresă operatorului de la centrala telefonică în limba rusă și întrebă dacă poate vorbi cu părinții ei. Voia să le explice ce i se întîmplase bietei Bezeluțe și trăgea nădejde că mama și tata se vor întoarce la Veneția. Dar operatorul, care răspunse cu o ciudată voce metalică, le spuse că nu putea să le facă legătura cu cei doi oameni de știință fiindcă se aflau într-o zonă protejată și inaccesibilă a Centrului de cercetări asupra vieții extraterestre.

Mințea! În realitate, operatorul era Vladimir Amăgitorul.

Izbutise să intre la Ferk și să ocupe postul adevăratului operator al centralei. Cu voce grăbită îi spuse Ninei că luase notă de comunicarea ei și făgădui că, îndată ce se va putea, îi va anunța pe cei doi oameni de știință.

Cuprinsă de neliniște, tînăra alchimistă își lăsă capul pe umărul lui Cesco și plînse. Băiatul o strînse tare în brațe, șoptindu-i cuvinte alinătoare ca să o liniștească.

Ciudata purtare a celor cinci fu observată de unul dintre gardieni care, din nefericire, îi recunoscu.

– Să punem mîna pe ei! Sînt copiii din Giudecca! strigă el către ceilalți gardieni.

– Să fugim! țipă Nina alergînd iepurește către debarcader.

Luară din zbor vaporașul care își trăsese deja parîmele de pe mal și, cu sufletul la gură, se strînseră unii în alții.

– Acum o să vină să ne pr... pr... prindă, izbuti Dodo să zică în ciuda gîfîielii.

– Nu vă faceți griji, o să ne baricadăm în vilă, răspunse Nina cu teamă.

Așadar, vînarea celor cinci tineri alchimiști începuse.

Între timp, alți zece jandarmi îi ridicară de la Bottega della Bauta pe părinții lui Dodo și ai lui Cesco, și apoi se duseră la casa lui Fiore și a lui Roxy și îi luară cu forța pe mamele și pe tații lor, ducîndu-i la tribunal ca să-i interogheze.

În Aula Mare a Tribunalului din Veneția se aflau doi judecători, președintele tribunalului, cei zece consilieri municipali, contele Karkon și un grup de profesori și comercianți, abia sosiți după groaznica experiență trăită la cimitir.

Părinții copiilor fură supuși torturilor unui lung interogatoriu. După patru ore, contele izbucni:

– Copiii voștri sînt niște gangsteri! Niște magi infami! Și voi sînteți la fel de vinovați ca și ei. Le-ați îngăduit să-i facă vizite Ninei De Nobili, o adevărată vrăjitoare mincinoasă și primejdioasă. Trebuie să spuneți tot ce știți despre mucoasa asta!

Părinții se burzuluiră la cuvintele grele ale lui Karkon, dar fură nevoiți să se liniștească: jandarmii erau pregătiți să le pună cătușele și lor și, de bună seamă, acest lucru nu le-ar fi fost de ajutor copiilor!

Președintele tribunalului lovi cu ciocănelul în masă.

– Liniște, altminteri evacuez sala!

Karkon îl privi strîmb, dar își dădu seama că nu poate întrece măsura, așa că se duse să se așeze alături de cei zece consilieri îmbrăcați în violet. În acel moment, din fundul sălii, un profesor ridică mîna și ceru să vorbească. Președintele îi îngădui.

– Onorată instanță, stimați judecători, aici sînt supuși interogatoriului niște părinți care, în mod vădit, ascund adevărul în privința copiilor lor. Iar noi, profesorii, îi cunoaștem bine pe acești copii. De cînd îi tot fac vizite Ninei De Nobili

și-au schimbat comportamentul. Sînt indisciplinați! Dodo mai mult decît ceilalți. În plus, aș vrea să primesc niște explicații pentru ceea ce s-a petrecut mai adineaori la cimitir. Pe neașteptate, toți cetățenii prezenți acolo au căzut la pămînt, inconștienți. Inclusiv eu. Și cînd ne-am venit în fire, Nina și prietenii ei dispăruseră. Unde s-au dus, nimeni n-o știe! Dar ce nu-mi explic eu e că nici contele Karkon nu mai era acolo. Și apoi, ce s-a întîmplat cu trupul primarului? Sicriul era gol și pe capacul lui stătea gravat numele Andora! Păi, cine este această doamnă?!

Consilierii mormăiră și contele se ridică din nou desfăcîndu-și larg mantia.

– Eu nu am dispărut! Firește, eram pe urmele mucoșilor ălora, dar i-am pierdut din ochi. Desigur, ei sînt cauza evenimentului misterios care i-a făcut pe cetățeni să adoarmă. Se folosesc de magie! Au furat trupul bietului nostru primar și au scris pe sicriu numele ăla prostesc. Nu există și nu a existat niciodată o femeie cu numele de Andora.

Versiunea pe care o dădu Karkon faptelor îi convinse pe toți, inclusiv pe judecători. În acel moment, președintele bătu din nou cu ciocănelul în masă și hotărî:

– Interogatoriul părinților lui Dodo, Cesco, Fiore și Roxy va continua mîine după-amiază, cu ușile închise! Ordon ca Vila Espasia să fie pusă sub sechestru! Jandarmii vor avea sarcina să ancheteze unde se ascund cei cinci copii. Liuba și Carlo Bernotti vor rămîne în temniță sub acuzația de posesie de Otrăvicioasă. Mîine-dimineață contele Karkon îi va întîlni la închisoare.

Consilierii zîmbiră mulțumiți și Karkon ieși din sală în aplauze. Mamele copiilor izbucniră în plîns. Doar tatăl lui Dodo se ridică în picioare și strigă:

– S... s... sîntem niște oameni s... s... serioși. C... c... copiii noștri nu au f... f... făcut nimic rău!

Un jandarm îi dădu un brînci și îl făcu să tacă. Nimeni dintre cei de față nu era dispus să miște un deget pentru a apăra noile victime ale lui Karkon.

Era abia ora două după-amiaza și se întîmplaseră deja atîtea evenimente ieșite din comun. Dar nu se terminase aici.

În vreme ce părinții copiilor rămăseseră sub supraveghere așteptînd ca interogatoriul să reînceapă în ziua următoare, cei cinci tineri alchimiști ajunseră în fața Vilei Espasia. Abia deschiseră poarta de la intrare și îl și văzură pe Platon întins la pămînt, leșinat și cu o ditai rană la cap, în vreme ce Adonis, ghemuit sub magnolia cea mare, schelălăia lingîndu-și o labă.

Fiore luă în brațe motanul, Nina dădu fuga la cîine și îl mîngîie cu duioșie.

– Ce v-au făcut! Blestemații!

Dodo începu să se frămînte, și Cesco, de furie, luă la șuturi un bolovan.

Fetița Celei de a Șasea Luni îl strigă din toate puterile pe profesorul José, sperînd că se întorsese acasă și ar fi putut s-o ajute. Dar nu primi nici un răspuns. José nu era. Dispăruse.

– L-au arestat! Sînt singură. L-or fi pus în celulă împreună cu Liuba și Carlo, strigă ea în vreme ce inima îi bătea cu putere.

– Liniștește-te! Acum trebuie să ne gîndim la Platon și la Adonis. Să-i ducem înăuntru. Trebuie să-i îngrijim.

Roxy era cu adevărat îngrijorată de soarta celor două animale.

Imediat ce deschiseră ușa, Nina izbucni într-un plînset disperat. Vila Espasia, atît de dragă bunicului Mișa, era pustie. Buna dădacă rusoaică nu mai era acolo, bucătăria era goală și nici o oală nu fierbea pe foc.

– Sticla! exclamă dintr-odată fetița.

– Ce sticlă? întrebară ceilalți.

– Pe masă era o sticlă cu ulei de măsline... dar poate că nu era chiar ulei.

Fetița Celei de a Șasea Luni părea că o luase razna.

– Da' ce tot spui acolo? Despre ce ulei vorbești? întrebă Fiore speriată, ținîndu-l în brațe pe sărmanul Platon: nu înțelegea ce spunea prietena ei.

– Otrăvicioasă! Iată ce era! I-au băgat la închisoare pe Liuba și pe Carlo ca să mă prindă pe mine. Ca să ne prindă pe noi toți! Pricepeți?

Nina își ieșise din minți.

Cesco o mîngîie pe cap în încercarea de a o alina, iar ea închise ochii. Dar acea clipă de tandrețe fu stricată de niște zgomote care veneau de afară. Se auziră voci. Fiore privi pe fereastră și văzu că se apropia un grup de jandarmi.

– Au venit să ne ridice! strigă ea întorcîndu-se către ceilalți.

– Să ne ascundem în laborator. Acolo sigur n-o să ne găsească nimeni.

Soluția Ninei păru logică.

Dodo, Roxy și Cesco luară cîinele care șchiopăta și, împreună cu Fiore care îl ținea strîns pe Platon, o urmară pe tînăra alchimistă. În clipa aceea sună telefonul. Nina se opri pe dată și fu ispitită să răspundă: poate că erau părinții ei care, în cele din urmă, luau legătura cu ea. Aruncă o privire celor două animale și prietenilor săi, și se hotărî

să nu răspundă. Nu era timp. Jandarmii se aflau la cîțiva pași de vilă.

La celălalt capăt al firului nu puteau fi părinții tinerei alchimiste, de bună seamă, fiindcă Vladimir îi ținea acum sub supraveghere. Androidul rus punea la cale un plan pentru a-i opri de tot, ascultînd de ordinul contelui. În schimb, cele care sunau cu insistență erau mătușile spaniole, Carmen și Andora, care încercau și încercau s-o prindă la telefon pe Nina, fără succes însă.

Îndată ce ajunseră în laborator, cei cinci copii se așezară pe jos, sfîrșiți. Adonis tot schelălăia din cauza rănii de pe lăbuță, în vreme ce Platon nu dădea semne că-și revenea. Nina luă pomada albastră a bunicului și unse cu ea atît laba cîinelui, cît și capul însîngerat al motanului.

– Pînă una-alta, dau cu pomada asta miraculoasă. Acum o să întreb Cartea cum pot să-i vindec repede, șopti ea cu ochii în lacrimi.

Puse palma cu stea pe *Systema Magicum Universi*. Cartea se deschise imediat și pagina lichidă se lumină în verde.

– Carte, Adonis și Platon au fost răniți de jandarmi. Nu le e bine deloc. Spune-mi, cum pot să-i îngrijesc?

O soluție iute ți-oi da
pe Adonis pentru a-l vindeca.
Însă pentru motanul rănit,
nu trebuie să acționezi pripit.

– Bine, răspunse fetița îngrijorată.

Dulăului negru pus pe lătrat
îi trebuie Unguent Cerat.

– Și cum se face?
Nina era pregătită să-l prepare.

Ia strachina vorbitoare
și umple-o cu ceară curgătoare.
Apoi toarnă deasupra niște cărbune
și amestecă încet, cu toată grija din lume.

Abia atunci văzură cei patru copii obiectele vorbitoare așezate pe masa pentru experimente. Nemișcate, păreau adormite. De cînd Nina le scosese din pagina lichidă rămăseseră în tăcere.

Roxy luă bolul Sallia Pitică și i-l dădu Ninei. Fetița Celei de a Șasea Luni aprinse o lumînare și o lăsă să se topească în bol, apoi luă două bucăți de cărbune și amestecă totul. Sallia Pitică sări pe loc făcînd să se clatine Unguentul Cerat care se formase înăuntru.

– O, în sfîrșit m-am trezit. Mă simt bine cu crema asta neagră pe care mi-ai pus-o înăuntru, rosti cu glas subțire micul bol.

Dodo zîmbi, iar Fiore privi cu drag obiectul.

Nina își băgă degetele în Unguentul Cerat și unse zdravăn laba rănită. Adonis își arătă colții. Crema alchimică îl ardea și, de aceea, Cesco îl scărpina pe cap, încercînd să-l liniștească.

– Carte, și pentru motan ce trebuie să fac?
întrebă Nina pe dată.

Pentru motanul cel roșcat
îți trebuie Talc Agitat.

– Talc Agitat? N-am mai auzit! răspunse fetița neîncrezătoare.

Formula ascult-o acum,
o singură dată o să ți-o spun.
Amestecă două sute de grame de Caimac Zîmbitor
cu un vîrf de cuțit de Anason Știutor.
Șase picături de Sîngele Morții să mai pui
și trei linguri de Sare Forte, deasupra lui.
Două ore și trei secunde să fiarbă va trebui
și, la sfîrșit, formula gata va fi.
Înăuntrul căduței vorbitoare
vei pune substanța regeneratoare.
Astfel Tartru Galben și Talcul Agitat
te vor ajuta să salvezi motanul cel roșcat.

Cartea se închise și Nina se întoarse către ceilalți.

– Formula asta e destul de ciudată. Pentru a o obține, avem nevoie de Sîngele Morții, o otravă pe care voi o știți bine de tot, spuse tînăra alchimistă privind chipul răvășit al lui Dodo.

– Chiar așa, e poțiunea care duce la Moarte Aparentă. Iar noi am băut-o cînd am fost în ținutul maya, spuse Roxy cu dezgustul întipărit pe față.

– Apoi, trebuie să ne folosim și de Sare Forte, care te face imobil. Asta, pe bune, chiar că n-o mai înțeleg! Bietul Platon e deja imobil. E leșinat! adăugă Fiore făcînd ochii mari.

– De fapt, nici eu nu pricep de ce trebuie s-o folosim, spuse Nina. Pe de altă parte, formulele alchimice nu-s mereu de înțeles. Știi bine asta. Oricum, Caimacul Zîmbitor e în vasul ăla de sus și știu că folosește la vindecarea rănilor – explică ea arătînd ultimul raft de sus –, în vreme ce Anasonul știutor e în borcanul acela și folosește ca să spui adevărul.

– Da, da, mi-aduc aminte. Anasonul l-ai folosit și ca să obții poțiunea Prieteniei Trainice pe care ne-ai dat-o s-o bem cînd ne-am cunoscut, își reaminti Roxy.

– Exact, răspunse Nina imediat, mîngîindu-l pe Platon care încă nu își venise în simțiri.

Dodo luă borcanul cu Anason Știutor, Fiore apucă vasul cu Caimac Zîmbitor, Roxy ținea deja în mînă recipientul cu Sare Forte, iar Cesco smulse sticla cu Sîngele Morții. Fără să-i tremure mîna, Nina turnă ingredientele în ceaun și amestecă încet. După două ore și trei secunde Talcul Agitat era gata.

Fetița Celei de a Șasea Luni se apropie de cădița Tartru Galben. Nu mișca nici măcar o lăbuță! Îndată ce turnă în ea noua poțiune alchimică, începu să se miște. Întîi își întinse o lăbuță, apoi două, trei și patru.

– Bine. Chiar mă simt bine! zise Tartru Galben plimbîndu-se pe masa pentru experimente. Dar, Nina, ce anume mi-ai pus înăuntru? întrebă cădița.

– Talc Agitat. Un medicament pentru Platon, motanul meu roșcat. Știi, se simte foarte rău. L-au bătut, explică fetița sub privirile neîncrezătoare ale lui Roxy.

– Bătut? întrebă cădița înspăimîntată.

– Da. Au fost jandarmii, la ordinul lui Karkon. El era prieten la cataramă cu LSL. Știai asta? întrebă Nina în timp ce lua un vîrf de cuțit de Talc Agitat.

– Karkon? Păi... da... el și tutorele nostru erau prieteni. Îmi pare rău că jandarmii sînt atît de răi. Bietul motan! exclamă Tartru Galben cu un fir de voce tristă.

Nina se apropie de Platon și împrăștie Talc Agitat pe capul rănit. Totuși, motanul nu se mișcă. Fetița mai puse nițel și, în cele din urmă, mîța deschise un ochi și miaună.

Rana dispăruse. Perfect vindecat, Adonis își înălță botul și, trăgîndu-i o limbă lui Platon, îi îndreptă mustățile. Dodo aplaudă, Fiore le dădu un pupic celor două animale, iar Roxy o privi mulțumită pe Nina. Și Tartru Galben, și Sallia Pitică o felicitară pe tînăra alchimistă care, în cele din urmă, zîmbi. Cesco se apropie de ea, o cuprinse cu brațele și o sărută lung pe obraz. Fetița Celei de a Șasea Luni se făcu roșie ca para focului, în vreme ce toți se puseră pe rîs și Roxy șopti:

– Iubirea... iubirea...

Nina îi aruncă o privire piezișă prietenei sale, iar Cesco, strîmbîndu-se, își scoase ochelarii făcînd pe niznaiul. Tartru și Sallia rîdeau în hohote, iar Adonis și Platon se frecau de picioarele Ninei. Momentul era stînjenitor și caraghios, dar în laboratorul profesorului Mișa nu era nici o clipă de liniște, de bună seamă.

Cartea se deschise și copiii tăcură pe dată.

Un vas și o sticlă adormite
așteaptă să fie trezite.
Două substanțe trebuie să faci, e clar,
ca ele să vorbească iar.

Nina își reveni imediat după sărutul lui Cesco, privi vasul Quandomio și sticla de Vintabru Verde, apoi se apropie de *Systema Magicum Universi*.

– Carte, ce substanțe? întrebă ea cu grabă.

Umple vasul cu Pulbere de Rubin
și vei auzi cum va vorbi pe deplin.
Quandomio Fluorescent
va fi un prieten influent,

iar sticla de Vintabru Verde
lichidul nu şi-l pierde.
Ajunge să o scuturi de trei ori
şi va urla cît să-ţi dea fiori.

Fără a sta o clipă pe gînduri, Dodo luă Pulberea de Rubin şi i-o dădu Ninei care o turnă în vas. Quandomio Fluorescent avu o tresărire şi strănută.

– Hapciu! Bună ziua tuturor. Ce fel de praf mi-aţi dat? întrebă el făcînd să se audă un glas neaşteptat de puternic.

– Pulbere de Rubin. O mănîncă şi Unduieţul, fluturele de pe Cea de a Şasea Lună, răspunse Nina dintr-o suflare.

– Unduieţul? Pulbere de Rubin? Nu cunosc. Oricum, mă simt bine, spuse vasul legănîndu-se.

Nina luă sticla şi o scutură cu putere de trei ori.

– Hei! Hei! Uşurel. Sînt fragilă! zbieră Vintabru Verde.

– Iartă-mă... dar Cartea mi-a spus să fac aşa.

Nina o puse la loc pe masă, cu delicateţe.

– Atunci? Ce facem? zbieră iarăşi sticla.

Cesco se apropie de obiecte.

– Pînă una-alta, staţi liniştite.

Dar cădiţa de Tartru Galben se duse către Nina sărind pe lăbuţe.

– Aveţi nevoie de ajutor, aşa-i?

– Da. Dar nu vă faceţi griji. Cînd va veni momentul, o să vi-l cerem, răspunse tînăra alchimistă.

– Da' voi trăiţi aici? întrebă Sallia Pitică privind în jur.

– Acum da. Sîntem siliţi să stăm aici înăuntru fiindcă, dacă ieşim, ne arestează, îi explică Roxy încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Dar e îngrozitor! adăugă Quandomio.

– De ce sînteți acuzați? întrebă curioasă cădița.

– Că l-am otrăvit pe LSL, spuse Nina în timp ce-i mîngîia pe Adonis și pe Platon.

– L-ați asasinat pe tutorele nostru? strigă Vintabru Verde.

– Nu. Nu. Liniștiți-vă! Lucrurile nu stau așa! exclamă Cesco dînd din cap.

Nina luă în mînă cădița care se agita și spuse povestea adevărată. Obiectele rămaseră tăcute o vreme și apoi, apropiindu-se de fetița Celei de a Șasea Luni, îi jurară că aveau s-o ajute să salveze planeta Xorax.

Orologiul din laborator arăta ora 20, 34 de minute și 7 secunde. Foamea începea să le dea tîrcoale, iar cei cinci copii nu aveau chiar nimic de mîncare.

Lui Cesco îi veni o idee.

– Dacă ieșim din laborator și ajungem în bucătărie tîrîndu-ne pe jos, jandarmii nu ne vor putea vedea de afară.

– Totuși, nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot, adăugă Roxy.

– Dar nu vom putea aprinde luminile și, pe întuneric, nu o să vedem nimic, preciză Fiore.

Dodo scoase din buzunar lanterna de care nu se despărțea niciodată.

– Iau asta.

Cesco strînse mîna prietenului său.

– Bravo, Dodo!

– Bine, m-ați convins. Să încercăm! zise Nina punînd sfera de sticlă în jgheabul ușii.

Motanul și cîinele se ridicară pe dată, gata să iasă și ei. Cesco îi opri:

– Nu, rămîneți aici cu obiectele vorbitoare. Vă vom aduce de mîncare și vouă, amîndurora.

Pîș-pîș, cei cinci copii se așezară în patru labe și se îndreptară către bucătărie în șir indian.

Dodo era în față și lumina cu lanterna pereții și pardoseala. Prin înaltele ferestre gotice acoperite de draperii de catifea se strecura o lumină firavă ce venea de la felinarele din parc. Atmosfera era apăsătoare. Fiore se lovi de trepiedul pe care stătea un vas chinezesc foarte prețios și mai că-l făcu să cadă.

– Ssst... ce naiba faci? Fii atentă! șușoti Roxy întorcîndu-se către prietena ei neîndemînatică.

Cînd ajunseră în bucătărie, Cesco ridică un braț și, încet, deschise cu mîna ușa frigiderului: înăuntru erau de toate! Brînzeturi, pachete cu șuncă, salam, măsline, maioneză, ouă, suc de portocale, roșii, salată, batoane de ciocolată și un castron plin cu salată de fructe.

– Aleluia! E din belșug! exclamă tînărul ochelarist.

– Încetișor. Fii atent! Ia un lucru o dată și pune tot aici înăuntru, zise Roxy întinzîndu-i două pungi mari de hîrtie.

– Salata de fructe o iau eu.

Fiore întinse mîinile și luă castronul.

Mergînd în patru labe, Nina deschise ușa de la cămară și puse într-o pungă de plastic niște cutioare pentru Platon și Adonis, un pachet de crocănței de pui și sufleu de orez.

Dodo apucă un bax cu șase sticle de apă și două pachete de biscuiți.

După cîteva minute, încărcați ca niște catîri, cei cinci prieteni ieșiră din bucătărie. Dodo ținea în continuare lanterna și, cu mare greutate, tîra după el sticlele cu apă. La un moment dat, Nina se împiedică de covorul cel mare persan din holul de la intrare, făcînd să cadă pe jos cîteva cutioare care se rostogoliră și se loviră direct de o mobilă. În aceeași clipă, Dodo strănută.

Zgomotele treziră bănuielile jandarmilor care imediat îndreptară două proiectoare către ferestrele vilei.

– Ai auzit și tu? întrebă primul jandarm.

– Da. Dar e ciudat. Vila este pustie. Guvernanta și grădinarul sînt la închisoare. Pe Nina și banda ei nu i-am văzut. De cînd am venit noi, nu a intrat nimeni! răspunse al doilea jandarm.

– Oricum, e mai bine să verificăm. Direcționează mai bine proiectoarele și hai să ne uităm cu atenție.

Primul jandarm se apropie de ferestre. Cuprinși de panică, puștanii rămaseră nemișcați, în șir indian, ghemuiți la pămînt pe covorul din holul de la intrare.

Fasciculul de lumină pătrunse în încăpere luminînd obiecte, pereți și uși.

– Nu. Nu-i nimeni! hotărî al doilea jandarm stingînd proiectoarele. O fi fost vreun șoarece.

Cei cinci răsuflară ușurați și, ducînd mîncarea cu ei, ajunseră degrabă în laborator.

Erau pregătiți să-și petreacă prima noapte singuri.

CAPITOLUL PATRU

Gîdele închisorii și enigma Primului Turn

La șapte de dimineață, în fața marii porți a închisorii, gardienii luară poziție de drepți. Sosise Karkon Ca' d'Oro în tovărășia unui om cu înfățișare înfiorătoare.

Gîdele! Avea o glugă cenușie care îi acoperea fața, cu trei găuri prin care se întrezăreau doar ochii și buzele. Era mic de stat și subțirel, cu niște mîini slabe și lungi care nu păreau nicidecum ale unui măcelar de oameni. Purta o pelerină neagră sub care ascundea o secure cu mîner de fildeș și cu o lamă strălucitoare și ascuțită brici.

Îndată ce amîndoi intrară, gardienii îl urmăriră cu privirea pe omul cu glugă: de secole nu își mai făcuse apariția în temnița venețiană Casapul.

Înainte să coboare scările, Karkon se opri.

– Așadar, sîntem înțeleși. Dumneata să intervii cînd crezi de cuviință. Să vorbești rar și să nu te lași înduioșat de plînsete sau de rugăminți!

– Desigur! răspunse gîdele plecîndu-și capul.

– Aceasta este o încercare importantă. Dacă izbutești să o treci cu bine, atunci vom deveni prieteni buni. Dumneata ești un elev silitor. În aceste zile, ai învățat multe. Și sînt destul de mulțumit. Te rog insistent, acum e nevoie de nervi de oțel. Trebuie să-i facem pe cei doi bătrîni să spună adevărul.

Contele vorbea cu glas scăzut și privirea îi era pătrunzătoare și severă. Gîdele era, în realitate, misteriosul său elev, de-acum aflat cu totul în puterea Alchimiei Întunericului.

O apucară pe coridorul umed și murdar, cotiră la dreapta urmînd plăcuța care indica direcția corectă către „celulele pentru asasini". Lumina torțelor se făcea tot mai palidă și umbrele celor două personaje maligne se prelingeau ca niște pete negre pe zidurile coșcovite și pline de pînze de păianjen.

La vederea celor doi oameni înfășurați în mantii, deținuții începură să bombăne. Un gîde cu glugă pe cap nu mai văzuseră încă!

– Domnule, mă tem că îmi vor recunoaște vocea, spuse gîdele adresîndu-se lui Karkon.

– Nu cred. Bătrîna aia grasă și ramolitul de grădinar nu și-ar putea niciodată imagina că sub gluga asta te ascunzi tocmai dumneata.

Răspunsul contelui îl liniști pe misteriosul personaj care înaintă în grabă către celula celor doi nevinovați.

Îndată ce îi văzu pe Karkon și pe omul cu glugă, Carlo Bernotti îi dădu un ghiont Liubei care se odihnea pe patul de scînduri.

– Stimați domni, cum vă simțiți la zdup? începu contele privindu-i printre gratiile celulei.

– KARKON! urlă Liuba punîndu-și mîinile în cap.

– GÎDELE! exclamă îngrozit grădinarul.

– Exact! Vi-l prezint pe gîdele închisorii. Casapul care de atîta vreme nu mai taie capete. Dar, dacă veți vorbi și veți spune tot adevărul despre Nina De Nobili, nu vi se va întîmpla nimic. Nu-i așa? zise Karkon întorcîndu-se către gîde.

– Nimic! Vă veți întoarce acasă teferi și sănătoși. Dar, dacă nu o să fiți ascultători... atunci... O SĂ VĂ TAI CAPUL!

Omul cu glugă își ridică mantia, le arătă securea și făcu un gest foarte grăitor. Contele se distră grozav la această scenă jucată de noul său elev și rîse arătîndu-și dinții stricați.

– Nina este o fetiță cuminte – vocea Liubei tremura de spaimă.

– FALS! Este o vrăjitoare foarte primejdioasă! strigă Karkon hîțînînd gratiile.

– Noi nu știm nimic despre sticla cu Otrăvicioasă. Jur! îl asigură grădinarul, implorîndu-l aproape în genunchi.

– Spuneți-ne unde se ascunde mica vrăjitoare! Altminteri vor fi necazuri mari, îi îndemnă gîdele cu ochii strălucind ca și cum ar fi fost de foc.

Liuba luă aminte la buzele lui și observă că individul purta barbă, în ciuda faptului că gluga îi acoperea cu totul chipul. Pentru o clipă i se păru că recunoaște pînă și vocea, dar era atît de înspăimîntată, că nu-i veni în minte cui îi va fi aparținut. Și apoi, ea nu mai cunoscuse niciodată vreun călău.

– La vilă nu e. Și au dispărut și prietenii ei din Giudecca. Spuneți-ne unde s-a dus! E un ordin! vocea lui Karkon răsună în toate coridoarele închisorii.

Ținîndu-se de mînă, Liuba și Carlo rămaseră tăcuți.

– Și despre părinții acelor mucoși ce părere aveți? Sînt și ei băgați în povestea asta? întrebă gîdele aranjîndu-și gluga.

– Îi cunoaștem bine, sînt cu toții persoane educate și cinstite, răspunse grădinarul apropiindu-se de gratii.

– Cinstite? O să vedem noi! Azi după-masă vor fi interogați din nou, spuse Karkon desfăcîndu-și larg mantia violet.

– Interogați? Păi și ei sînt aici? În închisoare? întrebă Carlo împreunîndu-și mîinile.

– Nu! Pentru moment sînt la tribunal. Apoi se va vedea. Dar dacă voi ne ajutați să înțelegem adevărul și să o găsim pe Nina, aș putea hotărî să fie eliberați, spuse contele pipăindu-și țăcălia.

– Chiar și dacă aș ști, tot nu v-aș spune! Sînteți niște ticăloși!

Liuba găsi curajul să răspundă astfel și Karkon nu i-o iertă. Scoase Pandemonul Mortalis și lansă două limbi de foc ce trecură printre gratii și loviră picioarele sărmanei dădace rusoaice, care căzu la pămînt.

Grădinarul se aplecă s-o ajute, dar Karkon mai trase o dată, rănindu-l la braț.

– Ăsta e doar începutul! Ne vom întoarce aici în fiecare zi, pînă ce veți vorbi. Și dacă, pînă la sfîrșit, nu ne veți fi de ajutor, atunci... contele făcu același gest pe care îl făcuse puțin mai înainte gîdele, semnificînd tăierea capului!

Liuba și Carlo rămaseră îngenuncheați, înspăimîntați, plini de dureri și mînioși nevoie mare.

Gîdele și contele plecară străbătînd cu pași repezi coridorul îngust ce ducea spre ieșire. Un gardian luă cheile masive și deschise ușa celulei, puse pe măsuța găurită de

cari două strachini pline cu o zeamă lungă și niște bucăți de pîine uscată.

– Mîncați... dacă aveți curaj!

Dădaca rusoaică izbucni în plîns în timp ce își pipăia picioarele arse. Atunci, Carlo își rupse mînecile de la cămașă și cu una bandajă rănile Liubei, iar cu cealaltă își înfășură brațul care sîngera.

– N-o să reușim niciodată să supraviețuim în aceste condiții, zise dulcea Bezeluță suflîndu-și nasul.

– Trebuie să rezistăm. Trebuie s-o facem de dragul Ninei, spuse cu glas îmbărbătat grădinarul.

Și chiar în acel moment Nina se gîndea la ei. Sprijinită de masa pentru experimente, se tot frămînta cum ar fi putut să-i elibereze. Noaptea în laborator trecuse destul de bine: după ce mîncaseră pîine, brînză și ciocolată, copii adormiseră aranjîndu-se fiecare cum putuse mai bine.

Dodo și Fiore, lîngă șemineu, erau încă în lumea viselor, în timp ce Roxy era trează de ceva vreme și îi mîngîia pe Platon și pe Adonis, care erau ocupați să lipăie două castroane pline cu lapte. Cesco, în schimb, ședea pe taburet și pălăvrăgea cu vasul Quandomio.

Nina se apropie de *Systema Magicum Universi*, își puse pe ea palma cu stea și Cartea se deschise pe dată.

– Carte, ajută-mă să-i eliberez pe Liuba și pe Carlo.

Nimic nu se poate face
ca să îi eliberezi, și pace.

– Cum adică nimic? întrebă fetița mîniindu-se.

Chiar și ai prietenilor tăi părinți
trăiesc clipe foarte fierbinți.

La acest răspuns, Cesco și Roxy reacționară.
– Părinții noștri? Sînt în temniță?
Nina îi privi amărîtă și ceru explicații Cărții:

– Sînt la închisoare?

În tribunal îi puteți găsi
și să se apere vor trebui.
Ajutor nu pot să-ți dau nici pentru ei
și faptul acesta ca un refuz să nu-l iei.
Alte treburi ai tu de înfruntat,
calmează-te și puneți mintea pe lucrat.

– Cum așa? Vrei să stau calmă? Da' cum poți să-mi ceri asta? începu Nina să țipe.

Nădejdea nu-i bine s-o pierzi chiar acum
fiindcă noi necazuri îți va aduce pe drum.
Ultima scrisoare a bunicului să-ți amintești,
doar de ai Curaj poți să reușești.

Nina se gîndi din nou la cuvintele bunicului Mișa și, privindu-și prietenii, își desfăcu larg brațele și zise:

– Tare aș mai vrea să pot face ceva pentru părinții voștri, pentru Bezeluță și pentru grădinar. Dar acum nu pot. Cartea îmi spune că nu e momentul. Mă înțelegeți? Mă iertați?

Roxy își plecă privirea și nu răspunse. Cesco o privi țintă și rosti un „da“ timid. Fiore și Dodo, care se treziseră, se ridicară în picioare și îi strînseră mîna.

Cartea se închise lăsîndu-i pe copii triști și dezorientați. Obiectele vorbitoare nu mai respirau, la fel ca Platon și Adonis care se ghemuiră pe jos.

– Nina, crezi că Karkon o să-i facă vreun rău mamei? întrebă Fiore cu lacrimi în ochi.

– Nu știu. Sper să nu.

Tînăra alchimistă își îmbrățișă strîns prietena, iar Dodo se puse pe plîns. Roxy, care făcea mereu pe dura, se întoarse cu fața la perete și izbucni într-un plîns cu sughițuri.

– E cu putință să nu fie nimic de făcut? Eterea va fi avînd totuși o soluție să ne dea! Pe de altă parte, noi înfruntăm mari primejdii pentru a putea salva Cea de a Șasea Lună și, ca atare, Magii Buni de pe Xorax ar trebui să ne dea o mînă de ajutor, izbucni Cesco, convins de argumentele lui.

Nina îi răspunse mîhnită:

– Putem încerca să intrăm în legătură cu Eterea, dar cred că în acest moment trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Marea Mamă Alchimistă m-a avertizat că, pentru a găsi a Patra Taină, calea va fi foarte grea și, apoi, bunicul...

Cesco o întrerupse:

– Da, profesorul Mișa ar ști ce să facă. Dar nu înțeleg de ce nu trimite o altă scrisoare.

– Am putea să ne facem invizibili și să-i eliberăm pe părinții noștri, propuse Roxy trăgîndu-și nasul.

– Și, în acest fel, am putea să-i ajutăm și pe Liuba și pe Carlo, adăugă Fiore.

Dar fetița Celei de a Șasea Luni ridică din umeri.

– Dacă adineauri Cartea a spus că nu se poate face nimic, eu o cred. Altminteri ne-ar fi dat o soluție. A făcut-o mereu!

Orele trecură încet și copiii se simțeau nefolositori și singuri. În fața vilei, jandarmii continuau să stea de pază și făceau cu schimbul la șase ore. Supravegherea era perfectă.

Vîntul de primăvară adia ușor și călduț, pe crengile copacilor înmugureau primele frunze verzi, trandafirii stăteau să îmbobocească, iar smocurile de iarbă se iițeau printre pietrele și bolovanii de pe drum. Anotimpul frumos te poftea să ieși afară, la aer liber, dar cei cinci tineri alchimiști nu puteau, de bună seamă, să meargă să se joace în parc. În inimile lor era atîta tristețe, încît urîțea cerul albastru, făcîndu-l mohorît și cenușiu în ochii lor.

Prizonieri. Proscriși. Asta era condiția lor. O situație care trebuia să se schimbe cît mai repede cu putință, spre binele tuturor.

La trei după-amiaza, Karkon revenise la Palatul Ca' d'Oro împreună cu noul său elev care își scosese imediat veșmintele de gîde. Contele intră în laboratorul K și îl puse pe elev să se așeze pe un scaun deșelat. Scoase noul său Caiet Roșu și, citind cu calm, spuse:

– Formule, magii puternice, substanțe și licori, descîntece mortale. E cu putință ca nimic să nu-i vină de hac fetiței ăleia proaste?!

– Eu pot s-o fac! exclamă elevul.

– Poți dumneata? Chiar crezi că ești mai de ispravă și mai puternic decît mine? îl întrerupse Karkon supărat.

– Puneți-mă la încercare. Pot crea o substanță de neînvins, explică tînărul coborîndu-și vocea.

– De neînvins? Doar Alchimia Întunericului este fără greșeală! răspunse contele cu aroganță.

– Voi crea Cîlțul Smolos. Și după aceea o să vedeți, răspunse elevul ridicîndu-se de pe scaun.

– Cîlțul Smolos? La ce folosește? întrebă Magister Magicum privindu-l țintă în ochi.

– Această substanță va fi într-adevăr importantă pentru prinderea Ninei. Este o gelatină care imobilizează, îi dezvălui elevul umflîndu-se-n pene.

– O gelatină care imobilizează! Genial! Dar cînd și unde vrei să o folosești?

Karkon deveni curios.

– E compusă din Oțel Brunat și Smoală Formică. Compoziția pare asemănătoare cu pelicula violet pe care dumneavoastră, stimate conte, ați mai folosit-o. Așa-i?

Tînărul se simțea tot mai sigur pe sine.

– Exact! Văd că ți-a rămas întipărită în minte, răspunse magul cel perfid mîngîind carnețelul.

– Frumos acel Caiet Roșu! Înțeleg că dumneavoastră, stimate conte, ați fost nevoit să vă rescrieți secretele dat fiind faptul că Notițele au ajuns în mîinile Ninei.

Karkon își ridică ochii din pagini și îl privi țintă pe omul din fața lui.

– Da. A fost cu adevărat o nenorocire faptul că Nina a reușit să-mi înțeleagă alchimia. Numeromagia și Mecageometria nu erau lucruri simple, desigur. Și dumneata o știi bine. Așa-i?

– Da. Dar curînd o vom opri pe această mucoasă, răspunse elevul care, cu fața suptă, continuă: Dacă voi reuși să creez această formulă, dumneavoastră îmi veți da ceea ce doresc?

– Desigur. Tot ce vrei. Pactul pe care l-ai semnat dumneata o spunea foarte clar. Și, în plus, acum dumneata locuiești aici, împreună cu mine. Ai devenit un elev foarte valoros. Am nevoie de ajutorul dumitale. Dar, dragul

meu prieten, să nu încerci să mă tragi pe sfoară. Altminteri, te voi topi în acid! răspunse Karkon dezvelindu-și dinții stricați.

– Aveți încredere în mine. Cînd vă voi fi demonstrat că sînt un alchimist foarte puternic, dumneavoastră o să mă faceți să devin bogat și atunci voi putea să vă povestesc o mulțime de lucruri despre Nina.

Cuvintele ciudatului personaj îl speriară pe conte.

– Și de ce nu mi le spui pe dată. Știi bine că trebuie să-i venim de hac imediat nepoatei profesorului Mișa. De ce îmi ascunzi lucruri care ne pot folosi pentru prinderea ei?

Karkon luă Pandemonul în mînă și îl îndreptă către noul său elev.

– Calm. Calm. Liniștiți-vă! Lăsați-mă să creez Cîlțul Smolos și apoi ne vom continua discuția, îl opri omul, care se așeză imediat pe scaun.

Karkon băgă în buzunar Pandemonul și Caietul Roșu, dar, înainte de a ieși din laborator, zise:

– Mă voi întoarce mîine. Și îmi doresc foarte mult ca dumneata să fi obținut formula.

Contele se duse cu pas grăbit și intră în Infirmerie ca să o verifice pe Andora.

Îi găsi pe Alvise și pe Barbessa foarte ocupați.

– Stăpîne, totul merge bine, Magma Sulfurică e cum trebuie, circuitele sînt în ordine, dar nu înțelegem cum de nu se trezește Andora.

Androidul era nemișcat. Auzea totul și înțelegea perfect fiecare lucru. Tare ar mai fi vrut să-i tragă un pumn contelui, dar se abținu. Tactica ei era fără cusur și curînd Karkon avea s-o vadă la lucru, fără a bănui nimic.

Magister Magicum își puse mîna pe chipul Andorei și îi ridică pleoapele cu degetele.

– Mai e puțin. Are nevoie doar de odihnă. Cada Regeneratoare este un lucru sănătos – și, zicînd acestea, dădu o palmă ușoară pe capul chel al androidului și, adresîndu-se celor doi gemeni care aveau înscrisă pe ei litera K, le spuse: Cu Andora și cu noua formulă pe care o creează acum tînărul meu elev chiar cred că o s-o scoatem din joc pentru totdeauna pe mica vrăjitoare.

– Noua formulă? întrebă Barbessa.

– Da, Cîlțul Smolos. Lăsați-l pe elev să lucreze în liniște. Voi gîndiți-vă la Andora, și, zicînd acestea, se duse în sala de mese.

Visciolo pregătise o infuzie de Mentă Amară și i-o servea acum comandantului jandarmilor, care aștepta să stea de vorbă cu Karkon. Dar, de bună seamă, nu erau bune veștile pe care trebuia să i le dea.

– Conte... hmm... sau poate preferați să mă adresez cu domnule primar? întrebă el sorbind din băutura aceea neobișnuită.

– Spune-mi conte, primar sînt doar pe termen limitat. Deși voi deveni foarte curînd primar definitiv, răspunse Karkon rîzînd cu viclenie.

– Bine, domnule conte, din păcate nici urmă de Nina De Nobili! Supraveghem zi și noapte Vila Espasia, dar fetița nu s-a întors acasă, explică el sculîndu-se în picioare.

Karkon luă ceașca de ceai fierbinte și i-o aruncă în față.

– Sînteți niște incapabili! E cu putință să nu reușiți să o găsiți pe mucoasa aia?

Omul se albi la față și, cu ceaiul șiroindu-i pe chip, luă poziție de drepți, fără măcar să mai răsufle.

– Trebuie s-o găsiți! E un ordin! strigă contele plecînd furios.

Ieși din palat cuprins de mînie și se îndreptă către tribunal. Cînd intră în sala cea mare, îi văzu pe cei zece consilieri municipali și pe judecători pregătiți să-i supună din nou la chinul interogatoriului pe părinții celor patru puștani din Giudecca. Interogatoriul dură mai bine de cinci ore și, după nesfîrșitele plînsete ale mamelor și disperarea taților, președintele tribunalului decise că se puteau întoarce la casele lor. Dar cu o condiție: să-i găsească în cel mai scurt timp posibil pe copiii lor și să-i predea imediat jandarmilor.

Karkon îi sugerase judecătorului ideea de a-i elibera pe părinți fiindcă astfel copiii aveau să se întoarcă acasă. Doar așa puteau fi prinși fără probleme. Mama lui Fiore se simțea cel mai rău, leșina tot timpul și nu mai voia să mănînce. Tatăl lui Cesco făcu o criză și stătu la pat zile întregi. Durerea provocată de dispariția copiilor și de faptul că nu știau nimic de ei distrugea cele patru familii. Un singur lucru era de bun augur: toți copiii din Veneția, și mai cu seamă colegii de clasă ai lui Cesco, Dodo, Fiore și Roxy, începuseră să-l urască pe Karkon. Mulți dintre ei începură să se întrebe cine o fi fost Andora: numele acestei femei „necunoscute“, gravat pe sicriul lui LSL, nu trecuse neobservat.

În plus, bănuielile privind falsul orfelinat de la Palatul Ca' d'Oro deveniră tot mai puternice. La școală, mulți elevi începură să scrie compuneri despre magie și despre libertate. Profesorii se alarmară pînă într-atît, încît îl informară pe însuși Karkon, care, totuși, nu catadicsi nici măcar să-i acorde o audiență directorului școlii. Contele

nu lua aminte îndeajuns la importanța gîndurilor copiilor și, poate, acesta fusese un lucru bun.

Copiii venețieni puseră la cale o Revoluție Tăcută împotriva Răului, așteptînd ca Nina și tovarășii săi să dea din nou vreun semn de viață. Numai cu forța gîndului izbuteau să lupte împotriva vicleniei lui Karkon și a ciracilor lui. Revoluția Tăcută era primul semn important că Tainele pe care le cucerise Nina funcționau. Dar, pentru a elibera cu totul gîndurile copiilor și pentru a salva planeta Xorax, era nevoie de a Patra Taină, cea mai greu de găsit.

Trecuse cu puțin de ora opt seara și contele se reîntoarse la palat, fiind sigur că îi va avea în mînă pe Nina și banda sa în două, trei zile. Alvise și Barbessa trăgeau cu ochiul la ceea ce făcea noul elev al lui Magister Magicum în laboratorul K.

– După părerea ta, va izbuti să obțină Cîlțul Smolos? îl întrebă Barbessa pe fratele ei geamăn.

– Nu știu. Îmi pare destoinic. Să sperăm că, avînd ajutorul lui și odată cu trezirea Andorei, situația se va îmbunătăți, răspunse Alvise privind la ciudatul personaj care amesteca de zor substanțele alchimice.

– Dacă Irene, Gastilo și Sabina ar mai fi în viață, n-ar mai fi nevoie de el, adăugă Barbessa și în glasul ei se simțea o notă de invidie și de amărăciune.

– Da, dar avem nevoie de cunoștințele lui despre magie. Iar cînd Andora se va trezi, vom fi atît de puternici, încît nimeni nu va mai izbuti să ne oprească, zise Alvise îmbrățișîndu-și sora.

– Îmi lipsesc mult cei trei prieteni ai noștri. În plus, Irene chiar era simpatică, continuă Barbessa, emoționată.

– Au avut o moarte oribilă. Pulverizați de Kabitus Morbante! Nebunie curată! Au murit din vina Ninei, zise Alvise lovind de furie cu pumnii în zid.

Un zgomot le abătu gîndurile: gemenii auziră niște pași, se întoarseră și îl văzură venind pe Karkon.

– Ce faceți aici? Spioni! Valea, valea, întoarceți-vă să o supravegheați pe Andora.

Karkon le dădu două ghionturi tinerilor androizi care urcară din nou scara, în graba mare.

Contele se opri în fața Camerei Vocii. Amintirea ultimei lupte dintre călugăr și Nina îl umplu de un nou val de mînie. Nici măcar cu Kabitus Morbante, praful verde care ucidea pe oricine, nu reușise să o oprească pe mica vrăjitoare. Ochii îi străluceau de ură. „Dacă nimeni nu va reuși să o dibuiască pe Nina, atunci Vocea va fi cea care să o aducă la mine! Și, de data asta, va trebui să nu dea greș!"

Așadar, călugărul era pregătit să acționeze încă o dată. Vocea putea pătrunde în visele Ninei fără a avea nevoie să știe unde se găsea fetița. Cu forța gîndului și a iluziei minții, călugărul avea posibilitatea să o tîrască după sine în Alchimia Întunericului și să o smulgă pentru totdeauna din lumea bunicului ei, Mișa.

Karkon se hotărî să nu intre în laboratorul K. Misteriosul elev lucra liniștit, așa că deschise ușa de la Camera Vocii și se strecură înăuntru.

Un plan nou și înfiorător era pe cale să fie pus în aplicare.

În acel moment, în laboratorul secret, Nina și prietenii ei erau destul de ocupați. Printre farfurii de plastic murdare și resturi de mîncare, laboratorul vilei părea de-acum un loc în care era imposibil de trăit. Roxy începu să facă repede curățenie, Fiore puse la loc fructele și

biscuiții, iar Dodo se apucă să pregătească niște sendvișuri cu ultimele două pachete de șuncă. Proviziile de alimente erau pe cale să se termine.

Nina și Cesco coborîră în Acqueo Profundis, trăgînd nădejde că Max le va mai ridica moralul. Dar și bunul android era abătut. Gîndul că Andora se afla încă în mîinile lui Karkon îl făcea nervos și morocănos. Așadar, atmosfera era foarte tristă și Nina nu știa deloc ce să facă. Toate duceau la concluzia că eliberarea Liubei și a lui Carlo, precum și căutarea ultimei Taine erau încă foarte departe.

Noaptea se lăsă grabnic și cei cinci copii se cuibăriră pe jos lîngă șemineu. Dodo stinse lumînările, dar, imediat ce închiseră ochii, *Systema Magicum Universi* se ilumină și din pagina lichidă ieși o cărămidă mare pe care erau gravate cuvinte scrise în alfabetul de pe Xorax. Cînd cărămida se așeză pe masa pentru experimente, copiii se apropiară și citiră împreună.

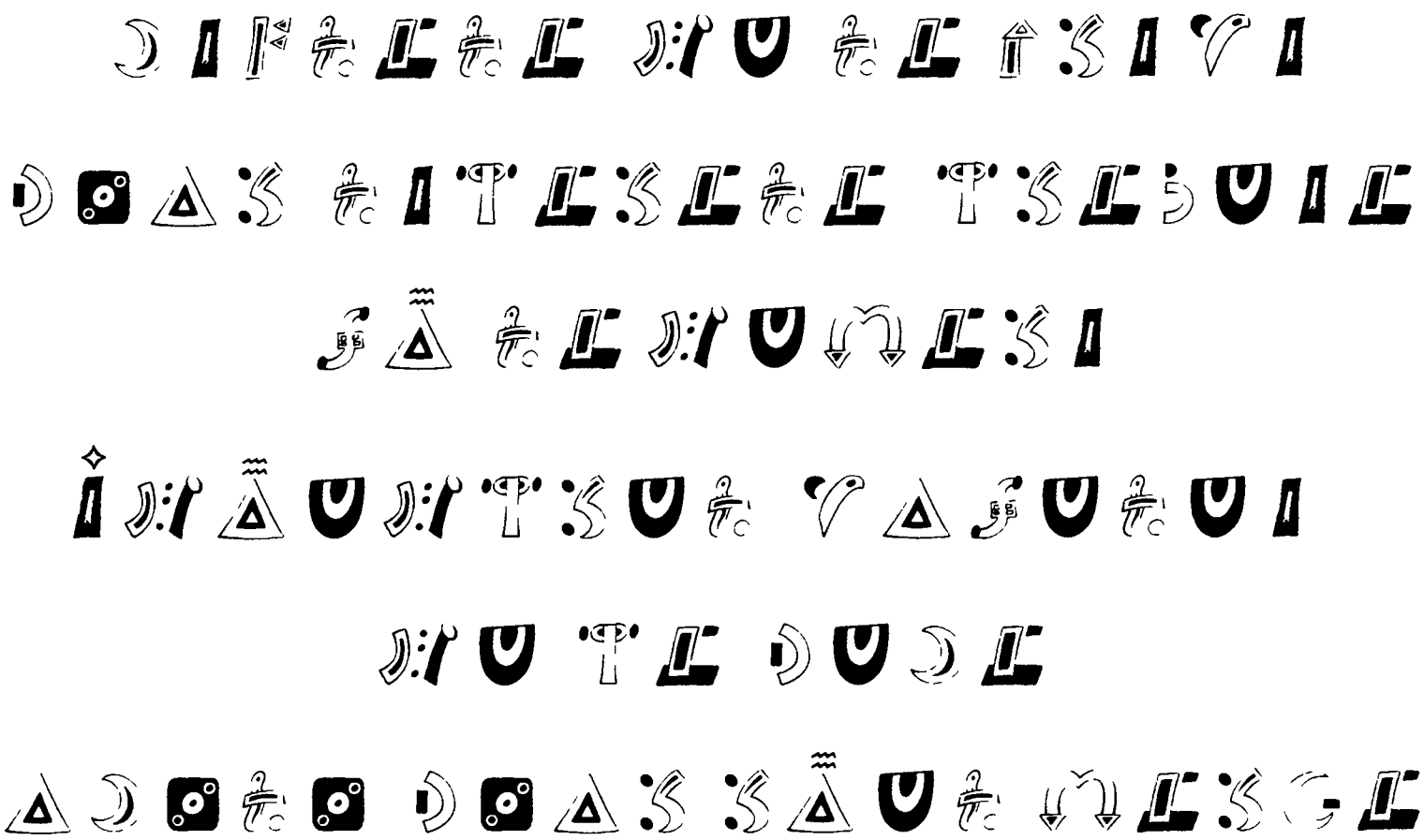

Traduseră textul pe dată și Cesco repetă cu voce tare:

– Cifrele nu le privi, doar literele trebuie să le numeri. Înăuntrul Vasului nu te duce, acolo doar Răul merge.

Copiii rămaseră ca prostiți. Nemișcați și dezorientați.

– Dar ce înseamnă asta? zise Fiore privind cărămida.

– Nina, tu ai înțeles? întrebă Cesco scărpinîndu-se în cap.

– Nu. Nu înțeleg nimic, răspunse tînăra alchimistă citind propozițiile din nou.

Fără vreun motiv, obiectele vorbitoare începură să repete obsesiv cuvintele scrise pe cărămidă. Nina se apropie de masa pentru experimente și le privi uluită.

– Dar voi știți ce înseamnă asta?

Obiectele repetară aceleași propoziții, dar nu dădură vreo explicație. Situația era cu adevărat ciudată. Obiectele vorbitoare păreau că fuseseră cuprinse de o nebunie subită.

De nervi, Roxy luă de gît sticla de Vintabru Verde și, scuturînd-o puternic, strigă:

– Dar ce înțeles au aceste propoziții scrise pe cărămidă? De ce nu trebuie să privim cifrele, ci doar literele? Și apoi, unde este Vasul Răului?

Cesco îi smulse sticla din mînă.

– Oprește-te! Dacă spun ele așa, un înțeles tot va fi fiind.

– Și cum f... f... facem să-l d... d... descoperim? întrebă Dodo așezîndu-se pe vine lîngă Piramida cu Dinți de Dragon.

Nina își puse palma pe pagina lichidă și o întrebă pe *Systema Magicum Universi*.

– Carte, ce înțeles au propozițiile scrise pe cărămidă? întrebă ea cu speranța unui răspuns direct.

Enigma tu singură o vei descîlci
și sigură sînt că vrei reuși.

Un vas de sticlă ai a folosi,
dar la trei camere atentă va trebui să fii.

– Trei camere, repetă Nina.

Nigredo, Rubedo și Albedo.

– Ce sînt astea? întrebă fetița năucită.

Sînt trei intrări în lumi diferite.
Fiecare este primejdioasă.

– Înțeleg. Dar eu în care cameră trebuie să intru?

Nimic în plus nu pot să-ți mai spun
fiindcă e primejdie de moarte acum.
Grea e încercarea ce va să vie,
fă-ți curaj și grabă nu-ți fie.
Eu sînt a ta Carte Vorbitoare
și îți ordon să mergi imediat la culcare.

Systema Magicum Universi se închise lăsînd-o pe Nina plină de îndoieli și întrebări. Cesco se apropie de ea și zise:

– O încercare în care e primejdie de moarte. Asta a spus Cartea.

– Da. Și, din cîte înțeleg eu, voi fi singură. Voi nu o să fiți acolo, răspunse tînăra alchimistă plecîndu-și privirea.

– Eu voi fi! exclamă deodată Dodo.

– Sigur, n-o să te lăsăm singură, ziseră Roxy și Fiore.

– Mulțumesc, prieteni. Dar chiar cred că va trebui să mă descurc de una singură, fără voi. Aș vrea să înțeleg în

care cameră va trebui să intru. Nigredo, Rubedo și Albedo... nu am citit niciodată despre aceste lumi alchimice.

Nina era foarte îngrijorată și luă o hotărîre.

– Cartea mi-a poruncit să merg la culcare, dar eu trebuie să știu. Trebuie să înțeleg. Să mergem în Salonul Dogelui și să căutăm printre cărțile lui Birian Birov și Tadino De Giorgis dacă există niște explicații, și, zicînd acestea, puse sfera de sticlă în jgheabul ușii laboratorului și o deschise.

Ținînd lumînările în mînă, cei cinci copii ieșiră în vîrful picioarelor. În Salonul Dogelui nu erau ferestre, ca atare nu exista pericolul să fie descoperiți de jandarmi. Dar trebuiau să fie atenți: pînă și cel mai mic zgomot le-ar fi fost fatal. Adonis și Platon rămaseră în pragul ușii de la laborator, ca să privească scena. Îndată ce prietenii începură să răsfoiască volumele, obiectele vorbitoare, care rămăseseră pe masa pentru experimente, se puseră pe repetat cu voce tare propozițiile scrise pe cărămidă.

– Ssst... ssst. Liniște! Tăceți! Altminteri vin jandarmii, șopti Nina, dar cădița, bolul, vasul și sticla continuară netulburate.

– Să revenim în laborator. Nu putem rămîne aici. E prea periculos.

Fiore era agitată.

– Da... da... trebuie să le facem să înceteze. Obiectele alea chiar sînt antipatice, adăugă Roxy mînioasă.

Nina îi privi resemnată pe Cesco și pe Dodo. În cîteva secunde revenîră în laborator, în timp ce obiectele continuau să vorbească tare, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Orologiul arăta ora 22, 39 de minute și 40 de secunde, obiectele vorbitoare nu încetau și copiii erau disperați. Nina privi pe etajere și luă două bucăți de Plută Sigură,

apoi își înfundă urechile. Și ceilalți făcură la fel și abia după două ore izbutiră să pună geană pe geană. Fetița Celei de a Șasea Luni adormi, așa cum ordonase Cartea. Cu gîndul la misterioasa încercare ce trebuia depășită, închise ochii sperînd să cîștige și această luptă.

Dar coșmarul Vocii Persuasiunii se reîntoarse în visele ei. Planul lui Karkon funcționa.

Cortina roșie învălui mintea tinerei alchimiste, care ațipise cu greu sub masa pentru experimente, alături de prietenii ei care, firește, nu își dădură seama de ceea ce se petrecea.

Fetița se găsi iarăși în fața aceluiași castel neliniștitor, cu trei Turnuri. De data asta, nu se auziră nici muzici, nici zgomote. Liniștea domnea suverană.

Poarta cea mare se deschise scîrțîind și în fața Ninei apărură cinci licurici. Zburau prin sala cea mare, întunecată și mohorîtă de la intrarea în castel, răspîndind lumini slabe din trupurile lor. Asemenea unor mici felinare, însemnară drumul pe care îl avea Nina de făcut. Fetița îi urmă, merse de-a dreptul către scara care ducea la Primul Turn. Urcă treptele de marmură roșie și văzu licuricii formînd un cerc în aer: plutind asemenea unor mici candelabre, se opriră în fața unei uși care se deschise pe neașteptate. Cercul luminos reîncepu să se rotească vijelios și în interiorul lui apăru o linie portocalie fluorescentă. Nina respira tot mai greu. Își privi steaua din palmă; neagră tăciune. Pericolul era aproape!

Verifică în buzunare și simți cu degetele că are la ea bețișorul Verus pe care i-l trimiseseră Magii Buni de pe Xorax. „Perfect. Îndată ce îl voi vedea pe călugăr i-l

voi arunca în față, așa o să-l nimeresc!“ gîndi ea privind țintă licuricii.

Linia portocalie se mișcă asemenea unei unde și încet-încet se făcu tot mai mare, pînă ce umplu cercul luminos. Licuricii dispărură, masa fluorescentă rămase suspendată în aer și începu să pulseze ca și cum ar fi fost materie vie. O forță misterioasă o atrase pe Nina care, fără să-și dea seama, se trezi în mijlocul cercului. Înghițită de o vrajă!

Își simți mintea explodîndu-i și un șuier puternic îi explodă în urechi. Cînd redeschise ochii, se afla în centrul Primului Turn. O încăpere enormă, cu pereți portocalii și moi. Tavanul era alcătuit din grinzi ciudate de lemn în care erau bătute mii de cuie ruginite. Ferestrele erau mici și de formă pătrată, încadrate de rame din sticlă galbenă și verde. Nu exista nici un fel de podea: Nina mergea pe nimic. Da, picioarele i se sprijineau pe... GOLUL PLIN!

Nu era vînt, nu erau miresme, nu erau lumînări. Tînăra alchimistă pătrunsese în cel mai misterios Turn din castelul Vocii.

Din fundul camerei îl văzu venind pe călugăr. Cu obișnuita lui glugă trasă pe frunte și cu rasa lungă cît să-i acopere labele picioarelor, ciudata creatură karkoniană înaintă agale. În mînă ținea un vas de sticlă violet, destul de mare.

Cînd Vocea ajunse la cîțiva pași de Nina, i se auzi șuieratul ușor al respirației. Fetița privi în sus și văzu că, pe tavan, cuiele se lungeau. Păreau tuburi subțiri de fier, ruginite, care, coborînd, deveniră gratii ascuțite. Camera se transformase într-o cușcă. Fetița Celei de a Șasea Luni privi îngrijorată vasul de sticlă violet.

„Acum va trebui să fiu atentă la vasul ăla“ se gîndi ea, în timp ce ochii ei albaștri observau totul cu mare atenție. Fără să-și piardă concentrarea, continuă să privească fix Vocea care îi venea în întîmpinare.

Călugărul puse vasul violet pe podeaua Golului Plin, ridică grăbit brațul stîng și cuiele magice încetară să mai coboare din grinzi, dînd ascultare poruncii.

– Draga mea Nina, sperai poate să nu mă mai întîlnești niciodată, spuse Vocea, ironică.

– Da. Dar nu e ușor să te înfrîng, îmi dau seama de asta. Și totuși, în Camera din palatul lui Karkon ți-am dat o lecție frumoasă. Nici măcar Kabitus Morbante nu a reușit să mă oprească. Îți amintești? răspunse Nina, încercînd să nu-i dea de înțeles călugărului că era îngrozită, în timp ce, cu mișcări foarte încete, se străduia să scoată bețigașul Verus.

– Să mă înfrîngi? Dar este peste poate! Încă nu ți-ai dat seama? Credeai că m-ai făcut stană de piatră folosindu-te de Sikkim Qadim, dar cuțitul lui Osiris m-a oprit doar cîteva minute. Acum a venit clipa Ultimei tale Alegeri.

Vocea se ridică din podeaua inexistentă și pluti în aer.

– Ultima Alegere? întrebă Nina urmărind mișcările călugărului și așteptînd clipa prielnică pentru a arunca asupra lui bețigașul alchimic care ar fi nimicit dușmanul.

– Da. Ultima. Și nu poți greși. Ori intri în lumea mea și accepți regulile Alchimiei Întunericului, ori vei muri și sufletul tău va bîntui pe vecie ca o fantomă în acest castel inexistent.

Explicația Vocii o înfricoșă pe tînăra alchimistă.

– Știi bine că nu voi accepta niciodată să fiu de partea ta. Alchimia lui Karkon este vicleană. Ea reprezintă Răul, zise Nina cu voce tare.

– Vom vedea noi. Sînt sigur că îți vei schimba gîndul, și, spunînd acestea, călugărul luă vasul și adăugă: Va trebui să-l folosești. Nu vei putea face altfel. Este un ajutor pe care ți-l dau. Nu este o capcană. Eu știu de ce anume ai tu nevoie... ai nevoie de MINE!

– NU! NICIODATĂ! strigă Nina privind țintă la călugărul blestemat și la vasul de sticlă violet.

– Acum va trebui să faci Ultima Alegere și să treci printr-o încercare.

Vocea se răsuci în loc cu spatele la Nina, gesticulînd într-un mod înfricoșător. Fetița scoase bețigașul alb și îl aruncă asupra călugărului.

Vocea se răsuci pe dată, urlînd:

– Nigredo! Rubedo! Albedo!

Bețigașul Verus fu abătut din drum de o energie dezlănțuită de vasul care îl înghiți.

– Acum nu mai poți să mă atingi! spuse călugărul ținînd strîns vasul.

– Blestematule! Blestematule!

Nina încercă să se năpustească asupra Vocii, dar își dădu seama că picioarele îi erau prinse în Golul Plin.

– Liniștește-te. Eu nu vreau să-ți fac rău. Te ajut s-o apuci pe calea Adevărului Alchimic.

Călugărul vorbea cu glas convingător și tînăra nepoată a profesorului Mișa își simțea capul rotindu-se ca o sfîrlează.

– Spuneam că acum trebuie să faci față unei înfruntări. Pregătește-te!

Vocea se mută spre stînga și se așeză lîngă micile ferestre pătrate.

– O înfruntare? întrebă Nina tot mai curioasă.

– Da... și vasul îți va fi de folos, răspunse călugărul întorcîndu-se încet.

– Înăuntrul vasului aceluia se află acum bețigașul meu Verus și ce altceva?

Fetița era în încurcătură, nu reușea să înțeleagă ce anume trebuia să facă.

– Este Vasul Adevărului. Doar băgîndu-ți capul înăuntru vei putea auzi răspunsurile de care ai nevoie: Albedo, Rubedo și Nigredo sînt cuvintele alchimice pe care nu le cunoști, explică Vocea apropiindu-se agale de Nina.

– Nu te cred! Și apoi, ce înseamnă aceste trei cuvinte alchimice?

Fetița Celei de a Șasea Luni simțea o ciudată atracție către acel vas, dar pricepea că nu trebuia să-i dea ascultare Vocii. Chiar dacă își amintea foarte bine că *Systema Magicum Universi* vorbise despre el, vru să audă explicațiile călugărului.

– Albedo, Rubedo, Nigredo îți sînt necunoscute. Și eu știu de ce, reluă Vocea.

– De ce? întrebă curioasă fetița.

– Fiindcă le studiază numai cine vrea să știe Adevărul Alchimic. Și, de bună seamă, bunicul tău Mișa nu era în stare să le cunoască – tonul Vocii deveni calm și convingător.

– Nu, nu. Tu spui numai minciuni. Bunicul meu știa totul despre alchimie, reacționă Nina.

– Te înșeli. Ți-o spun eu sigur. Mai înainte de a acționa, gîndește-te la destinul tău. Gîndește-te că eu sînt cel

de care ai nevoie, și, zicînd acestea, călugărul dispăru în Golul Plin, lăsînd Vasul Adevărului lîngă fetiță.

Cuiele reîncepură să coboare din grinzi și în cîteva secunde vîrfurile lor ruginite ajunseră la mai puțin de douăzeci de centimetri de capul fetiței. Nina nu mai putea să se miște.

Pe neașteptate, în fața ei apăru o cutie mare de carton. Fu ispitită să întindă mîinile ca să vadă ce anume era înăuntru, dar nici nu-și mișcă bine brațul, și cutia se și deschise. Un jet de apă violet o împroșcă pe fetiță.

„Dar e apă care nu udă!“ gîndi ea amețită, pe cînd își pipăia hainele. Încercă să meargă, dar picioarele îi erau tot înțepenite, apoi, deodată, îi apăru în față o tablă mare, luminoasă. Pe tablă era scrisă o serie de numere, iar fiecare rînd avea cîte două. Pe primul rînd erau 5 și 10, pe al doilea, 40 și 80, pe al treilea, 4 și 8, pe al patrulea, 6 și 12, iar pe al cincilea, 9 și 18.

Lîngă tablă se afla o ușă, cu un mecanism de deschidere asemănător cu încuietoarea unui seif. Nina își întinse mîinile și atinse acel mecanism ciudat, dar poziția era destul de incomodă: cu picioarele înțepenite, se putea apleca puțin în față și doar printr-un miracol putea ajunge la încuietoare. Încercă s-o deschidă, dar își dădu seama că trebuia să găsească un cifru.

– Un cifru! Dar care? zise ea cu glas tare. Apoi privi din nou tabla și secvența de numere. „Așadar, 5 și 10, 40 și 80, 4 și 8, 6 și 12, 9 și 18. Par toate perechi de numere care se dublează. Pe scurt, primele numere înmulțite cu 2 dau numerele următoare. Într-adevăr, 5 ori 2 fac 10, 40 ori 2 fac 80 și așa mai departe“ gîndi fetița.

Atunci Nina roti mecanismul pînă făcu de două ori clic. Dar ușa nu se deschise. Nu era acela cifrul. Atunci încercă să rotească prima dată de cinci ori la dreapta și de zece ori la stînga. Tot nimic. Încuietoarea nu se debloca.

Cu cît făcea mai multe greșeli, cu atît cuiele ruginite coborau mai abitir din tavan. Vîrfurile lor ascuțite erau acum chiar la înălțimea capului ei, iar ea nu putea face nimic altceva decît să se ghemuiască tot mai mult, încercînd să deschidă afurisita aia de încuietoare și rămînînd cu picioarele înțepenite în același loc. Pe scurt, situația nu era deloc ușoară și teama de a se răni în cuie creștea cu fiecare clipă.

Încercă din nou, dar, cu cît socotea mai mult cu numerele, cu atît creștea primejdia. Cu picioarele îndoite și cu mîinile pe încuietoare, nu știa ce să facă.

– Numere, matematică... poate trebuie să mă folosesc de Numerele-Magi – își zise ea în șoaptă – dar nu am la mine fîșiile găsite în Zeroul Începătoșat.

Cuiele coborau îngrozind-o, și încă nu izbutea să găsească răspunsul ghicitorii ciudate și complicate.

Disperată, încercă să se concentreze cum putu mai bine și, din fericire, intuiția îi veni în ajutor. Își aminti că obiectele vorbitoare tot repetaseră obsesiv: „Nu privi cifrele, numără literele“. O frază care părea prostească și lipsită de logică, dar...

„Pe toate ciocolatele din lume! Obiectele aveau dreptate. Poate că nu trebuie să folosesc matematica acum, ci să număr literele. Literele numerelor: c-i-n-c-i e alcătuit din 5 litere, z-e-c-e e compus din 4 litere...“

Oare Nina pricepuse ghicitoarea Primului Turn?

Apucă mecanismul încuietorii și îl roti pînă făcu cinci clicuri, apoi patru (5 și 10 erau făcute), apoi încă nouă și imediat după aceea alte șapte (40 și 80). Și așa mai departe.

Cînd ajunse la numărul 18 și roti pînă se auziră unsprezece clicuri, ușa se deschise și cuiele se opriră, în cele din urmă.

„Încă o greșeală și ai fi fost moartă, străpunsă de cuie!" gîndi ea ștergîndu-se de transpirație.

Astfel, fetița Celei de a Șasea Luni se găsi în fața a trei camere: prima avea pereții cenușii și negri, și în pardoseală era încastrată o lespede de plumb pe care era gravat cuvîntul Nigredo. A doua cameră era roșie și pe peretele din fund se zărea o plăcuță de cositor pe care era scris Rubedo. A treia era o sală cu pereți în întregime albi și din tavanul ei cobora un lanț de argint, de care era atîrnat un glob de aur avînd inscripția Albedo.

Nina se uită atent la toate trei, întrebîndu-se în care trebuia să intre. Vasul de sticlă violet al Vocii, în care ajunsese bețigașul Verus, se înălță de pe pardoseala inexistentă și se așeză în fața fetiței. Tentația de a-și vîrî mîna înăuntru și de a lua bețigașul fu foarte mare, dar Nina știa bine că a se folosi de vas însemna a accepta Alchimia Întunericului. Din gura vasului se desprinse un fascicul de lumină violet și Vocea își făcu din nou apariția.

– Ai trecut cu bine de prima parte a enigmei. Acum ia vasul și intră într-una dintre aceste camere. În sfîrșit, vei descoperi Adevărul Alchimiei. Ascultă-mi vorbele... eu sînt cel de care ai nevoie – călugărul își desfăcu larg brațele și, ținîndu-și gluga lăsată pe frunte, strigă: DU-TE! ACUM!

Vocea pătrunse ca un val violent în urechile Ninei și vibrațiile îi scuturară întreg corpul. Fetița nu mai reușea să-și controleze mișcările. Luă vasul și, împotriva voinței ei, se îndreptă către Camera Nigredo. Închise ochii și încercă să nu se lase condusă de puterea Vocii. Își înțepeni toți mușchii și izbuti să schimbe direcția. Clătinîndu-se, se regăsi în fața Camerei Rubedo. Vasul Adevărului începu să devină cald, fierbinte. Nina ar fi vrut să-i dea drumul jos, dar nu reușea să-și desprindă mîinile de pe el și degetele o ardeau ca și cum ar fi fost în flăcări.

Tînăra alchimistă urlă de durere și se aruncă pe pardoseala Golului Plin. Se rostogoli înspre dreapta și ajunse chiar în pragul Camerei Albedo.

Nu mai putea. Forța Vocii o tîrî în camera albă. Fetița se regăsi într-un nor de aburi. Mîinile nu îi mai ardeau, vasul de sticlă violet încetase să mai frigă. Nina își înălță ochii și văzu globul de aur spînzurat de lanțul de argint, care se rotea ca o planetă. Îl atinse și acea mîngîiere ușoară fu de ajuns: pereții dispărură, și la fel și aburii. Nina se găsea într-o pădure: iarbă verde și înmiresmată, copaci mari și foarte frumoși, flori colorate și stropite de rouă proaspătă.

– Fantastic! Dar unde am ajuns? exclamă ea uimită, încă ținînd strîns în mîini vasul.

Raze de soare luminau ușor vegetația și fluturi mici se roteau veseli în aer, în vreme ce trilurile privighetorilor se răspîndeau prin întreaga pădure. Nina văzu ceva mișcînd în spatele unui tufiș, se apropie cu teamă și dădu la o parte frunzele.

– Bună ziua. Chiar este o zi bună, știi? îi zise o splendidă vulpe albă.

– O! O vulpe care vorbește?

Tînăra alchimistă își desfăcu larg brațele și zîmbi.

– Mă numesc Ma. Da, da, numele meu este Vulpe Ma. Tu ești Nina, așa-i? continuă animalul cel caraghios, mișcîndu-și coada moale.

– Vulpe Ma? Păi ce nume e Ma? întrebă rîzînd tînăra alchimistă.

– Ma este un nume frumos. Nu-ți place? răspunse vulpea legănîndu-și capul.

– Păi, da, în fine... cum de știi cine sînt eu? Mă așteptai? Ești prietena Vocii?

Nina stătea în cumpănă. Pe de altă parte, călugărul îi spusese că avea să o facă să intre în lumea Alchimiei Întunericului. Intrase în Camera Albedo fără voia ei și acea pădure și acea vulpe erau, desigur, capcane pentru a o tîrî către Rău.

– Știu cine ești fiindcă e evident. Eu știu totul... sau aproape totul. Și eu nu am prieteni. Așa că nu-ți face griji, n-am legături cu călugărul care te persecută.

Explicația vulpii fu foarte limpede, chiar dacă Nina nu păru prea convinsă.

– Și cum de mă aflu aici? Unde sîntem? întrebă fetița privind în jurul ei.

– Ești aici fiindcă ai dezlegat ghicitoarea încuietorii. Ai fost isteață. Ai intrat în Albedo și ai făcut alegerea cea mai corectă. Acum ești la adăpost.

Vulpea își mișcă repede gura și o privi pe Nina cu ochii ei mari și trandafirii.

– La adăpost? Atunci, pot să mă întorc la prietenii mei. Pot să mă trezesc și să mă întorc la realitate.

Nina închise ochii așteptînd să se trezească în laboratorul vilei. Dar nu se întîmplă nimic.

– Să te întorci la realitate? Și de ce? E așa de bine aici, zise vulpea albă țopăind în față.

– Hei, oprește-te, unde te duci?

Nina se luă după ea, dar Ma fugea mai repede.

– Haide, prinde-mă din urmă. Te voi duce într-un loc frumos.

Din patru sărituri, Vulpea Ma traversă fără probleme un pîrîu.

Nina își privi steaua din palmă: era tot neagră!

– Nu, nu te voi urma. Nu mă încred în tine, zise ea rămînînd pe loc.

Vulpea Ma dispăru printre copaci și, după cîteva secunde, Nina auzi un strigăt sfîșietor. Fără să stea pe gînduri, dădu fuga spre pîrîu, îl traversă și văzu că vulpea fusese atacată de patru miriapode gigantice.

– Ajută-mă! Te rog! Aceștia sînt Sproti! strigă Ma.

Păroase, cu doi dinți ascuțiți, fără ochi și cu nasul ca un cartof, miriapodele cenușii o mușcau de zor pe sărmana vulpe albă. Nina luă de pe jos o mînă de pietre și le aruncă împotriva Sprotilor. Îl lovi pe unul dintre ei. Dar ceilalți trei continuară să-și înfigă dinții în burta și în botul vulpii. Blana albă ca zăpada a vulpii se făcuse roșie de sîngele care țîșnea din răni.

– Folosește-te de Vasul Adevărului! Folosește alchimia! Ajută-mă! urlă mica fiară care mai-mai că-și dădea duhul.

Nina nu pierdu o secundă, își băgă în vasul violet mîna cu stea și scoase la iveală bețigașul Verus: era singurul lucru pe care îl putea face pentru a o salva pe Ma.

Fără să stea o clipă pe gînduri, îl aruncă lovindu-i pe Sproti care se mistuiră pe dată în flăcări. Apăru un nor de fum violet şi din Sproti rămaseră doar o duhoare grozavă de putreziciune şi cîţiva dinţi împrăştiaţi pe jos. Cerul albastru se făcu portocaliu, copacii şi frunzele se uscară, petalele florilor căzură rînd pe rînd şi în locul fluturilor apărură zeci de corbi.

Nina privi vulpea. Stătea în picioare, mai sănătoasă ca niciodată. Cu urechile ciulite şi coada ridicată, amuşina mulţumită duhoarea lăsată de Sproti.

Nina se făcu albă ca varul. Nu înţelegea ce anume se întîmpla. Dar beţigaşul Verus nu făcuse nimic altceva decît să arate adevărata natură a acelor animale şi a acelui loc.

Vulpea sări înainte şi, cînd fu la cîţiva centimetri de fetiţă, deschise gura.

– Sînt Vulpea Ma... şi tu ai căzut într-o altă capcană. Inima ta cea bună te-a trădat. Acum nu mai ai arme împotriva Vocii. Ai folosit beţigaşul Verus ca să mă salvezi pe mine. Proasto! Fetiţă proastă!

Animalul îşi apropie botul de chipul Ninei. Ochii ei trandafirii se făcură roşii ca para focului şi blana albă începu să devină mată şi neagră.

– Blestemato! izbuti să zică Nina înainte de a fugi mîncînd pămîntul.

Pădurea devenise o mlaştină şi fetiţa se străduia să nu cadă în nisipurile mişcătoare şi în bălţile cu apă stătută.

– Sînt Vulpea Ma... Ma... Mare Ticăloasă! Acum o ştii şi tu! ţipă mica fiară care, încet-încet, se transforma într-un monstru.

Nina fugea şi plîngea, voia din suflet să se trezească din acel coşmar, dar nu reuşea. Era sub stăpînirea Vocii.

Odată intrată în lumea aceasta, nu mai știa cum să iasă. Apucă o cracă și o ținu strîns în pumn. Urmărită de Vulpea Mare Ticăloasă, căuta o cale de scăpare. Întorcînd capul să vadă dacă monstrul o ajungea din urmă, căzu într-o groapă. Doar capul îi rămase afară, la rasul pămîntului. Se zvîrcoli, încercă să-și ridice brațele, dar locul strîmt din groapă nu-i îngăduia.

Vulpea Mare Ticăloasă era în fața ei.

Șezînd.

Nemișcată.

Cu ochii îndrăciți și balele curgîndu-i din gură.

– Dă-te la o parte! izbucni călugărul care se materializă lîngă făptura monstruoasă.

Vocea izbutise! Nina era neputincioasă și nimeni, și nimic nu o mai putea ajuta.

– Iată că ți-a bătut ceasul. Este Ultima Alegere a ta. Ori mori, ori accepți Alchimia Întunericului! zise călugărul împingînd vulpea înapoi.

Nina privi Vocea și, plecîndu-și privirea, spuse:

– De acord! Lasă-mă să ies din groapa asta. Îți accept condițiile.

Călugărul luă vasul de sticlă violet și tresări de bucurie.

– În sfîrșit! Karkon va fi mîndru de mine. Acum va trebui să-ți vîri capul în vasul acesta. Numai așa gîndurile tale alchimice vor fi făcute prizoniere.

Nina simți pămîntul topindu-se și, încet-încet, trupul îi fu liber din nou. Dar numai ce îi întinse mîna Vocea Persuasiunii ca să o ajute să iasă din groapă, că fetița și ridică creanga groasă pe care încă o mai ținea strîns în mînă și îl lovi pe călugăr.

Vulpea Mare Ticăloasă se repezi s-o atace, dar Nina izbuti s-o lovească peste labele din spate, făcînd-o să cadă. Cu o mișcare iute apucă vasul și i-l puse Vocii în cap. Călugărul fu supt ca și cum trupul lui ar fi fost făcut din aer.

Nina închise la loc cu pietre și pămînt blestematul recipient de sticlă și Vulpea Mare Ticăloasă se făcu fărîme ca și cum ar fi fost de hîrtie. O pală de vînt înghețat mătură peisajul.

– O iluzie! Așadar, Lumea Vocii era doar o iluzie! exclamă nepoata profesorului Mișa, care, în cele din urmă, îl înfrînsese pe călugărul karkonian.

Fetița Celei de a Șasea Luni închise ochii și, strîngînd la piept vasul, se gîndi la părinții ei, la prieteni, la Liuba și la Carlo.

„Vreau să mă întorc la vilă. Vreau să mă trezesc“, se gîndi ea intens și gîndul o duse departe de Lumea Întunericului. Departe de acel loc unde iluzia și realitatea se amestecaseră ca să slujească Răului.

CAPITOLUL CINCI

Cei șapte dinți ai Dragonului Chinezesc

Una, două, trei zvîcniri de tuse. Ochi larg deschiși și respirație grea. Nina își înălță capul de pe pardoseala laboratorului și, în beznă, se lovi de masa pentru experimente.

Se iviseră zorii și nici unul dintre prietenii ei nu se trezise încă. Toți mai aveau în urechi bucățile de Plută Sigură, dar, din fericire, după ore și ore în care tot repetaseră aceleași propoziții misterioase, obiectele vorbitoare adormiseră în cele din urmă.

Adonis dădu fericit din coadă, iar Platon își ascuți unghiile pe o bucată de lemn, în vreme ce Nina își revenea încet din groaznicul coșmar în care îl învinsese pe călugăr.

Îndată ce se ridică în picioare, fetița văzu lîngă ea Vasul Adevărului în care se afla Vocea Persuasiunii. Îl luă în mîini și

se asigură că dopul era trainic. Privi înăuntru și, prin sticla violet, se vedea limpede o pată neagră ce se mișca. Era ceea ce mai rămăsese din Voce: esența ei malefică.

Platon amușină vasul și își zbîrli mustățile, iar Adonis îi trase o limbă care mai, mai că făcu să cadă prețiosul obiect. Nina mîngîie cele două animale și zise:

– Vi-l încredințez vouă. Veți fi paznicii Vasului Adevărului. Vă rog mult, nimeni nu trebuie să-l atingă.

Pisica își ridică coada, iar cîinele, o labă. Nina zîmbi și, din greșeală, dădu peste picioarele lui Cesco, întins alături de Dodo.

– Nina... te-ai și trezit? Da' cît e ceasul? bolborosi Cesco întinzîndu-se.

– E 6, 10 minute și 45 de secunde, răspunse repede tînăra alchimistă privind orologiul.

Cesco își înălță capul și văzu că Nina avea niște cearcăne înspăimîntătoare.

– Da' nu ai dormit?

Ea se strîmbă și îi arătă vasul de sticlă violet, apoi îi povesti ce i se întîmplase în somn. Pe cînd vorbea, se treziră și ceilalți, cădița de Tartru Galben țopăi pînă ajunse la marginea mesei pentru experimente, Roxy mîngîie vasul Quandomio și Fiore luă în mîini bolul Sallia. Rămas încovrigat lîngă Piramida cu Dinți de Dragon, Dodo ascultă teribila aventură trăită de Nina.

– Ai b... b... biruit V... V... Vocea. Bravo! zise băiatul cel roșcovan.

– Da. Și acum, călugărul fără chip și fără umbră este aici înăuntru.

Nina le arătă cu mîndrie Vasul Adevărului.

– Unul cîte unul, dar îi vom elimina pe toți! Îl vom învinge și pe Karkon! exclamă Roxy mușcînd o bucată din ultima lipie rămasă.

Nina se așeză pe taburet, scoase Taldomul Lux și, privindu-și prietenii, zise:

– Mi-e teamă că, de data asta, chiar că nu va fi ușor să găsim a Patra Taină. Prea sînt multe lucruri care nu merg. Liuba și Carlo – la închisoare, părinții voștri – puși la interogatoriu, José a dispărut, noi nu putem ieși de aici, iar Karkon se poate folosi din nou de Andora, și de Alchicartea de Tarot Got Malus, și de cei doi androizi, și de rusul Vladimir, și de chinezul Loui Meci Kian. Vă pare puțin lucru?

Cesco își aranjă puloverul și, dregîndu-și vocea, le spuse propunerea lui:

– Sigur, Nina, ai dreptate. Sînt încă multe primejdii, dar cred că a venit clipa să acționăm. Nu mai putem rămîne aici înăuntru. Întreabă Cartea ce putem face. Acum, că ai învins Vocea Persuasiunii, va trebui să răspundă.

Obiectele vorbitoare se așezară în jurul Cărții și așteptară ca Nina să-și pună palma cu stea pe ea și să rostească întrebarea.

– Carte, înăuntrul Vasului Adevărului se află Vocea. Ce trebuie să facem?

Vasul lasă-l acolo să stea,
o casetă am eu a-ți da.
Patru culori luminînd ca o stea
ochii tăi atenți vor vedea.
Caseta să nu o deschizi cu una, cu două,
ci în pămîntul ce te așteaptă tu fă-o.

– O casetă? Un pămînt care mă așteaptă? repetă Nina.

Pagina lichidă se văluri și, din verde fluorescent, se făcu mai întîi negru lucios, apoi verde-sclipitor, alb-argintiu și, în cele din urmă, roșu ca para focului. Cele patru culori se răsfrînseră pe chipul Ninei și privirea ei deveni intensă și plină de curiozitate. Un val de apă solidă se ridică pînă în tavan, luă forma unei mari chei vechi și rămase plutind vreme de cîteva secunde. Apoi cheia se topi și redeveni apă solidă, care se prăvăli în Carte ca o cascadă mică. O melodie pătrunse în laborator, iar deasupra paginii lichide, încă vălurite apăru o casetă de goasil, piatra prețioasă de culoare trandafirie de pe Cea de a Șasea Lună. În acel moment, Cartea începu să vorbească din nou.

Steaua te va călăuzi
dacă mereu roșie va fi
și obiectele ce știu să vorbească
în călătorie trebuie să te însoțească.
Acum, Taldomul spre casetă îndreptat să-l ții
iar la Karkon cel viclean nu te mai gîndi.
O vîlvătaie de aur îți va folosi
pentru descîntecul ce salvare-ți va fi.

Nemișcați, cei patru copii priviră mișcările Ninei și vrăjile Cărții. Fetița Celei de a Șasea Luni strînse Taldomul în pumn și din ciocul de Gughi izbucni un foc aurit care învălui caseta, ca o aureolă. *Systema Magicum Universi* se cutremură ridicînd un nor de praf negru și vorbi cu glas puternic:

Aproape e a ta cucerire,
esti o alchimistă vrednică de cinstire.

Pînă aici te-am ajutat
și îndatorirea mi-am terminat.
Trebuie să te las și grea e inima mea,
căci să te părăsesc nu aș vrea.
Mereu Binele va trebui să-l urmezi,
ascultă-ți inima și să nu trădezi.

– Carte, cum așa, mă părăsești? De ce? Liuba și Carlo sînt încă în închisoare. Părinții prietenilor mei sînt în primejdie și nu știu cum să găsesc a Patra Taină, protestă fetița, foarte tulburată.

Dar ar fi fost de așteptat un astfel de răspuns din partea Cărții Vorbitoare.

Să plec acum e decis,
eu urmez un ordin precis.
Dar, înainte să plec la drum,
ultimele lucruri trebuie să-ți spun.
În casetă patru obiecte ai să găsești
pentru prietenii pe care-i iubești.
Dar se va deschide doar deasupra unui trandafir
și primejdii vei înfrunta căutînd al florii fir.
Amintește-ți din sertar acul să-l iei,
Împungînșelăciunea va folosi altui efect, cu temei.
La urmă, patru dinți de Dragon – o comoară –
pune-i într-un sac închis la gură cu sfoară.
Ia cuarț și sulf, dar nu te scumpi,
căci împotriva androizilor ți-or folosi.
Povețele mele să le urmezi
și ținta ți-o vei atinge, s-o crezi.

Zicînd acestea, *Systema Magicum Universi* deveni în întregime de argint. Din pagina lichidă ieși un curcubeu care se încolăci în jurul copertei, luminînd imaginea Gughiului de aur. Cartea Vorbitoare dispăru, lăsîndu-și forma gravată pe masa pentru experimente.

Nina era profund tulburată. Fără ajutorul Cărții chiar că nu știa ce să facă. O urmase încă de la începutul aventurii sale și acum dispăruse. Se simți pierdută. Duse Taldomul la piept, privi la flacoane și alambicuri, și ochii ei mari și albaștri se umplură de teamă și de tristețe. Și prietenii ei erau ca trăsniți. Cesco își potrivi ochelarii și, clătinînd din cap, îl privi pe Dodo care, sprijinit de Piramida Dragon, tremura și bolborosea cuvinte fără noimă. Roxy luă mîna Ninei, pe cea cu stea, și o strînse cu putere. Și Fiore se apropie de fetița Celei de a Șasea Luni și îi mîngîie pletele.

– Dacă Systema Magicum Universi ne-a părăsit înseamnă că acum va trebui să ne descurcăm de unii singuri, zise Nina vorbind cu greutate.

– Dar cum o s-o facem? Noi nu sîntem încă alchimiști în toată puterea cuvîntului. Poate că doar tu, Nina, poți să mergi înainte.

Fiore era foarte speriată.

– Nu. Cu siguranță, nu! Nu o putem lăsa aici, în mijlocul necazurilor! se grăbi Roxy să zică.

– Aș vr... vr... vrea să-mi văd p... p... părinții.

Dodo era cuprins de panică și două lacrimi mari i se prelinseră pe nas în jos.

– Sîntem cu toții la ananghie! Nu putem să renunțăm acum. Haideți, curaj, să luăm caseta și să mergem la Max. Poate că el ne va spune ce trebuie să facem pentru a începe

o nouă călătorie, zise Cesco luînd-o pe Nina de un braț și zgîlțîind-o.

– Și dacă nu izbutim?

Nina era tulburată și se temea de ce era mai rău. Cartea îi prevenise că stăteau la pîndă și androizii karkonieni: chinezul Loui Meci Kian și rusul Vladimir. De aceea trebuia să aibă cu ea și sulf, și cuarț: numai cu aceste elemente alchimice i-ar fi putut învinge. Dar, fără sfaturile pe care i le dădea Systema Magicum Unviersi, nu se mai simțea la adăpost. Cesco le arătă rubinul Prieteniei Trainice și apoi ridică degetul arătător de la mîna dreaptă și îl îndreptă către harta Universului Alchimic, agățată de peretele laboratorului.

– Trebuie să salvăm planeta Xorax. Am făcut o promisiune! exclamă el.

– Da. Trebuie să eliberăm gîndurile copiilor și, dacă vom reuși, vom fi cu toții liberi. Liberi de Karkon. Liberi de Rău! exclamă și Nina care, cu Taldomul în mînă, hotărîse să nu se dea bătută.

Deschise sertarul de la masa pentru experimente și luă Împungînșelăciunea, așa cum spusese Cartea. Dodo ridică puțin capul Piramidei și puse ultimii patru dinți de Dragon într-un sac pe care îl strînse bine la gură cu o sfoară. Nina își prinse părul cu o panglică roșie, se ghemui deasupra chepengului de la pivniță și rosti Quos Bi Los. Dar, înainte de a coborî în Acqueo Profundis, verifică dacă puștanii luaseră cu ei obiectele vorbitoare. Fiore avea în mînă cădița Tartru Galben, Roxy ținea sticla de Vintabru, Dodo strîngea la piept bolul Sallia Pitică și vasul Quandomio. Cu mîndrie, Cesco îi arătă prețioasa casetă. Fetița Celei de a Șasea Luni cotrobăi prin buzunare și simți că luase totul

cu ea, inclusiv ultima Alchicarte de Tarot, Qui Amas, și Condeierul, tocul pe care i-l dăduse Sia Justitia la cimitir.

– Perfect. Am totul. Să coborîm, zise Nina care se grăbea să plece, dar pisica începu să miaune, iar cîinele se așeză lîngă vasul de sticlă violet în care era ținută Vocea.

– Platon... Adonis... Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina dîndu-și seama că nu-i putea face și pe ei să coboare în Acqueo Profundis.

– Și acum? întrebă Roxy încrucișîndu-și brațele la piept.

– Da, acum ce facem? Nu-i putem lăsa aici singuri, adăugă Fiore mîngîindu-l pe Platon.

– S... s... să-i luăm cu noi, zise Dodo privind botul trist al lui Adonis.

Nina simți Taldomul vibrîndu-i în buzunar. Îl luă și văzu că, din trandafirii, ochii de goasil se făcuseră albi. Un fir subțire de fum ieși din ciocul de Gughi, care, imediat după aceea, scuipă o bucățică de hîrtie.

Cesco o luă de pe jos și citi cu voce tare ce era scris pe ea:

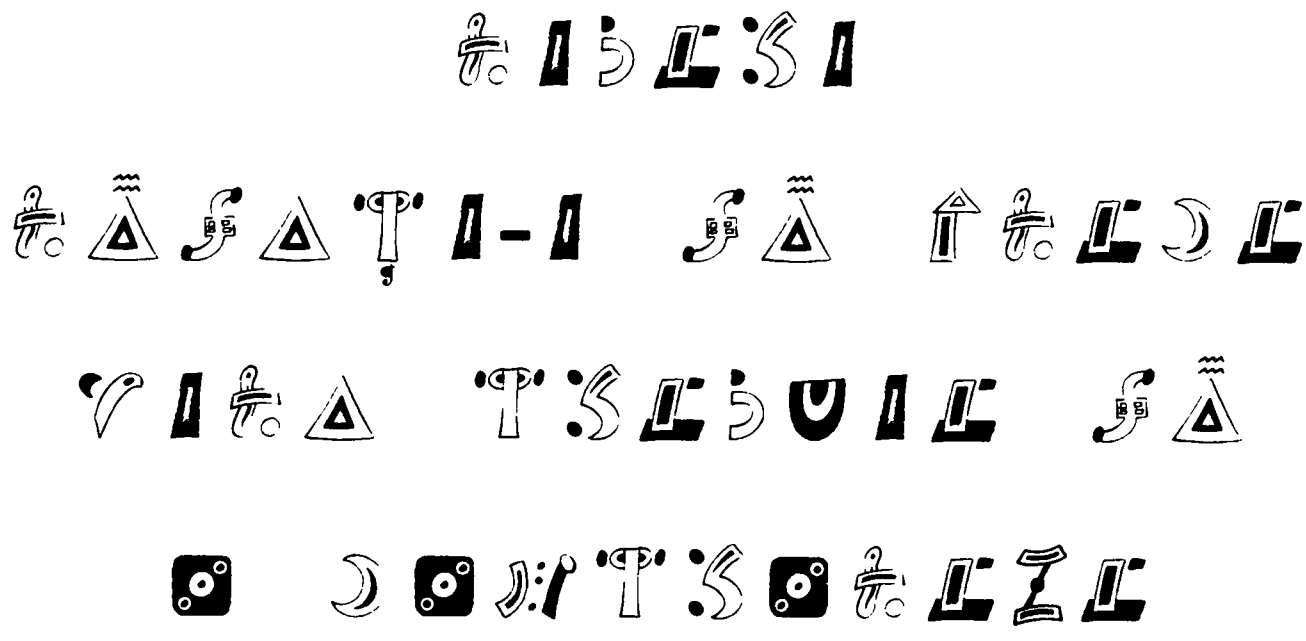

– Să-i lăsăm liberi, ziseră în cor cei cinci puștani.

– Dar e periculos. Jandarmii o să-i omoare cu bătaia! exclamă Fiore îmbrățișînd pisica, fără nici un gînd să-i dea drumul.

Nina luă în palme botul dulăului.

– Adonis, tu ești mare și puternic. Poartă-i de grijă și lui Platon.

Apoi îl sărută pe frunte, luă stilou și hîrtie, și scrise un mesaj: „Sîntem vii, aveți grijă de aceste două animale".

– Iată, semnați-vă aici, spuse fetița.

Dodo își scrise numele ultimul și îi dădu bilețelul Ninei, care îl împături și îl ascunse sub zgarda lui Adonis. La mijloc puse și bucățica de hîrtie pe care o găsise în locuința lui José, pe care era scris A... PT.

– Ce faci? E o bucată de hîrtie arsă și nu se înțelege nimic din ce-i scris acolo, observă Cesco, dar Nina îi răspunse că așa simțea ea că trebuie să facă.

Simțea că acea bucată de hîrtie de neînțeles avea totuși un sens.

– Sper ca motanul și cîinele să-l găsească pe José. El e singurul care ne poate salva. Singurul care ne poate apăra secretele alchimice, le explică Nina, foarte agitată, iar ceilalți o lăsară în pace.

Fetița Celei de a Șasea Luni luă Sfera de Sticlă și deschise ușa laboratorului.

– Ieșiți! Fiți atenți! Mă voi întoarce repede. Ne vom întoarce repede.

Nina avea un nod în gît și nu mai reușea să vorbească. Cesco și Roxy mîngîiară pentru ultima oară cele două animale, iar Fiore și Dodo luară castroanele pline cu mîncare și le puseră afară.

Ușa se închise și Nina rămase nemișcată, cu ochii închiși.

– Am nevoie de tine, bunicule. Am nevoie să știu dacă totul va merge bine, murmură ea.

Dar, cînd redeschise ochii și își privi prietenii în față, își dădu seama că, dacă voia să-și revadă bunicul, un singur lucru era de făcut: să găsească Taina Apei și să zboare pe Xorax.

Își strînse pumnii și atunci Cesco o alină zicîndu-i:

– Ne vom întoarce curînd. Știi că timpul slujește, dar nu există. Așadar, călătoria noastră nu va dura nici măcar o secundă. Vei vedea, lui Adonis și lui Platon nu li se va întîmpla nimic.

Nina fu de acord.

– Așa-i, să mergem! Vreau ca povestea asta să se isprăvească repede.

Și, în timp ce tinerii alchimiști coborau în Acqueo Profundis, la palatul Ca' d'Oro contele se pusese pe treabă.

În laboratorul K, tînărul elev încă mai trebăluia cu pulberi și lichide. Pentru a crea Cîlțul Smolos era nevoie de ceva timp.

– Încă nimic? întrebă Karkon fluturîndu-și mantia violet.

– Nu. Dar e o chestiune de ore, răspunse omul.

– Ore? se grăbi contele.

– Pînă după-amiază voi termina. Vă promit.

Pe fața elevului se citea oboseala: toată noaptea amestecase Smoală Formică și Oțet Brunat, dar gelatina imobilizantă tot nu era gata.

Karkon dădu cu pumnul în zid și urlă:

– Răbdarea mea are o limită. Isprăvește repede!

Apoi ieși din laborator și se îndreptă către încăperile de sub scară, deschise ușa neagră cu tocuri roșii și intră în Camera Vocii. Voia să vadă dacă reușise călugărul să o facă

prizonieră pe Nina în lumea Alchimiei Întunericului. Dar, cînd intră, avu o surpriză foarte neplăcută. Kabitus Morbante dispăruse. Nu mai era ceață, iar fantomele plecaseră. Camera, un pătrat perfect, era goală. Pustie. Se roti jur-împrejur, privi pereții și pipăi podeaua.

– Voce, unde ești? strigă el cuprins de panică.

Dar numai ecoul îi răspunse. Ecoul propriilor cuvinte. Ieși ca o furie și dădu fuga la Infirmerie, unde îi găsi pe Alvise și pe Barbessa care schimbau Apa Vieții din Cada Regenerantă. Le dădu două brînciuri și îi culcă la pămînt pe gemeni, apucă brațul Andorei și o ridică în picioare.

Androidul încă mai avea ochii închiși, iar capul, chel și lucios, era ușor plecat pe umărul stîng.

– TREZEȘTE-TE! ÎȚI ORDON! AM NEVOIE DE TINE! ACUM! zbieră contele în culmea turbării fiindcă pierduse Vocea Persuasiunii.

Alvise și Barbessa se ridicară iute și, îngroziți, se lipiră cu spatele de zid, rămînînd neclintiți. Strigătele lui Karkon îl alarmară pe Visciolo, care se năpusti la Infirmerie ținînd încă în mînă bentița cu care își acoperea ochiul lipsă.

– Ce este, stăpîne? zise el aranjîndu-se repede ca să nu i se vadă cicatricea groaznică.

– Vocea Persuasiunii nu mai e în camera ei. Aici e mîna Ninei. Nenorocita aia e încă vie și nevătămată, ascunsă cine știe unde, și tot reușește să mă învingă, răspunse Karkon scos din minți.

Înspăimîntat, Sașiul rămase lîngă gemeni, fără să scoată o vorbă.

– Doar tu mă poți ajuta. Înțelegi? zise contele zgîlțîind androidul care nu dădea semne că și-ar fi revenit.

– Nu e pregătită. Andora nu e activă încă, încercă să explice Barbessa cu o voce firavă.

– Taci din gură! Ce știi tu?! o opri Karkon.

În clipa aceea, Andora își mișcă brațele și își înălță capul.

– TRĂIEȘTE! Da... da.... vorbește-mi. Spune-mi că ești vie! tresări contele de bucurie, îmbrățișînd androidul.

– La ordin! Pregătită. Sînt pregătită.

Vocea Andorei devenise metalică. Nu mai semăna deloc cu a mătușii Ninei. Și înfățișarea era mai puțin plăcută. Fără păr și cu pielea netedă și lucioasă, nu mai avea nimic omenesc în ea.

Alvise și Barbessa se porniră să țopăie prin Infirmerie, Visciolo aplaudă și își făcu cruce.

– Bine. Atunci începem pe dată. Nina are ceasurile numărate acum. Nu-i vreme să-ți transplantez păr. Așa ești foarte frumoasă, zise Karkon ținînd-o pe Andora la braț.

Doamna de metal își puse pantofii și plecă împreună cu contele, privindu-i cu un aer mulțumit pe cei doi gemeni. Dar, de bună seamă, androidul nu era gata să dea ascultare ordinelor lui Magister Magicum: planurile Andorei erau altele. Ticluia o răzbunare groaznică. Cînd Karkon intră împreună cu Andora în laboratorul K ca să i-o prezinte noului elev, simți trupul androidului înțepenind pe neașteptate.

– Ce e? Nu te simți bine? întrebă îngrijorat contele.

– Nu. Nu-i nimic, răspunse Andora cu glas scăzut.

Dar ea îl recunoscuse prea bine pe elev, îi știa îndemînarea de alchimist și se temea să nu-i fi descoperit planurile împotriva lui Karkon.

– Iat-o pe Andora! exclamă contele privindu-l pe tînăr care, la vederea androidului, lăsă de-o parte fiare și alambicuri, și rămase nemișcat, zicînd doar trei cuvinte:

– Îmi pare bine!

– Vă găsesc în formă, zise Andora serioasă, adresîndu-se omului care îi răspunse sec:

– Și dumneavoastră arătați bine.

Andora zîmbi și își pocni fălcile.

– Nu mă așteptam să vă găsesc aici. Chiar că mi-ați făcut o surpriză.

– Așa-i. Dar surpriza mi-ai făcut-o și dumneata, dragă Andora, răspunse nervos elevul, privind-o în ochi.

– O să aveți ocazia să vă amintiți de vremurile trecute. Acum dumneata continuă-ți formula, eu și androidul meu preferat trebuie să vorbim.

Karkon puse capăt conversației și ieși luînd-o cu el pe doamna de metal în Camera Vrăjilor, ca să pregătească a nu știu cîta capcană pentru fetița Celei de a Șasea Luni.

Așadar, Nina avea un aliat în Palatul Ca' d'Oro, o prietenă neașteptată: Andora! Niciodată nu și-ar fi închipuit că această clonă haină a mătușii spaniole avea să treacă de partea ei. Dar în acea clipă, în Acqueo Profundis, tînăra alchimistă avea cu totul alte gînduri.

– Bună, ce mai faceți? îi salută Max, întîmpinîndu-i cu bucurie pe cei cinci copii.

– Rău de tot. Se petrec lucruri foarte ciudate, începu Nina intrînd pe ușă iute ca un fulger.

– Rău de tot? repetă Max uimit.

– Am oprit Vocea Persuasiunii, dar *Systema Magicum Unviersi* a plecat și ne-a lăsat o casetă pe care o putem deschide doar în timpul unei călătorii. Liuba și Carlo tot în pușcărie sînt, iar eu simt că înnebunesc pentru că nu știu de unde să încep ca să găsesc a Patra Taină. E de ajuns?

Nina era într-adevăr nervoasă. Max n-o mai văzuse niciodată în starea asta. Bunul android făcu ochii mari și schiță un zîmbet, lăsînd să i se rotească urechile în formă de clopot.

– Nina nu ți-a spus totul, zise Cesco, pe cînd încă mai ținea în brațe cădița Tartru Galben. Și părinții noștri au dat de belea și, în plus, după cum bine știi, Andora e în mîinile lui Karkon și...

Max își astupă urechile, închise ochii și zbieră:

– Deztul! Deztul! Nu ze mai poate continua așa. Nu mai vreau ză aud numele Andorei. Zufăr. Zufăr mult de tot.

Androidul se duse la ferestrele din Acqueo Profundis și plînse. Dodo dădu fuga la el și, arătîndu-i caseta, zise:

– Max, nu fi tr... tr... trist. Uite, avem o c... c... casetă și înăuntru o fi fiind fie s... s... soluția. Dar tr... tr... trebuie să pl... pl... plecăm. Ajută-ne! Te rog.

Androidul îl îmbrățișă pe copil, își șterse lacrimile și se așeză în fața ecranului gigantic.

– Nina, vrei s-o chemi pe Eterea? spuse el întorcîndu-se către fetița Celei de a Șasea Luni.

– Da, Max. Mulțumesc, răspunse tînăra alchimistă ducîndu-se lîngă el.

Mîinile alergară iute pe tastatură și mesajul pentru Marea Mamă Alchimistă fu expediat imediat. Pe ecranul gigantic apăru o lumină orbitoare, urmată de vocea suavă a Etereei.

Bună ziua, Nina 5523312,
îți așteptam mesajul.
Pe Xorax sîntem toți în așteptarea
ultimei tale misiuni.

Știm bine ce se petrece pe Pămînt.
Vom face tot ce putem ca să te ajutăm
să îi eliberezi pe Liuba și pe Carlo
și pe părinții prietenilor tăi de nădejde.
Lor le datorăm mult.

– Dar mi-e frică, o întrerupse Nina, fă cumva ca să vorbesc cu bunicul.

Profesorul Mișa e în Mirabilis Fantasio
și e pregătit să primească a Patra Taină.
El are încredere în tine. Noi toți avem.
Nu-ți fie frică și amintește-ți lecțiile mele alchimice,
scrisorile bunicului tău,
cărțile lui Birian Birov și ale lui Tadino De Giorgis.
Ține minte că Magii Buni de pe Xorax
au făcut atîtea pentru tine.
Ai fost pricepută și curajoasă. Dar acum
fă ultimul efort
și fă să zboare pentru ultima dată rîndunelele pe cer.
Urmează-ți destinul: ești fetița Celei de a Șasea Luni,
nu uita asta.

Chipul Marii Mame Alchimiste apăru mare pe ecran. Max era încîntat s-o vadă pe Eterea vorbind. Cesco și ceilalți ascultau cu mare atenție, fără să clipească.

– Da, desigur, Eterea. Voi încerca să izbutesc. Vreau atît de mult să salvez planeta de lumină! Dar, în adîncul sufletului, simt și că am o mare dorință de a-mi revedea părinții. De a sta cu ei. Știi că sînt pe cale să plece într-o misiune importantă. Și ei vor merge în spațiul infinit și mă tem că n-o

să-i mai pot îmbrățișa niciodată. Poate că sînt nițeluș obosită. Poate că misiunea pe care mi-ați dat-o e prea dificilă.

Omenească este îngrijorarea ta.
Sentimente curate și frumoase. Ești inteligentă și bună.
De aceea ești speranța noastră.

– Dar prietenii mei? Nu vreau să înfrunte primejdii. Au arătat deja atît de multe... insistă fetița.

Numele lui Cesco, Roxy, Fiore și Dodo sînt cunoscute.
Prieteni curajoși și de nedespărțit
care vor călători cu tine și vor descoperi ultima Taină.
În caseta de goasil au tot ce le trebuie.
Dar ține minte, caseta poate fi deschisă
doar deasupra unui trandafir.
Systema Magicum Unviersi *ți-a explicat totul.*
Acum, menirea mea este să-ți dau
un obiect de neînlocuit: L'ampura.

– Ce anume? întrebă Nina privind fix ecranul gigantic.

Este o lampă magică.
Conține o energie eternă care aduce pace și armonie.
Va trebui s-o dai Dragonului Înfocat.

Astfel răspunse, cu o voce foarte calmă, Marea Mamă Alchimistă.

– Dragon Înfocat?

Nina se îngrijoră tare de tot.

Nu-ți pot spune ce puteri are. Vei descoperi singură.
Vei înfrunta primejdii, vei vizita locuri misterioase
și te vei folosi de obiectele alchimice pe care le cunoști
și de altele, pe care le vei găsi.
Știi bine că acestea sînt regulile
Alchimiei Luminii.
Încrede-te în forțele tale.
Încrede-te în intuiția ta.

– Dar ce anume va trebui să fac? întrebă tînăra alchimistă, înspăimîntată.

Nu-ți pot dezvălui viitorul.
Dar e sigur că Max-10p1 îți va fi de mare ajutor.

– Max? Max va veni cu noi? E de necrezut!

Nina nu mai pricepea nimic și se întoarse să-l privească pe android, care, de fericire, începuse să bată din palme.

Credinciosul android va părăsi Acqueo Profundis.
Trebuie. Acum nu mă mai întreba nimic.
Trebuie să vă pregătiți de plecare.
Pentru a lua L'ampura, freacă între degete
Pana de Cughi,
iar lampa va apărea în lacul peștelui Quaskio.
Fă-o acum. Mult noroc.

Ecranul se întunecă. Eterea dispăru lăsînd doar o aură de lumină care se răspîndi în tot Acqueo Profundis. Nina îl privi pe Max care rîdea și își rotea foarte tare urechile în formă de clopot.

– Ză plecăm. În zfîrșit, oză mă diztrez, zise el fără să se oprească din țopăit.

– Va fi o călătorie fantastică.

Cesco se apropie de Nina și îi făcu cu ochiul.

– Nu știu. Trag nădejde că totul va merge bine, răspunse fetița în timp ce freca între degete Pana de Gughi.

Sfera verde smarald apăru în mijlocul laboratorului. Plutind în aer, răspîndea un fluid binefăcător și copiii se simțiră mai liniștiți. Nina își vîrî mîna în sferă și îl văzu pe peștele Quaskio fandosindu-se în apele lacului de pe Xorax. Își ridică înotătoarea dreaptă și o mișcă repede, ca pentru a o saluta pe fetiță. Nina se puse pe rîs și mîngîie peștișorul albastru. Pe malul lacului, văzu un obiect sclipitor și îl luă: *L'ampura,* lampa veșnică. Lumina ei avea o culoare foarte ciudată: un albastru-violet nemaivăzut pînă atunci.

Cu gingășie, scoase din sferă ciudata lampă și, imediat ce o puse pe pardoseala din Acqueo Profundis, planeta Xorax dispăru, lăsînd în urmă doar un nor de sclipici verzi, minusculi, care căzură ca o ploaie foarte fină.

– Dă-mi să văd.

Roxy se apropie de L'ampură.

– Ce lumină ciudată f... f... face.

Dodo își zgîi ochii și nu mai izbuti să-și dezlipească privirile de la lampă.

– Ză ne grăbim. Trebuie ză plecăm, zise Max așezîndu-se în mijlocul laboratorului.

Copiii îl priviră și obiectele vorbitoare începură să tremure. Doar sticla de Vintabru Verde avu curajul să spună:

– Ne duceți la Dragonul Înfocat?

Nina și Roxy își aruncară o privire fugară și, privind sticla, își desfăcură larg brațele.

Nerăbdător, Max luă un tub gros de oțel, îl vîrî într-o gaură ciudată din pardoseală și, învîrtindu-l în sensul acelor de ceasornic, îl înșurubă.

– Veniți aici. De data azta, ze va pleca în alt fel. Nu va trebui ză beți 8-ul și ză meztecați petalele de mizyl.

– Și ce trebuie să facem? întrebă Nina strîngînd Taldomul în mînă.

– Va trebui doar ză vă agățați de acezt tub de oțel și ză închideți ochii. Veți fi tranzportați imediat, răspunse androidul punînd într-o geantă mare cîteva unelte alchimice: flaconașe, cutiuțe, vase și clești.

– Max, ce iei cu tine?

Fetița Celei de a Șasea Luni era dezorientată, faptul că nu pleca așa cum era obișnuită îi producea o oarecare stare de neliniște.

– O ză vezi că lucrurile aztea o ză ne folozească. Ai încredere în mine, și, spunînd acestea, închise geanta.

– Dar nu folosim nici măcar Străzile Lumii ca să știm unde trebuie să mergem? continuă Nina, îngrijorată.

Nu cunoștea noua procedură!

– Ba da, Ztrăzile Lumii ne folozește. Pune Jambirul pe ea și o ză vezi că paginile ze vor întoarce și ze vor opri unde trebuie.

Vocea lui Max era sigură și copiii îi dădură ascultare în ciuda miilor de îndoieli pe care le aveau.

– Dacă folosesc Jambirul, Karkon își va da seama de îndată, are o copie și ne va ajunge din urmă, zise Nina ținînd medalionul în mînă.

– Da. Știu. Dar nu putem face altminteri.

Max avea dreptate.

– Îl vom înfrunta așa cum am făcut-o mereu, interveni Cesco, dînd curaj grupului de prieteni.

Nina se întoarse fără să spună o vorbă, luă Străzile Lumii, puse Jambirul deasupra și, imediat ce medalionul de pe Cea de a Șasea Lună se află deasupra cărții, paginile începură să se întoarcă. Se opriră doar către sfîrșit.

Atunci, Taldomul Lux se ilumină și din carte se desprinseră șase foi. Nina le prinse din zbor și văzu că în ele erau hărți și desene, nume și numere.

– Nu înțeleg nimic! exclamă ea surprinsă. Apoi privi bine prima foaie de hîrtie și văzu că era harta Chinei. Mergem în China, în îndepărtatul ținut din Orient, strigă fetița Celei de a Șasea Luni.

Max o luă de mînă pe Fiore și o duse către tubul de oțel, alături de ea se așezară Cesco și Dodo, în vreme de Roxy și Nina rămaseră puțin în urmă, pentru a cerceta cele șase foi din Străzile Lumii.

– Haideți, mișcați-vă, e totul gata!

Max era fericit că pleacă și cele două fetițe puseră mîinile pe tub, închiseră ochii și îl auziră pe android rostind cu glas tare o formulă mai specială: „Lumina ne va însoți. Aprinde-ne inimile și du-ne departe. Taina Apei ne așteaptă. Planeta Xorax va fi, în sfîrșit, salvată. A ZBURA PENTRU A TRĂI!“

Cu obiectele vorbitoare în mîini, copiii simțiră tubul tremurînd: din pardoseală țîșniră în Acqueo Profundis șase jeturi de apă albastră. Tubul începu să se rotească tare, tot mai tare. Și atunci grupul începu să țipe, în timp ce picioarele tuturor se ridicau de la pămînt și trupurile li se înălțau în aer. Păreau să se rotească în niște călușei care nu se mai opreau.

Tot felul de raze şi de luciri intermitente luminară laboratorul, computerul scoase un şuierat puternic şi un vîrtej de aer smulse grupul de copii, catapultîndu-i pe toţi afară din Acqueo Profundis.

Începuse aventura pentru cucerirea celei de a Patra Taine. Roxy îşi simţea capul zguduindu-se, iar picioarele parcă îi erau trase în partea opusă, Fiore se trezi făcută ghem şi suspendată între apă şi pămînt, Dodo îl strîngea în braţe pe Max, iar Nina îl ţinea de mînă pe Cesco.

O furtună de picături de gheaţă, urmată de o boare caldă de vînt, îi făcu pe copii să zboare către cer. Deschizînd ochii, se treziră agăţaţi de un nor subţire.

– Zînteţi bine cu toţii? întrebă Max rearanjîndu-şi urechile în formă de clopot.

Ţinîndu-se strîns de android, Dodo reuşi doar să dea din cap, cîtă vreme ceilalţi priveau în jur. În depărtare, pe fundalul albastru al cerului, văzură sosind Gughiul magic, iar cîntul lui îi linişti. Pasărea se aşeză pe nor cu cele patru aripi de aur ale sale, pregătită să întîmpine grupul curajoşilor navigatori.

– Extraordinar! strigă Vintabru Verde ivindu-se dintre pletele cîrlionţate ale lui Roxy.

Bolul Sallia Pitică, care se vîrîse într-un buzunar al pantalonilor lui Dodo, rămase nemişcat, cîtă vreme vasul Quandomio strănută. Băiatul cel timid îşi legă repede de curea sacul cu dinţii de Dragon şi încercă să liniştească obiectele vorbitoare.

Cesco verifică dacă, sub pulover, caseta era la loc sigur şi Fiore îi dădu un pupic cădiţei Tartru Galben, care tremura ca frunza în vînt.

Max sări primul pe spinarea Gughiului, urmat pe dată de cei cinci prieteni. Nina înălță Taldomul și, cu foile din Străzile Lumii în mînă, strigă:

– Taina Apei ne așteaptă. Gughi, zboară și du-ne la țintă!

Pasărea magică de pe Xorax își desfăcu aripile și își luă zborul către tărîmul misterios unde trăia Dragonul Înfocat.

Văzut de sus, peisajul era ceva de necrezut: culmile munților spărgeau norii, iar jos, întinderi de cîmpii acoperite de iarbă, codri și lacuri limpezi se desfășurau pe kilometri întregi. Tinerii alchimiști și Max erau cuprinși de extaz în fața unei asemenea frumuseți; apoi, la un moment dat, Nina îndreptă Taldomul către răsărit și exclamă:

– Ia priviți, acela e Marele Zid Chinezesc!

Gughiul fîlfîi din aripi și plană ușor lîngă uriașa construcție făcută de oameni cu acum aproape 2 000 de ani în urmă.

– N-am mai văzut așa ceva! exclamă Fiore aplecîndu-se peste aripile Gughiului.

Pasărea Celei de a Șasea Luni își întinse singura gheară și ateriză ușor chiar pe zid. Nina coborî imediat, trase adînc aer în piept și începu să citească foile din Străzile Lumii.

– Carevasăzică, Zidul Chinezesc e lung de peste 3 000 de kilometri și în unele locuri poate ajunge pînă la 12 metri înălțime.

– Măi, să fie! Sîntem de-a dreptul într-o fortăreață, zise Cesco potrivindu-și ochelarii.

Cărînd după el gentoiul, Max se așeză pe un bolovan și privi spre orizont.

– Știți unde zîntem, cu exactitate?

– Așadar, sîntem în apropierea fluviului Yalu, îl vedeți, e acolo jos, le arătă Nina.

– Trebuie să mergem într-acolo? întrebă Roxy ținînd strîns sticla de Vintabru.

Prima hartă din Străzile Lumii indica tocmai fluviul Yalu. Gughiul se ridică în zbor încă o dată, dădu de trei ori ocol grupului de prieteni și, cîntînd, se îndepărtă către cerul infinit.

– S... s... se va întoarce s... s... să ne ia, așa-i?

Ca de obicei, Dodo era înspăimîntat.

– Sigur că o să vină. Acum însă, trebuie să coborîm de pe zid și să mergem înspre fluviu, îl liniști Nina, coborînd pe o scară mică și cu treptele roase de vreme.

Aerul era călduț și deasupra Marelui Zid totul părea liniștit. Liniștea era întreruptă doar de dangătele îndepărtate ale unui gong chinezesc.

Îndată ce puștanii coborîră scara cea mică, purceseră pe o cărare acoperită de iarbă, lăsînd în urma lor giganticul zid care se întindea pe kilometri întregi, șerpuind printre pajiști, munți și păduri.

Odată ajunși pe malul fluviului Yalu, își dădură seama că dangătele gongului chinezesc se făceau tot mai puternice. Max privi apa și își întinse palmele zicînd:

– Luați bine aminte la fluviu. Apa e limpede ca cristalul și ze poate vedea fundul.

Dodo se aplecă în fața ca să vadă mai bine, dar, pentru că se înclină, bolul Sallia Pitică îi alunecă din buzunarul pantalonilor și ajunse în fluviu.

– Ooo, nuuu! strigă băiatul strîngînd la piept vasul Quandomio, care se neliniștise imediat.

Max era pe cale să se arunce în apă, dar la suprafața ei apărură două inscripții, prima în chineză, cealaltă în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

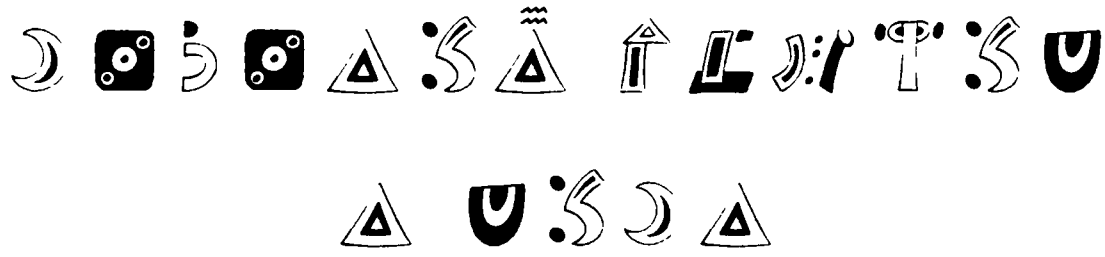

– Trebuie să coborîm... pentru a urca. Dar ce înseamnă asta?

Fiore citi de vreo două ori inscripția în alfabetul xoraxian, dar nu găsi nici o rezolvare.

Nina și Max se înțeleseră dintr-o privire și se aruncară pe dată în apă. În urma lor, cu oarece neîncredere, se scufundară și Fiore și Roxy. Cesco își scoase ochelarii și se duse în jos cu picioarele unite, în timp ce Dodo rămase cîteva secunde nemișcat și tăcut. Cînd își dădu seama că rămăsese singur în nesfîrșirea pămîntului chinezesc, se ținu de nas și alunecă în fluviu, sperînd că nu o să i se întîmple nimic rău.

Apa era recișoară, dar, din fericire, scăldatul nu ținu mult. Ajunși pe fundul apei, Nina apucă bolul Sallia care se mișca ridicînd în jurul lui pietricele cenușii.

Cu pletele dansîndu-i în apă, fetița Celei de a Șasea Luni înotă către malul abrupt și stîncos și văzu alte două inscripții, una tot în ideograme chinezești și cealaltă în alfabetul xoraxian.

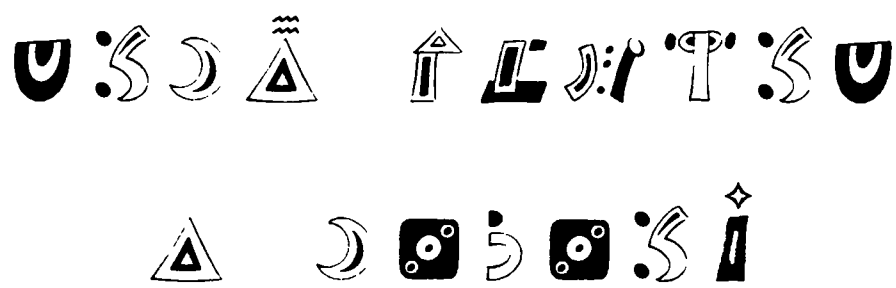

Cu obrajii umflați de aer, Nina traduse imediat propoziția în xoraxiană și le făcu semn celorlalți să o urmeze. Lui Dodo îi ieșeau ochii din orbite, nu mai reușea să-și țină respirația. Nina luă Taldomul în pumn, apăsă pe ochii de goasil și din ciocul lui ieși o rază laser care sfărîmă piatra de pe mal, punînd stavilă apei. Se deschise o trecere și, în graba mare, unul cîte unul, copiii intrară în ea. Ultimul care se furișă fu Max-10p1.

În tunelul îngust nu era apă și grupul înaintă încet, fără să știe unde era ieșirea. Roxy văzu o scară mică de lemn și urcă urmată de ceilalți.

– 70, 71, 72, 73... da' cîte trepte sînt aici? zise fata cu păr blond, numărînd.

– Hai, că mergem înainte, încă nu ze vede lumină.

Cu gentoiul greu pe umeri, Max ardea de nerăbdare să iasă pentru a se putea usca. De bună seamă, apa nu făcea deloc bine încheieturilor sale metalice, care erau în pericol să rugineasca.

Sunetul gongului se făcea tot mai puternic și bubuitul lui devenise de nesuportat. Nina urcă ultima treaptă și strigă:

– 220! Ultima treaptă! Sîntem afară!

Tînăra alchimistă se ciocni de o veche ușă de lemn. Era foarte înaltă. În centrul ei se găsea un cerc aurit, în relief, avînd în mijloc o vîlvătaie roșie, care ardea încetișor. Îndată ce Nina atinse cercul, sunetul gongului deveni și mai puternic. Ușa se deschise încet. Ochii copiilor fură atrași de un reflex de lumină care venea de la un enorm gong de argint sprijinit pe o structură de jad trandafiriu. Gongul suna de unul singur, se legăna înainte și înapoi făcînd un zgomot ce îți spărgea timpanele. Nina trecu

pragul și gongul se opri pe dată. Fetița Celei de a Șasea Luni își dădu seama că ajunsese într-o grotă enormă.

– Dar nu am urcat. Am coborît! zise Fiore înmărmurită.

– Sigur. Inscripția de pe piatră chiar asta și spunea, îi răspunse fetița Celei de a Șasea Luni, care mergea luînd aminte la pereții trandafirii și negri din acel loc atît de cavernos. Flăcăruile unor mici lumînări roșii luminau cîteva inscripții chinezești săpate în piatră, sub care era traducerea în limba xoraxiană.

Pe peretele neagru era scris:

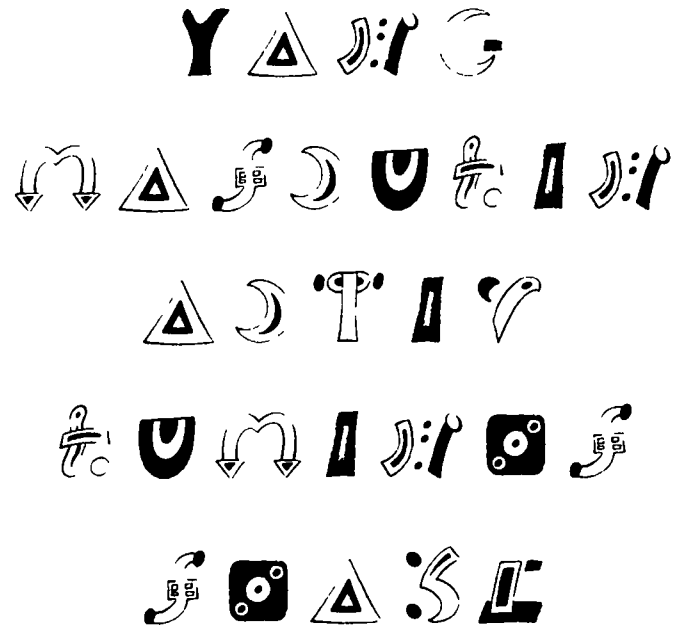

În schimb, pe peretele trandafiriu era scris:

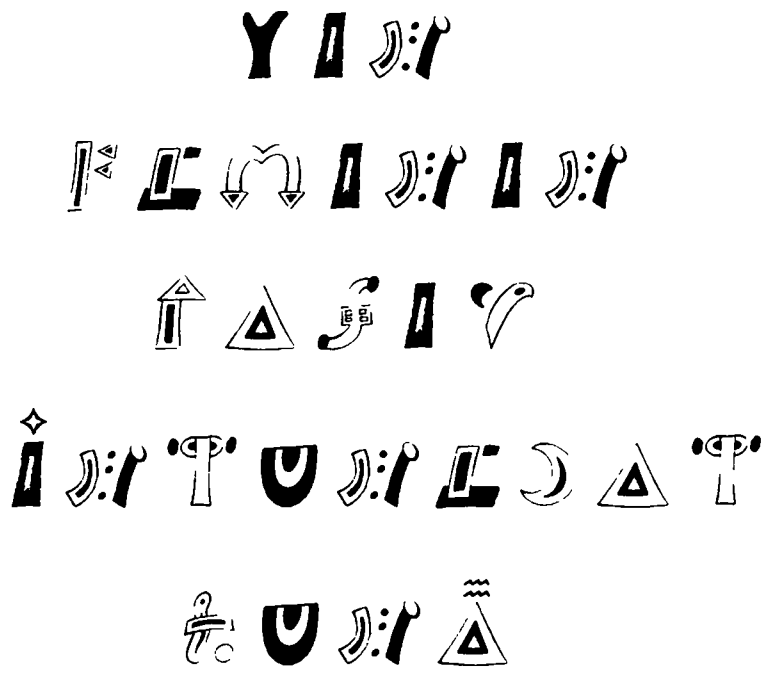

– Interesant! exclamă Fiore privind ideogramele chinezești și traducerea lor în xoraxiană. Îl auzisem eu pe tata vorbind despre Yin și Yang.

– Yin și Yang? Da' ce tot spui acolo? izbucni Roxy.

– Feminin și masculin. Pe scurt, contrariile, explică Fiore pipăind cuvintele gravate în piatră.

– Da, interesant. Desigur, cuvintele astea ne vor folosi pentru a înfrunta ceva. Sau pe cineva, zise Nina mergînd înspre centrul grotei.

– Nu mă simt deloc în siguranță aici înăuntru, bombăni vasul Quandomio Fluorescent.

– Da, și cine știe cum se face pentru a ieși de aici...

Cesco se opri lîngă o piatră, se așeză și își curăță lentilele de la ochelari. Max se șterse de apă cu poalele tricoului lui Fiore, care stătea țeapănă în fața pîrîului negru ce cobora din peretele din dreapta al grotei. Își băgă un deget în el și văzu că apa întunecată devenea roșie ca sîngele. Lichidul se scurgea repede și o picătură ajunse la picioarele lui Fiore și formă imediat o frază ce rămase întipărită pe pămînt.

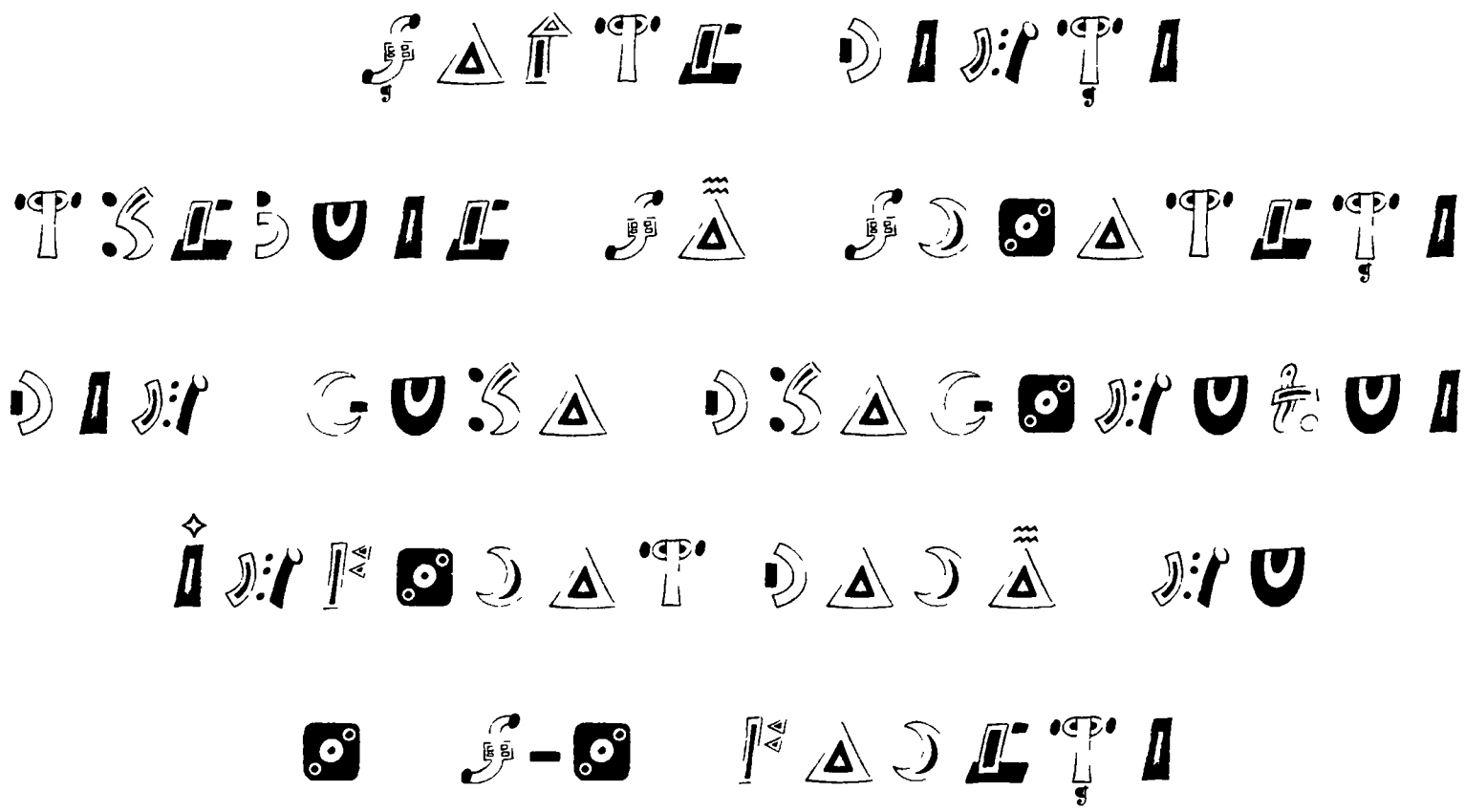

[illegible]

– Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina citind fraza. Aici se află Dragonul Înfocat: UN MONSTRU!

Fiore făcu un pas înapoi, Dodo se ghemui privind către bolta grotei, Cesco luă caseta și o puse pe un bolovan, iar Roxy își plecă privirile îngrijorată. Singurul care rămase cu totul nepăsător fu Max. Androidul deschise gentoiul și, cu calm, scoase o sticluță cu Plumb Lichid.

– Max, ce faci? Vezi că sîntem în pericol! Inscripția zice că trebuie să scoatem șapte dinți din gura Dragonului Înfocat, altminteri vom rămîne prizonieri în întuneric, zise în grabă fetița Celei de a Șasea Luni.

– Ai uitat că ești o alchimiztă? întrebă Max ironic.

– Nu! De ce? răspunse Nina, aproape jignită.

– Atunci, folozește zubztanțele pe care le cunoști. De exemplu, acezta e Plumb Lichid. Îți amintești la ce folozește?

Androidul părea pus pe ceartă.

– Plumb... da... așadar....

Nina nu știa ce să răspundă.

– În Caietul Negru al profezorului Mișa era explicat foarte clar, zise Max arătîndu-i sticluța cu substanța alchimică.

– A, da, sigur. Plumbul este metalul principal pentru extragerea energiei spirituale. Trei picături sînt de ajuns pentru a încărca trupul.

În sfîrșit, fetița Celei de a Șasea Luni răspunsese exact. Fără a mai sta pe gînduri, luă sticluța și înghiți trei picături, apoi le trecu substanța și celorlalți, care făcură același lucru.

Copiii începură să transpire. Plumbul își făcea efectul imediat. Energia spirituală dădea posibilitatea de a intra în legătură cu armonia lucrurilor.

– Acum zînteți încărcați cu energie zpirituală și îl puteți înfrunta pe Dragonul Înfocat.

Max închise la loc gentoiul și rămase în picioare, tăcut. În clipa aceea se auzi un vaiet venind din adîncurile grotei. Cineva plîngea cu disperare.

– Ați auzit? zise Max ciulindu-și urechile în formă de clopot și se întoarse privindu-i pe ceilalți.

– Da, să mergem să vedem ce-i acolo în fund, spuse Roxy îndreptîndu-se într-acolo fără teamă.

– Stai! strigă Nina. Merg eu în față. Am Taldomul și, dacă-i nevoie, îl folosesc. Ar putea fi Karkon. Poate s-o fi aliat cu Dragonul.

Cu pași mărunți se îndreptă către fundul grotei. Cu cît înaintau mai mult, cu atît terenul devenea mai neted, ca o podea de dale. Ținînd lanterna și sceptrul magic, fetița Celei de a Șasea Luni mergea privind împrejur și ascultînd suspinele creaturii misterioase.

– E cineva acolo? strigă ea în speranța unui răspuns.

Din fundul grotei ajunse pînă la ea o vîlvătaie. Nina se aruncă la pămînt, Dodo și Cesco se puseră la adăpost îndărătul unei stînci, iar Max și celelalte două fete rămaseră cu spatele lipit de peretele de stîncă.

Tînăra alchimistă înălță Taldomul și apăsă pe ochii de goasil. O rază laser ajunse pînă în fundul grotei și, în

penumbră, se întrezăriră o enormă siluetă roșie și doi ochi galbeni. Nina era împietrită de frică.

– Ieșiți din casa mea!

Glasul ființei misterioase răsuna grav și înspăimîntător.

– Cine... cine ești? avu Nina curajul să întrebe.

Din întunericul grotei se iți o căpățînă enormă, zbîrcită și roșie ca sîngele. Gura îi era larg deschisă și înconjurată de o dungă violet-închis, nările erau două găuri din care ieșea un fum albastru, iar ochii, mari și galbeni, o priveau țintă pe fetiță.

– Eu sînt Zhu Long, Dragonul Înfocat. Este interzis să mă deranjați! tună atotputernicul dragon roșu.

– Domnule Dragon, nu voiam să deranjăm, am nimerit aici... din întîmplare, încercă Nina să explice.

În spatele ei, Cesco nu știa ce să spună și ce să facă.

– Din întîmplare? NIMIC NU SE PETRECE DIN ÎNTÎMPLARE! urlă dragonul scuipînd flăcări violet și verzi.

Nina se ghemui la pămînt și limbile de foc îi trecură pe deasupra capului.

– Ztimate domnule dragon Zhu Long, începu Max-10p1 înaintînd cu calm.

Animalul își împinse capul înainte, arătîndu-și enormele proeminențe spinoase pe care le avea pe toată spinarea.

– Om de metal, ce faci în casa mea?

– Ne aflăm aici ca ză luăm șapte din dinții tăi magici, spuse androidul cu naivitate.

Nina îl privi uimită, iar Cesco încercă să-i spună să tacă.

– Șapte dinți? Da' ce fel de cerere mai e și asta?

Dragonul înaintă patru metri, își propti în față cele două labe cu gheare groase și își dădu la iveală aripile solzoase, scuturîndu-le.

– Ne trebuie, zise Cesco abia șoptit.

Într-o dezlănțuire de furie, Zhu Long deschise gura și suflă înspre băiat, făcîndu-l să zboare prin aer. Apoi îi dădu o lovitură cu laba și trupul lui Cesco se izbi de stîncă, alunecînd într-o rîpă îngustă. Dodo, Fiore și Roxy dădură fuga să vadă unde căzuse prietenul lor, în vreme ce Nina apucă Taldomul și trase drept în botul dragonului.

Zhu Long își înălță căpățîna și, dintr-un salt, ajunse în mijlocul grotei. Își zbătu coada, lungă și ascuțită, la dreapta și la stînga, încercînd să-i lovească pe oaspeții nepoftiți.

– Nina, arată-i L'ampura, urlă Max, care se pusese la adăpost.

Fetița Celei de a Șasea Luni se sui pe un bolovan și strigă:

– Dragonule, am L'ampura pentru tine.

Din nările animalului ieși fum galben și Zhu Long deschise gura scuipînd iarăși foc.

Roxy, Fiore și Dodo erau tot pe malul rîpei stîncoase și îl strigau pe Cesco. Dar băiatul nu răspundea. Oare unde se afla acum?

– L'ampura? rosti dragonul privind-o cu mînie pe fetița care ținea lampa în mînă.

– Da, mi-a dat-o Eterea. E pentru tine. Este lampa veșnică, explică ea cu glas tremurat.

– Eterea? O cunoști pe Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax?

Dragonul se așeză și își lăsă capul spre stînga.

– Da. Eu sînt fetița Celei de a Șasea Luni. Uite, am steaua roșie în palma mîinii drepte. Sînt nepoata profesorului Mihail Mejinschi, rosti Nina pe nerăsuflate.

Zhu Long își apropie botul de fața Ninei, o mirosi și apoi privi L'ampura.

– Așadar, ești o alchimistă de pe Xorax? întrebă neîncrezător dragonul.

– Da, și acum, te rog, salvează-l pe prietenul meu Cesco. Voi face tot ce vrei.

Fetița era îngrozită și se temea că Zhu Long nu o va ajuta. Dragonul se apropie de rîpă, cei trei copii se dădură în lături, iar Zhu Long își vîrî o labă în crăpătura dintre stînci și, cu ghearele, îl apucă pe Cesco.

Băiatul zăcea în nesimțire, avea puloverul rupt și pantalonii pătați de sînge. Cu gingășie, dragonul puse trupul pe podea, sub privirile pline de teamă ale copiilor.

– E mort? Spune-mi, Cesco e mort?

Nina dădu fuga înspre dragon, dar Zhu Long o opri cu o aripă.

– Să nu se apropie nimeni, zise animalul monstruos.

Își deschise larg gura, scoase limba neagră și băloasă și îl linse pe băiat. Saliva, trandafirie și lipicioasă, scăldă tot trupul lui Cesco. Dragonul închise ochii și vărsă două lacrimi pe capul copilului care tot nu dădea semne de viață.

– Va trăi! Va trăi! E doar leșinat, zise Zhu Long întorcîndu-se către Nina care îl privea bănuitoare.

Max scoase din gentoi un borcan de dulceață de căpșune și, din două înghițituri, mîncă jumătate.

– Mă zcuzați, dar cînd zînt nervoz trebuie ză mănînc dulceață, le explică androidul plecîndu-și capul și legănîndu-se pe picioare.

Dragonul suflă peste fața lui Cesco. Acesta deschise, în cele din urmă, ochii și, cînd văzu chipul monstruos al lui Zhu Long, zbieră din toți rărunchii. Nina dădu fuga să-l ia în brațe. Îl sărută pe obraji și pe frunte, îi luă mîinile într-ale sale și le duse la inimă.

– Mă temeam că ai murit, șopti ea.

Prietenul ochelarist se făcu roșu de emoție și privi în ochii mari și albaștri ai Ninei.

– Nu pot să mor, altminteri tu ce te-ai face fără mine? spuse el zîmbind.

– Bine, bine. Văd că sînteți un grup de prieteni credincioși unul altuia. Așezați-vă aici lîngă mine. Să stăm de vorbă, zise dragonul suflînd pe nări un fum alb.

– N-o să mai sc... sc... scuipi f... f... foc, așa-i? întrebă Dodo privindu-l cu teamă pe dragon.

– O să mai vedem. Depinde de răspunsurile voastre, îi preveni Zhu.

– Răspunsuri? întrebară în cor cei cinci copii, în vreme de Max, stînd tăcut, nu-și dezlipea ochii de pe ghearele negre și puternice care ieșeau din labele dragonului.

– Știți ce înseamnă Yin și Yang? întrebă Zhu Long.

– Feminin și Masculin, dacă nu mă înșel, răspunse pe dată Fiore.

– Da, dar înțelesul e mai larg. Yin și Yang mențin ordinea naturală a lucrurilor. Doar cînd sînt unite viața are un rost, explică dragonul care puse imediat a doua întrebare: Știți ce e singurătatea?

– Da, răspunseră ei în cor.

– Nu. Nu puteți ști. Eu știu cu adevărat ce înseamnă să stai de unul singur, explică dragonul scuturîndu-și căpățîna uriașă. E ca și cum nu ai trăi. Înseamnă să nu mai ai noapte și zi. Înseamnă să vorbești cu tăcerea. Înseamnă să suferi fără s-o poți spune cuiva.

Nina se emoționă, se desprinse de lîngă Cesco și întinse palma cu stea înspre botul animalului. Tremurînd, îl mîngîie cu duioșie.

– Trăiești aici de unul singur și înțeleg ce vrei să spui, zise fetița Celei de a Șasea Luni.

– Mi-am pierdut tovarășa de viață cu foarte multă vreme în urmă. Și, din acea zi, ochii mei plîng cu lacrimi de iubire.

Dragonul se chirci la pămînt și fumul continuă să-i iasă pe nări.

– Tovarășa de viață? Păi... atunci... tu ești îndrăgostit! exclamă Fiore.

– Îndrăgostit? repetă Roxy făcînd o mutră ciudată.

– Da, numele meu înseamnă Dragonul Înfocat și, așa cum Yang nu are rost fără Yin, de cînd îmi lipsește perechea mă simt nefolositor, întări Zhu Long scuturîndu-și coada.

– Și cum o chema? întrebă Nina așezîndu-i-se pe o labă.

– Pe iubita mea o chema Zhu Yin, Întuneric Înfocat. Au răpit-o. Au smuls-o pe vecie de lîngă mine. Doar un alchimist de pe Xorax mi-o poate aduce înapoi aici, explică dragonul printre suspine.

Copiii, Max și obiectele vorbitoare rămaseră tăcuți să asculte trista poveste a dragonului chinezesc.

– Lampa aia, L'ampura, e adevărată? Eu nu știu dacă să te cred, Nina. Nu știu dacă spui adevărul, zise Zhu Long, ridicînd botul și scuipînd puțin foc înspre tavanul grotei.

– Ține, L'ampura e a ta. Verifică dacă nu ne crezi, și, zicînd acestea, fetița puse lampa veșnică între labele dragonului uriaș.

Zhu Long privi obiectul magic și văzu că înăuntru strălucea o lumină violet și albastră. Suflă în ea și... înăuntrul lămpii văzu imaginea lui Zhu Yin, iubita lui dragonesă cu ochi ca marea și gene lungi și negre.

Trupul dragonului chinezesc se ridică pe dată, aripile i se desfăcură și Zhu Long scoase un strigăt de fericire care zgudui pietrele din grotă.

Max o luă de mînă pe Roxy și urechile lui porniră să se învîrtească foarte repede, obiectele vorbitoare păreau că dănțuiesc printre bolovani, Cesco începu să rîdă, Nina ridică Taldomul Lux în semn de biruință, pe cînd Dodo și Fiore țopăiau în jurul dragonului.

– Mi-ați dat înapoi viața. Acum ochii mei n-or mai plînge și voi putea să revăd soarele. Să zbor pe deasupra Marelui Zid împreună cu dulcea mea Zhu Yin, zise dragonul care își întinse labele și o prinse pe Nina.

– Acuma dă-mi pace, lasă-mă jos! Ne ești dator. Îți amintești? strigă tînăra alchimistă.

Și așa era. În acel moment, dragonul trebuia să-i lase să-i smulgă șapte dinți. Aceasta era înțelegerea.

– De acord. Mai înainte de a o face pe dragonesa mea să iasă din L'ampură, vă voi da dinții.

Zhu Long se așeză cu burta în sus, deschise gura și așteptă.

Dodo o privi pe Nina și, cînd fetița le făcu semn să meargă cu toții spre gura dragonului, el clătină din cap în semn de împotrivire. Nici nu-i dădea prin gînd! Max deschise gentoiul și scoase la iveală un clește lung și un flacon cu un lichid verde foarte ciudat: anestezic.

Fiore, Roxy și Cesco ținură deschisă enorma gură a lui Zhu Long, în timp ce Max turna anestezic verde pe dinții și pe gingiile lui. Nina apucă cleștele cu amîndouă mîinile și își dădu curaj. Cu mare greutate, apucă primul dinte. Extracția fu lentă, dragonul se strădui să nu închidă gura deloc și să nu scoată fum și flăcări pe nări. Un geamăt de durere marca scoaterea fiecărui dinte. La al șaptelea, Nina se prăbuși la pămînt ruptă de oboseală, dragonul închise gura la loc și, în sfîrșit, se întoarse către L'ampură. Imaginea dragonesei lui era tot limpede și clară. Acum, Zhu Yin se putea întoarce la el.

Max și Cesco strînseră cei șapte dinți ai dragonului chinezesc și îi puseră în sacul lui Dodo, unde mai erau alți patru. Zhu Long zîmbi, arătîndu-le gura acum știrbă.

– În cîteva clipe, dulcea mea dragonesă va fi alături de mine.

L'ampura deveni incandescentă, lumina violet și albastră se transformă într-un mănunchi de energie pură. Lampa alchimică explodă într-un nor de scîntei roșii care se împrăștiară prin toată grota.

Copiii se ghemuiră la pămînt, Max își acoperi ochii și dragonul cîntă de fericire. Alături de el apăru Zhu Yin, dragonesa care purta numele atotputernic de Întuneric Înfocat. Îmbrățișarea dintre cele două animale masive fu foarte romantică. Aripile lor se zbătură dînd naștere unor curenți de aer puternici în interiorul grotei. Tavanul stîncos se fărîmiță pe neașteptate și dispăru fără să lase în urmă nici un grăunte de praf. Deasupra capetelor grupului de exploratori și ale celor doi dragoni se întindea acum cerul albastru. Un văl luminos care te poftea să ieși.

Zhu Long se apropie de Nina și, mulțumindu-i, îi înmînă un document scris pe hîrtie de orez și îi spuse:

– Folosește cu chibzuință cei șapte dinți pe care mi i-ai scos. Și apoi citește acest document. O să-ți fie de ajutor.

Dragonul și dragonesa se înălțară în zbor și, împreună, începură să danseze printre norii de pe cerul Chinei, în timp ce umbrele lor se reflectau pe Marele Zid.

– Frumoși și simpatici, zise cu vocea lui subțire, ca de obicei, bolul Sallia Pitică.

Și vasul Quandomio, și sticla de Vintabru Verde tresăriră de fericire văzînd această scenă de necrezut, iar cădița Tartru Galben își ridică lăbuțele din spate și aplaudă.

Nina își privi prietenii mulțumită și, mai înainte de a reîncepe căutarea celei de a Patra Taine, desfășură documentul dragonului și îl citi cu glas tare.

DOCUMENTUL DRAGONULUI ÎNFOCAT

YIN ȘI YANG

OMUL NU ESTE CENTRUL VIEȚII, CI E PARTE DIN NATURĂ.
OMUL NU POATE FI CU ADEVĂRAT EL ÎNSUȘI
DACĂ NU TRĂIEȘTE ÎN ARMONIE ȘI ÎN ADEVĂR.
TREBUIE SĂ TRECI DINCOLO DE APARENȚA LUCRURILOR
PENTRU A LE ÎNȚELEGE VALOAREA.
LUCRURILE CU ADEVĂRAT IMPORTANTE
SÎNT CELE CARE PAR FĂRĂ SEMNIFICAȚIE.
RĂUL VINE DIN DIZARMONIA CU NATURA.
ȘI DACĂ OMUL NU ÎNȚELEGE ACEST LUCRU
ȘI NU IUBEȘTE ARMONIA DINTRE YIN ȘI YANG,
ATUNCI ÎNTUNERICUL VA IEȘI BIRUITOR.
UNIREA CONTRARIILOR CREEAZĂ ECHILIBRUL VIEȚII.

ZHU LONG, DRAGON ÎNFOCAT YANG

Fiore ascultă cuprinsă de visare, Roxy își puse mîinile pe umerii lui Dodo, iar Cesco ținu stîns la piept prețioasa casetă de goasil.

Max se simți mîndru că era un android și, astfel, nu se confrunta cu problemele ființelor omenești. Nina îl luă peste picior și apoi se cățără pe stînci ieșind la aer liber, urmată de ceilalți. Cînd întreg grupul fu din nou în fața Marelui Zid, fetița Celei de a Șasea Luni își privi steaua din palmă și își dădu seama că se făcea neagră.

– Vine Karkon! Să ne pregătim! exclamă ea luînd Taldomul în mînă.

Cesco băgă scrinul sub puloverul sfîșiat, Roxy și Fiore se luară de mînă, iar Dodo rămase lîngă Max, care scruta cerul.

– Ar fi momentul ca Gughiul zăă zosească acum, zise androidul căruia nici nu-i trecea prin gînd să-l înfrunte pe Magister Magicum.

Dar acest lucru avea să fie de neocolit.

Și fiecare dintre ei o știa bine.

CAPITOLUL ȘASE

Loui Meci Kian și labirintul de coral

În laboratorul K, tăcerea fu întreruptă de glasul răsunător al elevului.

– Gata! Cîlțul Smolos poate fi folosit imediat! zise el apropiindu-se de Karkon.

Șiroind de transpirație, dar cu un aer mulțumit, zîmbi arătînd noua creație alchimică.

Karkon privi atent substanța întunecată și rău mirositoare care umplea ceaunul de fier. O mirosi, își băgă în ea unghia de la arătătorul drept pentru mai puțin de o secundă și văzu că rămăseseră lipite de ea niște firișoare negre și umede.

– Ești sigur că funcționează? întrebă contele.

– Foarte sigur! răspunse elevul trecîndu-și mîinile prin părul lucios de briantină.

Karkon se întoarse către Andora și androidul se strîmbă, zicînd:

– Să sperăm.

– Atunci, să mergem pe dată la Vila Espasia. Nina are ceasurile numărate, zise elevul apropiindu-se de ușa laboratorului.

Dar, chiar în clipa aceea, contele simți un val de căldură în buzunarul mantiei violet. Își băgă mîna înăuntru și scoase copia Jambirului.

– Vrăjitoare blestemată! A reușit să plece... Priviți! Priviți! Dar cum naiba a făcut?! urlă el cu balele curgîndu-i ca unui animal.

Elevul se albi la față. Andora pipăi Jambirul, făcu ochii mari și înțelese că Nina și prietenii ei anulaseră spațiul și timpul, și plecaseră în căutarea ultimei Taine. Ochii i se umplură de lumină și se gîndi la Max și la Acqueo Profundis. Dar, de teamă ca nu cumva Karkon să-și dea seama de bucuria ei, își plecă privirile fără să scoată o vorbă.

– E musai s-o ajungem din urmă. Vedeți, medalionul arată că s-a dus în China. Se află exact pe Zidul Chinezesc, țipă Karkon.

– Da... da... medalionul magic. Mi-l amintesc bine, adăugă Andora amintindu-și că îl furase de la Nina.

– Păi, eu îl am mulțumită ție. Dacă nu l-ai fi furat tu, eu nu aș fi putut niciodată face o copie perfectă, adăugă Magister Magicum cu trufie.

În acel moment, androidul își trecu mîinile subțiri și albe peste țeasta cheală; nu știa ce să facă pentru a-l împiedica pe Karkon să plece după Nina. Pînă ce... îi veni o idee.

– Maestre, poate e mai bine să mergem la Vila Espasia și să așteptăm întoarcerea Ninei. Vom folosi Cîlțul Smolos și așa va fi prizoniera noastră pe veci, propuse Andora, în speranța că tînărul elev o să-i cînte în strună.

Și chiar așa se întîmplă. Inventatorul noii substanțe alchimice interveni:

– Desigur, Andora are dreptate. Oricum, Nina nu poate găsi lesne a Patra Taină. Așa-i?

– De fapt, am ascuns într-adevăr bine ultima Taină. Și, de bună seamă, nu este în China! afirmă Karkon mîngîindu-și țăcălia.

– Nu e în China? întrebă mirată Andora care, imediat după aceea, se întrebă cum de ajunsese oare fetița tocmai acolo dacă nu acela era locul care trebuia.

Dar același gînd îl avu și contele.

– Nu, nu este în China. E destul de departe de Zid. De fapt, nici nu pricep de ce Nina se află acolo.

Karkon ținea în mînă Jambirul și un fulger de lumină roșie îi străbătu ochii. Se duse în fața tastaturii computerului și, privindu-i pe cei doi ciraci ai săi, zîmbi.

– Acum îl pun în mișcare pe iscusitul meu om-robot chinez. Loui Meci Kian o va ajunge pe dată pe fetița aia proastă și o va face să bată cale întoarsă. Astfel noi vom putea să acționăm netulburați și, cînd va ajunge în vilă, nu va avea scăpare.

Zicînd acestea, luă legătura cu androidul și îi dădu indicații precise.

– Activează-te imediat! Dușmanca noastră și prietenii ei sînt la tine, în China. Deschide cufărul pe care ți l-am trimis acum cîtăva vreme și folosește cu chibzuință instrumentele pe care le vei găsi înăuntru.

– Da, stăpîne. Am deschis cufărul și sînt pregătit, răspunse cinicul android care aștepta nerăbdător să-și poată demonstra răutatea.

– Bine. Pentru început, pune-ți Înșelătorul; e o mănușă care îți va permite să trimiți șocuri electrice care imobilizează. Apoi folosește Eliconda, o elice de bronz care te va ajuta să zbori.

Explicațiile lui Karkon fură rapide și Loui Meci Kian le înregistră perfect.

– Cînd o vei fi oprit pe Nina, va trebui să o faci să se întoarcă aici. Ai înțeles? tastă Karkon în grabă.

Androidul chinez răspunse imediat:

– Sigur. Am înțeles. Nina trebuie să se întoarcă. La Veneția.

– Exact. Dă-mi de știre cînd ți-ai terminat misiunea. Eu o voi aștepta pe fetița aia blestemată și o voi elimina o dată pentru totdeauna.

Contele întrerupse comunicarea, puse Jambirul la loc în buzunar și o luă de braț pe Andora, urmat de elev, care ținea ceaunul cu Cîlț Smolos.

Cei trei ieșiră degrabă din palat și se îndreptată către vilă, lăsîndu-i pe Alvise, pe Barbessa și pe Visciolo cu buzele umflate. Traversară iute Piața San Marco. Andora era vădit neliniștită și îi ținea isonul lui Magister Magicum, sperînd că Nina va reuși s-o scoată la capăt și în această împrejurare.

Dar lupta cu Loui Meci Kian nu avea să fie deloc ușoară.

Androidul chinez activă procedura de transfer și într-o clipă se proiectă chiar pe Zidul Chinezesc.

Steaua Ninei se făcuse neagră de tot și se întindea pe toată palma. Dodo privi cerul și-i văzu pe cei doi dragoni îndepărtîndu-se în timp ce bolta își schimba încet culoarea. Din galbenă începu să devină cenușie.

Un vuiet și un curent puternic de aer rece loviră întregul grup. Max-10p1 se ghemui lîngă pietrele seculare ale Zidului, Fiore și Roxy se aruncară la pămînt, obiectele vorbitoare se împrăștiară care încotro și Cesco rămase agățat de un par. Nina luă Taldomul în mînă și privi în jur. În spatele ei, ca o fantomă, apăru Loui Meci Kian!

Ochii lui păreau două crăpături și brațele întinse înainte erau pregătite să o înșface pe fetiță.

– Ești terminată! Moartă! urlă androidul chinez.

Nina se răsuci pe dată și, privindu-l cu atenție, își aminti clar și precis modul în care era construit robotul cel rău al lui Karkon. Prin fața ochilor i se perindară imaginile Primului Tratat scris de ea, precum și cele ale lui Loui Meci Kian. Nina îl studiase foarte bine: codul lui alchimic era 0663, iar microcipul era alcătuit dintr-un motor cu apă și din multe cuburi. Dar adevărata lui putere era împrăștiată în tot corpul, creat cu o rețea electrică ucigătoare. Nina știa că punctul lui slab era capul. Trebuia neapărat să-l lovească cu bucata de Cuarț!

– Știu foarte bine cine ești! Și cum ești făcut! Nu mi-e frică.

Nina se așeză în poziție de atac și apăsă pe ochii de goasil

ai Taldomului. Trase o rafală de lumină roșie către blestematul om-robot. Dar abia după ce îl lovi văzu că mîna stîngă a androidului era acoperită de o ditai mănușă ciudată, despre care ea nu citise nimic și pe care, de bună seamă, nu știa cum să o neutralizeze.

Loui Meci Kian ridică brațul stîng în care ținea Înșelătorul, opri fasciculul de lumină tras de Nina, apoi își roti pumnul cu afurisita de mănușă electrică și îl îndreptă înspre tînăra alchimistă.

Una! Două! Trei! Descărcările electrice învăluiră trupul fetiței care fu străbătută de mii de fulgere colorate. Nina tremură de parcă pielea i-ar fi fost de hîrtie. Deschise larg gura și din ochi îi țîșniră lacrimi de sînge. Puternicul șoc electric o amețise!

Androidul păși înainte și, în timp ce își ațintea din nou pumnul cu Înșelătorul, interveni Cesco și îi dădu un brînci. Crudul robot reacționă pe dată trăgîndu-i o palmă zdravănă peste obraz: într-o clipă, Cesco se trezi lat la pămînt. Băiatul nu mai reuși să miște un deget și rămase răsucit ghem la pămînt, strîngînd la piept caseta de goasil.

Max se ridică furios și, fugind către dușman, strigă:

– Măzoară-te cu mine! Și eu zînt un android. Vino încoace!

Loui Meci Kian își înălță capul spre soarele cenușiu și scoase un hohot de rîs.

– Tu? Ești doar o grămadă de fiare nefolositoare! Te distrug cu o suflare!

Androidul karkonian ridică pumnul cu mănușa electrică pentru a-l lovi pe Max, dar Dodo, ațîțat de cădița de Tartru Galben și de sticla de Vintabru Verde, aruncă vreo zece pietre împotriva chinezului celui disprețuitor. Două

pietre îl loviră în piept și Loui Meci Kian reacționă cu cruzime: apucă sticla de Vintabru și o strivi în picioare, sfărîmînd-o în mii de bucăți. Tartru Galben scoase un urlet, iar celelalte obiecte vorbitoare strigară și ele disperate. Sticla murise! Bolul Sallia Pitică plînse, iar vasul Quandomio Fluorescent avu o tresărire de mînie și începu să se legene ca un nebun.

Lichidul verde din sticlă se împrăștie pe pămînt dînd naștere unui miros asemănător celui de amoniac. Androidul strîmbă din nas și se îndepărtă grabnic. Lichidul de Vintabru Verde era toxic! Max le spuse celorlalți să nu inspire mirosurile alchimice ale bietei sticle. Doar Nina rămase la locul ei. De bună seamă, nu se putea preda!

Cu ochii plini de sînge, încercă să țintească din nou cu Taldomul către Loui Meci Kian, dar vederea îi era încețoșată și ochi greșit. Androidul se aruncă asupra ei și, cînd fața îi fu aproape de a fetiței, zise:

– Fetișcană proastă! Nu vei pune niciodată mîna pe a Patra Taină! Magister Magicum este mai puternic și mai inteligent decît tine. Tu ești un nimic! Ești pulbere! Ești o vrăjitoare nefolositoare! Dacă nu vrei să mori, trebuie să mă asculți: întoarce-te imediat la vilă! Ai înțeles?!

– Niciodată!!! Mă voi întoarce doar cînd voi fi găsit a Patra Taină! strigă în gura mare fetița Celei de a Șasea Luni.

Făcîndu-și curaj, Roxy și Fiore trecură peste băltoaca de lichid verde și se năpustiră asupra omului-robot care, dintr-o lovitură, le trimise drept în bolovanii Zidului Chinezesc. Fiore se izbi de el cu capul, iar Roxy, cu picioarele.

Loui Meci Kian părea de-a dreptul de neînvins!

Pe neașteptate, o umbră acoperi soarele cenușiu. Androidul karkonian își ridică ochii spre cer și văzu sosind Gughiul. Activă imediat Eliconda, care îl ridică de la pămînt cu vreo zece metri. Elicea de bronz concepută de conte funcționa de minune.

– Nina, aruncă-i în cap bucățile de Cuarț! strigă Cesco din răsputeri.

Tînăra alchimistă era sfîrșită, iar durerea din ochi era tot mai puternică. Luă din buzunarul salopetei bucățile de Cuarț și încercă să vadă unde se afla cinicul dușman. Dar Loui Meci Kian era deja în aer, pregătit să rănească și pasărea magică de pe Xorax, sosită să dea ajutor grupului de prieteni.

Făcînd o răsucire foarte iute, Gughiul fentă androidul care plutea în aer mulțumită Elicondei. Pasărea de pe Xorax o apucă pe Nina cu ciocul, o puse pe cap și se înălță din nou în zbor. Fetița era aproape lipsită de puteri, dar cîntul Gughiului izbuti să-i dea curaj. Androidul apucă singura gheară a păsării magice cu Înșelătorul și, cu dinții strînși, urlă:

– Întoarceți-vă la Veneția sau vă ard cu puternicele mele descărcări electrice!

Cu o mișcare rapidă, Nina reuși, în cele din urmă, să arunce Cuarțul spre capul lui Loui Meci Kian.

Ochii ca o fantă ai îngrozitorului android deveniră enormi, gura și nasul începură să-i vibreze. Eliconda continua să se rotească ridicînd tot mai sus corpul electric al omului-robot, acum stricat. În cele din urmă, mîna cu mănușa Înșelătorul dădu drumul ghearei Gughiului, și robotul dispăru în aer, printre nori. Blestematul robot karkonian era aproape mort: chinezul cel disprețuitor zbură departe, dus de curentul înghețat al Răului.

Gughiul deschise ciocul și cîntă biruința în timp ce ateriza ușor pe Zidul Chinezesc, ducînd-o din nou pe Nina la loc sigur.

Copiii și Max dădură fuga la ea și săriră pe spinarea păsării de pe Xorax.

– Adio, Vintabru, prieten al zilelor noastre fericite, spuseră în cor obiectele vorbitoare, privind cioburile de sticlă.

Gughiul se ridică din nou în zbor lăsînd în urmă acel loc foarte frumos, dar blestemat.

Absolut îngrozit, Dodo strîngea la piept sacul cu cei unsprezece dinți de Dragon, pe cînd Fiore și Roxy, rănite și avînd dureri mari, țineau în brațe bolul, cădița și vasul, care încă plîngeau în hohote. Cesco o privi pe Nina, al cărei chip era încă brăzdat de lacrimi de sînge, și, cu puloverul rupt, îi șterse gura și obrajii. Fetița se frecă la ochi și își privi prietenul, zicînd:

– De data asta n-o să izbutim.

– Nu spune asta! Sîntem teferi. Sîntem pe spinarea Gughiului și a Patra Taină ne așteaptă, răspunse Cesco potrivindu-și ochelarii.

– Loui Meci Kian nu a fost cu totul învins. Știi bine că Cuarțul oglindește sufletul celor răi și îl ține prizonier pentru o vreme. Am mai folosit această vrajă alchimică

împotriva lui Karkon, explică fetița Celei de a Șasea Luni, cu un glas trist.

– Și ce vrei să spui cu asta? Că o să dăm din nou peste android?

Băiatul era îngrijorat de moarte.

– E posibil. Și poate că nu o să mai fie singur. Cu el ar putea veni contele și androidul rus, care cu siguranță este activ de-acum, zise Nina lăsîndu-și capul între penele moi de aur ale Gughiului.

– Și mai e și Andora! adăugă Cesco scrutînd cerul ce se întuneca tot mai mult.

– Da, Andora. Cine știe ce-o mai pune acum la cale împreună cu Karkon.

Nina își privi steaua pe care o avea în palmă și, cînd văzu că era tot neagră, suspină:

– Vezi, primejdia nu a trecut. Să ne pregătim pentru o nouă luptă.

– Împreună zîntem puternici. Vom zalva a Șazea Lună, spuse Max-10p1 întrerupînd dialogul celor doi copii.

– Da, împreună am putea izbîndi, întări Nina.

– Trebuie să izbîndim, zise Cesco ținînd în mîini caseta magică.

Și, în timp ce vîntul călduț al Chinei mîngîia chipurile obosite și înfricoșate ale curajoșilor alchimiști, Gughiul zbura repede către o țintă necunoscută.

– Unde m... m.... mergem? Acasă? întrebă Dodo privind-o pe Nina.

– Nu știu. Nu mai înțeleg nimic. Doar Gughiul știe încotro mergem, răspunse fetița ținînd Taldomul strîns la piept.

Roxy se mută mai aproape de ea.

– Uită-te la paginile din Străzile Lumii, poate mai sînt acolo și alte indicații.

Fetița Celei de a Șasea Luni scoase hărțile din buzunarul salopetei și, fiind atentă să nu-i zboare foile, le privi rînd pe rînd. A treia pagină era într-adevăr ciudată. Era acolo un desen de neînțeles care înfățișa o enormă țesătură complicată de linii portocalii. În mijloc, o săgeată albastră indica un punct anume: *Labyrinthus!*

– Labirint! exclamă Fiore pipăindu-și cucuiul cu care se alesese după ce se izbise de pietrele Zidului Chinezesc.

– Interezant! spuse Max privind atent liniile portocalii.

Cesco izbucni:

– Am înțeles. Acum o să sfîrșim într-un labirint. O să fie o joacă de copii să găsim ieșirea. Așa-i?

În sfîrșit, Nina zîmbi, ironia lui Cesco mai risipise încordarea. În clipa aceea, Gughiul scoase un uguit pe care nu-l mai auziseră înainte. Max își roti urechile în formă de clopot și Nina privi țintă la orizont.

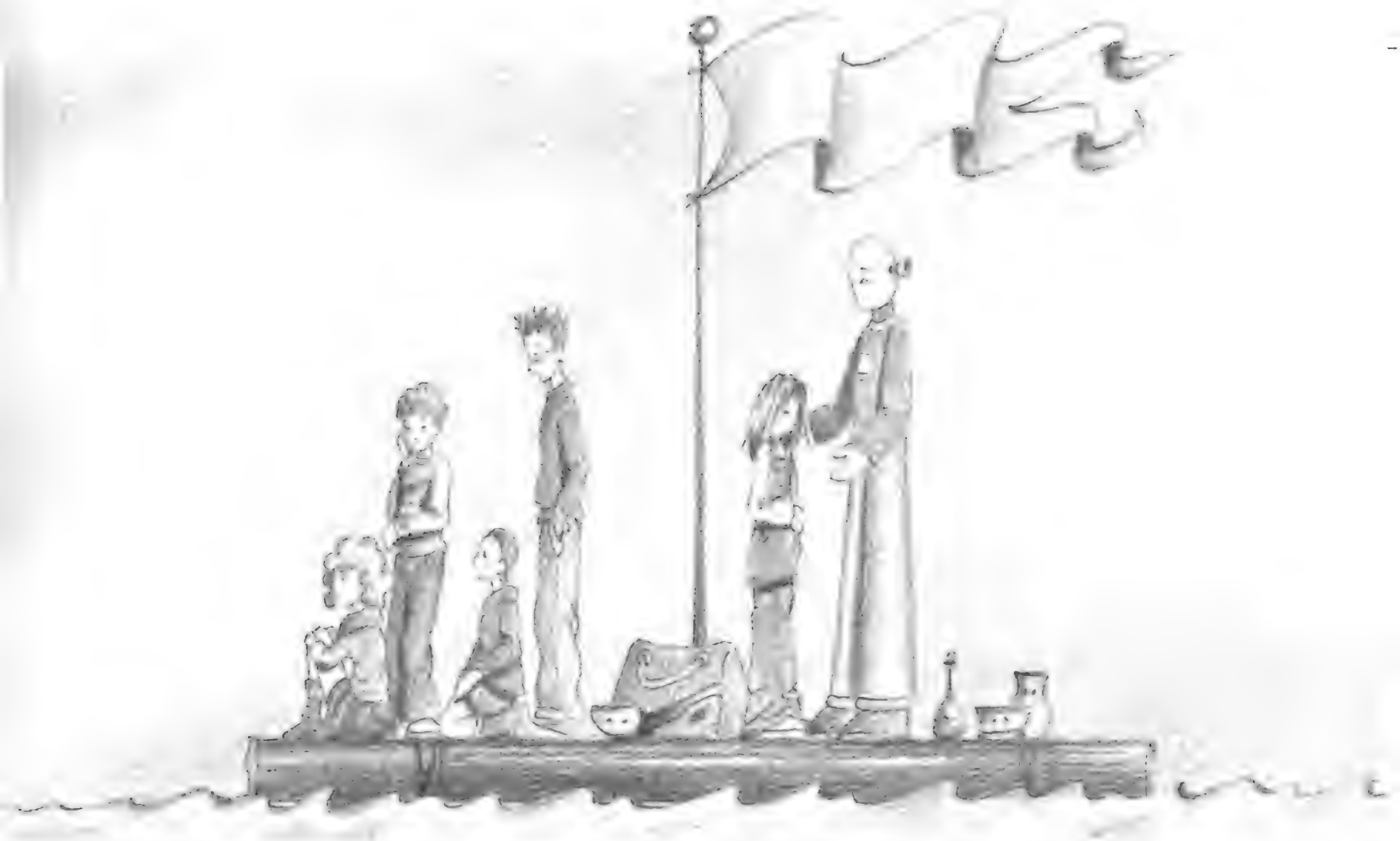

– Oceanul! exclamă ea aranjîndu-și pletele zburătăcite de vînt.

Pasărea Celei de a Șasea Luni coborî și, folosindu-și singura gheară, ateriză deasupra valurilor și, în cele din urmă, pluti legănîndu-se ușor pe apă.

– Și acum? Ce trebuie să facem aici? În mijlocul oceanului...

Roxy începu cu o rafală de întrebări, în timp ce se ținea strîns de penele Gughiului.

– Priviți acolo! zise Max ridicîndu-se în picioare.

La cîțiva metri era o plută mare. Părea trainică, trunchiurile de copac erau bine legate cu corzi de cauciuc și, în mijloc, se înălța un catarg cam de doi metri pe care fîlfîia în vînt un steag verde împestrițat cu stele mici și cu semilune.

– Cred că trebuie să ne urcăm pe ea, zise Nina privindu-și prietenii.

Gughiul cîntă încă o dată și penele lui începură să strălucească atît de tare, încît dădură naștere unui halou aurit.

Dodo își duse mîinile la ochi, Fiore și Roxy își plecară capul, și Max se urcă primul pe plută, cu geanta lui cea mare.

– Haideți, curaj, zuiți-vă! Nu avem timp de pierdut, zise androidul făcîndu-i cu ochiul Gughiului.

Nina făcu un salt, apoi o urmară Cesco și toți ceilalți. Pe aripile păsării rămaseră doar cele trei obiecte vorbitoare. Gughiul le luă cu ciocul și, cu gingășie, le puse pe plută. Tartru Galben țopăi repede și se așeză alături de Dodo, bolul Sallia și vasul Quandomio rămaseră lîngă Roxy.

– Nu fiți triste, zise Nina mîngîindu-le, sticla de Vintabru Verde ar fi mîndră de voi!

Gughiul își desfăcu cele patru aripi și își luă zborul, cîntînd. Cerul se întunecă. Noaptea se lăsă repede. Stelele erau luminoase și se reflectau pe întinderea de apă sărată.

– Și acum? Ce facem aici? întrebă Fiore cu glasul ei stins, ca de obicei.

– Acum dormim. Curentul din Oceanul Pacific ne va duce departe, explică Max întinzîndu-se pe spate ca să privească bolta.

– Acesta este Pacificul? începu Nina.

– Da, sigur, e Oceanul Pacific. Dacă eram în China, ce alt ocean ai vrea să fie? răspunse Fiore, atotștiutoare ca de obicei.

– A, da, așa-i, încuviință fetița Celei de a Șasea Luni strîngînd în mînă foile din Străzile Lumii. Apoi îl privi pe Max și, ghemuindu-se alături de el, îi șopti: Da' chiar trebuie să dormim?

– Acum îți pot face o dezvăluire, zise cu glas scăzut androidul.

– Ce trebuie să-mi dezvălui? întrebă fetița, bănuitoare.

– Din acezt moment încolo, timpul va exizta. Am intrat în ultima fază a căutării Tainei Apei – cuvintele lui Max fură auzite de toţi ceilalţi, care se îngrijorară.

– Cum adică timpul va exista? întrebă Nina năucită.

– De acum încolo va exizta, repetă Max.

– Păi, „Timpul slujeşte, dar nu există". Este unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat de la bunicul, zise fetiţa Celei de a Şasea Luni.

– E adevărat. Dar, pentru a găzi a Patra Taină, trebuie să dăm frîu liber Timpului. E o regulă de pe Xorax, explică androidul.

– Vrei să spui că vor trece orele şi zilele. Aşa ca în realitate?

Nina era tot mai dezorientată.

– Exact! Trebuie doar să aşteptăm, veni răspunsul enigmatic al lui Max.

– Să aşteptăm? Ce anume? întrebă Roxy ridicînd glasul.

– Trebuie să traversăm oceanul şi să ajungem într-un loc anume. Ezte marcat totul pe hărţile din Ztrăzile Lumii, explică androidul.

Abia atunci Nina şi prietenii săi înţeleseră că trebuiau să se grăbească. Timpul trecea şi aceasta însemna că la Veneţia s-ar fi putut întîmpla cine ştie ce grozăvie. Absenţa lor i-ar fi îngrijorat tot mai tare pe părinţi, pe Liuba, pe Carlo şi pe José. Şi, mai cu seamă, l-ar fi înrăit tot mai mult pe Karkon.

Nina avu o tresărire.

– Mama şi tata... trebuie să plece în misiunea spaţială. O să mă caute. Iar eu nu voi putea nici măcar să-mi iau rămas-bun.

– Linişteşte-te. Acum nu te gîndi la azta. Dormi şi recuperează-ţi energiile. Miziunea de a găzi a Patra Taină ezte foarte complicată.

Max închise ochii și adormi, lăsîndu-i pe cei cinci copii și obiectele vorbitoare în voia curenților oceanului și a îndoielilor lor. Pluta navigă toată noaptea, valurile îi legănară pe curajoșii navigatori care, strînși unul într-altul, dormiră fericiți respirînd aerul sărat.

Cînd soarele mare și galben se ivi din nou pe cer, pluta era trasă la țărm pe o stîncă micuță. Steagul flutura în vînt și la orizont se vedea doar apă. Apă și atît! Max se ridică în picioare, coborî steagul și o trezi pe Nina.

– Am ajunz. Acezta e Oceanul Atlantic, zise el dîndu-i steagul.

– Oceanul Atlantic? Dar e o nebunie! Am trecut dintr-un ocean într-altul doar într-o singură noapte! exclamă tînăra alchimistă întinzîndu-se de-i trosniră oasele.

– Da, nebunie! Și azta nu-i tot, adăugă Max făcîndu-i cu ochiul.

– Ce? se agită Nina.

– Zîntem exact în Triunghiul Bermudelor, zise androidul arătînd spre orizont.

– Triunghiul Bermudelor! repetară în cor ceilalți, speriați.

– Dar aici se petrec lucruri ciudate. Vapoare care dispar, avioane care sînt înghițite de mare, spuse Cesco scărpinîndu-se în cap.

– Da. Exact, răspunse Max serios.

– Chiar că am ajuns într-un loc pe cinste! adăugă Roxy sculîndu-se în picioare.

– Dar ce trebuie să facem? întrebă Nina adresîndu-se prietenului android.

– Ia zteagul. E acolo un lucru pentru tine, anunță Max.

Nina suci și răsuci pînza verde și descoperi că într-un buzunar minuscul era o scrisoare de la Alchimiștii și

Magii Buni de pe Xorax. Ținînd-o în mîinile tremurînde, o citi pe dată cu voce tare:

Xorax, Mirabilis Fantasio,
Sala Azurie a Marelui Consiliu

CALEA CELOR DREPȚI

Pentru Nina 5523312

Document semnat de Magii Buni și de Alchimiștii de pe Xorax.

Știm că trebuie să `nfrunți ultimele `ncercări pentru a găsi a Patra Taină și, de aceea, vrem să vă ajutăm, pe tine și pe prietenii tăi. Locul unde ați ajuns e primejdios – oamenii l-au numit Triunghiul Bermudelor. orice s-ar întîmpla, trebuie să rămîneți uniți. Drumul de urmat e unul singur: Calea Celor Drepți. Pe fundul oceanului, printre alge și pești, veți găsi ceea ce căutați.

Nu va fi ușor să înțelegeți care va fi drumul pe care s-o apucați, o țesătură de canale și tuneluri vă va împinge să greșiți.

Nina, urmează-ți mereu intuiția. Fă ceea ce îți spune inima. Ai înțeles de-acum, din celelalte scrisori, ce este Frumusețea, ce este Adevărul, ce este Nesiguranța și ce este Curajul.

Calea Celor Drepți nu este întotdeauna și calea cea mai lesnicioasă: pentru a ajunge la dreptate, trebuie să trudești și să lupți.

Înfruntă cu seninătate Răul ce va să vie.

Amintește-ți regulile Alchimiei Luminii și vei vedea că Taina Apei va fi a ta. Fă să zboare din nou rîndunelele și readu zîmbetul copiilor de pe Pămînt. Eliberează-le gîndurile și Fericirea se va reîntoarce să domnească.

Acum ia Taldomul Lux, adu ciocul de Gughi în fața gurii și lasă sceptrul de aur să-și săvîrșească alchimia. Apoi fă același lucru cu prietenii tăi.

Fie ca forța alchimică să te ajute!

Strîngînd scrisoarea la piept, Nina își privi tovarășii de aventură. Dodo cu capul plecat, Fiore și Roxy îmbrățișate și Cesco cu brațele încrucișate.

Un lucru înțeleseseră cu toții: trebuiau să se ducă acolo, printre primejdiile și capcanele de pe fundul mării.

– Acum voi folosi Taldomul. Voi pune ciocul de Gughi lîngă gură și...

Max o întrerupse pe Nina:

– Trebuie z-o faci. Nu-ți fie frică, spuse androidul mîngîind-o pe fetiță pe cap.

Fetița Celei de a Șasea Luni o făcu fără să mai spună nimic. Trebuia să se încreadă în Magii Buni de pe Xorax. Trebuia să se încreadă în Max.

Nici nu ajunse bine ciocul de Gughi în dreptul buzelor Ninei, că se și deschise lăsînd să iasă un văl de fum azuriu, foarte parfumat. Tînăra alchimistă își mișcă gura și simți un gust de afine. Nu avu timp să scoată o vorbă că buzele i se făcură negre. La fel și urechile, și vîrful nasului.

Fiore făcu ochii mari, Roxy începu să rîdă de-i trosneau fălcile, iar Dodo și Cesco se priviră năuciți.

– Te-ai f... f... făcut neagră, zise Dodo arătînd cu degetele gura și restul feței prietenei sale.

– Neagră? întrebă uimită Nina, savurînd ciudata aromă de afine pe care încă o mai simțea în gură.

– Da. Gura, urechile și nazul zînt acum negre. E cît ze poate de firezc, explică Max ținînd gentoiul strîns la piept.

– Cît se poate de firesc? În ce sens? Și apoi, de ce?

Nina continua să pună o groază de întrebări, la care nu știa nimeni să răspundă.

– Alchimiștii de pe Xorax ți-au zpuz că trebuie z-o faci. O ză vezi că la ceva tot va folozi. Acum apropie Taldomul de gura celorlalți. Curaj! o îndemnă androidul.

Fiore se răsuci în cealaltă parte. Dodo își acoperi fața cu mîinile, iar Roxy rămase nemișcată, ca prostită.

Sub razele soarelui, prinși pe o plută în mijlocul oceanului, cei cinci copii trebuiau să înfrunte o probă alchimică nouă și misterioasă.

Nina se apropie de Cesco, iar el așteptă cu ochii închiși efectul vrăjii Taldomului. După cîteva secunde, deveni la fel ca Nina.

– Parc-ați ieșit dintr-o mină de cărbuni, izbucni vasul Quandomio care stătea lîngă bolul Sallia Pitică.

Cesco privi vasul, strîmbîndu-se la el dezaprobator. Apoi fu rîndul lui Roxy, care o convinse și pe Fiore să facă același lucru. Ca de obicei, ultimul fu Dodo. Băiatul își privi prietenii și scutură din cap.

– N... n... nu vr... vr... vreau să devin ca voi. S... s... sînteți urîți.

Max îl apucă de un braț.

– Nu-ți fie teamă. Nu te vei zimți rău. Doar că trebuie ză devii nițeluș negru.

Cădița de Tartru Galben se apropie țopăind de picioarele băiatului roșcovan și spuse:

– Nu te lăsa rugat. Oricum, de aici tot nu poți fugi. Sîntem în mijlocul oceanului! Haide, fă-ți curaj!

Dodo privi cădița și apoi se uită în ochii albaștri ai Ninei. Tînăra alchimistă zîmbi arătîndu-și dinții, care păreau și mai albi în gura aceea neagră ca noaptea.

Fumul azuriu învălui chipul lui Dodo și, cît ai clipi, și băiatul cel timid se transformă asemenea celorlalți. Cu

buzele, nasurile și urechile negre tăciune, cei cinci copii se priviră înmărmuriți. Max își roti urechile în formă de clopot și, pe cînd era pe cale să vorbească, se iscă un vînt foarte puternic. Copiii nu mai reușiră să respire bine și simțeau că se sufocă. Valurile ridicate de vînt răsturnară pluta și, într-o clipă, Nina și ceilalți se treziră în mare. Curentul îi trase către adîncuri. Max se duse în jos repede, ca un bolovan, fiindcă gentoiul pe care îl avea era foarte greu. Bolul, cădița și vasul se agățară de Fiore și Roxy, care se țineau de mînă. Cesco și Dodo se zbăteau încercînd să ajungă din nou la suprafața apei, dar de-acum curentul din Triunghiul Bermudelor îi înghițise.

Cu obrajii umflați de aer, priviră împrejur, dar văzură doar bășici albastre și albe care învolburau apa. Un zgomot neplăcut le pătrunse în urechi. Cu cît coborau mai mult, cu atît mai mare era șuieratul care venea cine știe de unde.

Nina strîngea cu o mînă Taldomul, iar cu cealaltă controla ca nu cumva instrumentele magice și hărțile din Străzile Lumii să fi ieșit din buzunarele salopetei.

Cesco strîngea la piept prețioasa casetă de goasil și Dodo se străduia să nu piardă pe drum sacul cel mare cu dinții de Dragon. Lăsîndu-se în voia curentului din Oceanul Atlantic, grupul de aventurieri fu dus în hăurile din Triunghiul Bermudelor.

O dîră de apă rece ca gheața abătu din drum grupul, care sfîrși într-o grotă marină cufundată în beznă. Nina se lovi de stîncă și deschise gura pe dată. Își dădu seama că... putea respira și sub apă!

– Respiiir! urlă ea făcînd uriașe bule de aer care se împrăștiară de jur împrejur.

Cesco se răsuci dintr-odată și încercă să deschidă gura. Era adevărat. Apa sărată nu-l împiedica să respire. Toți începură să vorbească și să gesticuleze, mișcîndu-și brațele și picioarele cu încetinitorul.

– Fumul azuriu al Taldomului! Iată ce ne face să respirăm, zise fericită Fiore, pipăindu-și buzele, nasul și urechile.

– Exact, începu Max, care ajunsese pe o enormă anemonă de mare galbenă.

– Și tu? Cum faci să stai sub apă? îl întrebă Cesco.

– Eu nu zînt om. Apa e un pericol pentru mine, dar azta pentru că ruginezc. Așadar, dragi copii, zăgăzim repede un loc uzcat, răspunse androidul cel simpatic, dînd din mîini.

– Îmi pare ceva de n... n... necrezut. Respirăm și nu ne înecăm, zise Dodo privind în jurul lui.

Max, avînd, ca de obicei, gentoiul lîngă el, încercă să se ridice de pe anemonă, dar ceva îl trăgea înapoi. Își roti capul spre stînga și văzu o chestie ciudată și întunecată care i se încolăcea în jurul șalelor. Cu mîinile lui metalice încercă să se elibereze, dar, îndată ce încercă să desprindă chestia aia de pe trupul său, își dădu seama că fusese prins de o ființă monstruoasă. O caracatiță!

Pe neașteptate, animalul ieși la iveală agitîndu-și tentaculele înfiorătoare. Dodo și Fiore țipară încercînd să se ascundă în grotă. Capul enorm și moale al caracatiței se apropie de copii, în timp ce tentaculele i se unduiau printre alge și pești.

– MAX, FUGI! strigă tare Nina, luînd Taldomul în mînă.

Două tentacule foarte lungi se încolăciră și în jurul lui Cesco. Nina era răvășită. Încercă să apese pe ochii de

goasil, dar din ciocul de Gughi nu ieși nici măcar o singură descărcare electrică. Caracatița înainta cu multele sale brațe acoperite de ventuze puternice și nimeni nu știa cum să o oprească.

Obiectele vorbitoare, căzute acum în nesimțire, fură îngropate de nisipul ridicat de animalul marin. Roxy apucă o algă lungă și verde, și încercă să o vîre într-un ochi al caracatiței. Dar nu izbuti. Nina încercă încă o dată să se folosească de Taldom, dar sceptrul nu răspundea la comenzi.

Trupul de metal al lui Max prinse să scîrțîie, bietul android nu reușea să se elibereze din mușcătura tentaculelor, care îl ucidea.

Pe neașteptate, se iscă un val invizibil. Caracatița își înălță capul și, ridicînd tentaculele, privi în față.

Alge și anemone, pești și bucăți de stîncă se ridicară de jos ca împinse de o forță superioară. O furtună de nisip și de cochilii le încețoșă privirile și oceanul deveni un loc întunecat unde domneau doar groaza și frica.

O gură enormă se deschise dînd la iveală un gîtlej adînc cît un hău. Sosise Marea Balenă Albă.

Caracatița se dădu înapoi cu tot corpul și patru tentacule se lipiră de botul balenei. O mușcătură decisă le frînse ca și cum ar fi fost făcute din nimic.

Giganticul animal își agită coada mare și frumoasă zvîrlind printre stînci blestemata caracatiță ucigașă.

Max făcu zece tumbe și sfîrși din nou pe anemona galbenă, Cesco se trezi cu capul în jos printre alge, iar Dodo ajunse într-un banc de pești roșii și mov care își găsiseră adăpost într-o cochilie de scoică. Grăunțele de nisip se lăsară ușor spre fundul apei, care deveni iarăși limpede și

curată. Caracatița zăcea acolo, moartă. Tentaculele pluteau în dreapta și în stînga, fără să mai poată face rău.

– MEGARA! strigă Max rotindu-și urechile. Mulțumesc, ne-ai salvat.

Marea Balenă își miji ochii mici și cenușii, își mișcă trupul puternic cu cel mai mare calm și, privind-o pe Nina, își întoarse capul către sud.

– Megara, zise fetița Celei de a Șasea Luni cu un glas stins, dar nu avu timp să o atingă, fiindcă balena se îndepărtă.

– Da, ezte Megara. Marea Balenă a abizurilor, explică Max așezîndu-se din nou.

– Dar o cunoști? îl întrebă uimită Nina, în vreme ce îl îmbrățișa pe Dodo, care tremura de frică în continuare.

– Zigur, o cunozc bine. Toți cei de pe Xorax știu cine ezte, răspunse Max verificîndu-și încheieturile genunchilor.

– Megara e cunoscută de xoraxieni? Dar cum se poate asta? întrebă uimit Cesco, apropiindu-se de Fiore și de Roxy, care aveau chipurile răvășite.

– Acum nu pot ză vă explic nimic. Veți înțelege. Trebuie ză ne îndreptăm către zud. Megara ne-a arătat limpede acezt lucru, explică androidul punîndu-și din nou gentoiul cu bretea.

– Spre sud. Ca să mergem unde? întrebă tînăra alchimistă, tot mai năucită de întîmplări.

– Uită-te pe hărți, zise Cesco aranjîndu-și ochelarii care erau acoperiți de mici cochilii trandafirii.

Nina scoase din buzunar foile din Străzile Lumii, care erau acum îmbibate de apă. Îndată ce le atinse, se fărîmițară dizolvîndu-se în apă.

– O, nuuu! Și acum ce facem?! exclamă fetița, disperată.

Fără nici o călăuză, în adîncurile oceanului, grupul se simți pierdut. Max începu să înoate către sud, făcîndu-le semn celorlalți să-l urmeze. Unda de curent lăsată în urmă de Megara îi ajuta să meargă pe drumul cel bun.

Fiore și Roxy adunară obiectele vorbitoare, care nu mai dădeau semne de viață. Încă o dată erau pe cale să se înece și trebuiau să găsească un loc uscat unde să-și vină în fire. Dar cum puteau să iasă din ocean?

Cu gura, nasul și urechile tot negre, cei cinci copii și Max înotară către necunoscut. Apa își schimba des culoarea, din azurie devenea albastră, apoi verde și argintie, razele de soare ajungeau pînă acolo în adînc, dînd naștere unor dîre de lumină care le îngăduiau să vadă minunățiile lumii marine. Pești de toate felurile, meduze trandafirii și albe, anemone în mii de culori, alge și plante cu frunze late sau subțirele, milioane și milioane de scoici de toate soiurile și mărimile. Lumea din adîncul oceanului era într-adevăr extraordinară. Bancuri de peștișori roșii se jucau intrînd și ieșind din stînci ciudate acoperite de splendide tufișuri de plante violet și albastre, șase căluți-de-mare grațioși galopau fericiți mișcîndu-și cozile încovoiate, în vreme ce două vulpi-de-mare înotau mișcîndu-și cozile ca într-un dans.

– Foarte fr... fr... frumos! exclamă Dodo încîntat.

– Cine știe ce-or gîndi peștii ăștia despre noi? se întrebă Fiore pe cînd atingea niște crabi mici, albi și galbeni, care stăteau agățați de un bolovan uriaș.

– Acum, că am pierdut hărțile, cum vom face să găsim Labyrinthus... acea țesătură de linii care era însemnată cu o săgeată? întrebă Cesco întorcîndu-se către Nina.

– Nu știu. Cine știe unde ne duce Max. Sper să urcăm din nou repede la suprafață, răspunse fetița care înota cu îndemînare printre bule de aer și frînturi de cochilii.

Apa se făcu mai întunecată și rece. Max 10-p1 se opri și, întorcîndu-se către ceilalți, ridică brațele.

– Am ajunz. Urmați-mă fără ză vorbiți.

În fața ochilor neîncrezători ai celor cinci copii apăru un lucru cu adevărat extraordinar. Un munte de coral portocaliu și roșu se înălța către suprafața oceanului. Era imens. În jurul lui înotau pești în culori țipătoare, cu aripioare transparente și solzi auriți.

– Ce minunăție! exclamară Fiore și Roxy.

Cu pletele ei lungi fluturîndu-i libere, Nina înainta încîntată.

– Pe toate ciocolatele din lume! Nu am mai văzut așa ceva!

Fetița se duse lîngă Max și cei doi se priviră zîmbind.

– Acesta e Labyrinthus? întrebă năucită tînăra alchimistă.

– Da. Acum trebuie să intrăm, răspunse androidul arătîndu-i o crăpătură la poalele muntelui.

– Și d... d... dacă după aia n-o să mai fim în stare să ieșim? zise Dodo în șoaptă.

– Trebuie să găsim Calea Celor Drepți, răspunse Nina și ochii ei albaștri scînteiau, părînd încă și mai întunecați în adîncul oceanului.

Cesco o privi cu admirație și, luînd-o de mînă, înotă împreună cu ea printre anemone și căluți-de-mare.

Cînd Max ajunse în fața intrării în Labyrinthus, se întoarse către copii și spuse cu seriozitate:

– Dacă o fi ză ne rătăcim unii de alții, țineți minte că nu trebuie ză o luați înapoi. Încercați ză ieșiți cu orice

chip. În labirintul ăzta, mulți și-au pierdut viața. Toți cei care nu au știut ză găzeazcă aici Calea Celor Drepți.

Și, spunînd acestea, androidul intră în crăpătura din muntele de coral.

Nina și ceilalți îl urmară într-un suflet. Locul era uscat și scăldat într-o lumină gălbuie. Nu era apă. Nu era cer. Nu era orizont. În față, în spate, dedesubt și deasupra era doar o țesătură de corali care forma străduțe, drumuri și tuneluri. O adevărată pînză de păianjen.

Max își șterse tot corpul și capul cu o bucată de cîrpă pe care o avea în geanta lui mare. Apoi luă cu grijă obiectele vorbitoare și le frecă bine de tot pînă cînd începură să se miște din nou. Bolul Sallia Pitică se legănă, vasul Quandomio strănută puternic, cădița de Tartru Galben își dezmorți lăbuțele și exclamă:

– Ohooo... dar unde am ajuns?

Roxy se apropie de ea și îi spuse că acela era un labirint de corali. Obiectele rămaseră tăcute.

Nina simți niște furnicături ciudate pe gură, urechi și nas. Aceeași senzație o avură și ceilalți. Efectul vrăjii alchimice a ciocului de Gughi era pe sfîrșite. Negreala care le acoperea mare parte din chip se ducea. În interiorul labirintului puteau respira normal.

– Guri trandafirii și urechi curate, zise Fiore pipăindu-și nasul.

– Da, sîntem numai bune pentru o petrecere, adăugă Roxy storcîndu-și tricoul îmbibat de apă.

– Și nici nu-i frig aici înăuntru.

Ca de obicei, Cesco era ocupat să-și șteargă ochelarii.

– Zăă mergem. Nu avem timp de pierdut, zise Max și o apucă pe prima străduță la dreapta, trăgînd gentoiul după el.

– Să ne ținem de mînă, așa nu o să ne pierdem unul de celălalt, zise Fiore adunînd obiectele vorbitoare, și toți fură de acord.

Unul în spatele celuilalt, în șir indian, purceseră către interiorul pînzei de păianjen făcute din corali.

Pereții primei străduțe erau de un trandafiriu-deschis, dar în depărtare se întrezărea un drum ceva mai întunecat.

Max înainta încercînd să nu se împiedice în gropile cu care era presărat drumul. Prima care alunecă fu Fiore, dar se ridică imediat dînd drumul o clipă mîinii lui Dodo. Băiatul își pierdu echilibrul și se lovi de peretele din stînga: bucăți de coral trandafiriu sfîrșiră în părul lui roșcovan. Dodo se ridică și văzu că din sacul pe care îl purta în spate ieșise unul dintre dinții de Dragon.

– La naiba! Tr... tr... trebuie să fiu mai atent, zise el aproape mîniat.

Cu gingășie, puse dintele la loc în sac și se asigură că era bine închis. Pierduse doar cîteva secunde, dar fură de ajuns pentru a nu mai înțelege încotro o apucaseră tovarășii lui. Privi înainte și văzu în fața ochilor doar ramuri de coral întrețesute. Străduța pe care o străbătea nu mai exista.

– Unde s... s... sînteți? strigă el înspăimîntat.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Fiore, care era ultima din șir, își dădu prea tîrziu seama de lipsa prietenului. Panica puse stăpînire pe grupul de copii.

– L-am pierdut! izbucni Cesco în timp ce pavajul începu să se mişte.

– Cutremur! zise Roxy proptindu-şi spatele de peretele din dreapta.

– Nu! Nu e cutremur! Doar că, uneori, drumurile de coral ze mişcă zchimbîndu-şi direcţia. De aceea ezte periculoz Labyrinthuz. E greu ză înţelegi unde trebuie ză mergi! explică Max cu răceală.

– Pe toate ciocolatele din lume! Atunci nu o să mai reuşim să-l găsim pe Dodo! exclamă Nina.

– Sper să-l revedem curînd, spuse Roxy privindu-l pe Cesco, vădit îngrijorat.

Şi peretele din stînga se mişcă, iar direcţia se schimbă încă o dată.

Puştanii şi Max merseră ore întregi căutînd ieşirea şi, din cînd în cînd, strigau numele lui Dodo în speranţa ca el să-i audă şi să le răspundă.

Dar tînărul lor prieten roşcovan se găsea într-o altă parte a labirintului. Asudat, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, încerca să se orienteze, chiar dacă, de frică, făcea greşeli după greşeli.

Tavanul şi pavajul îşi schimbau forma fără încetare: culorile coralilor se modificau în fiece secundă şi zăpăceala din mintea lor nu le îngăduia să înţeleagă încotro era bine să meargă.

Max se opri. Se aşeză pe jos ţinînd gentoiul lîngă el şi clătină din cap.

– Ştiam eu că e greu ză ieşi de aici. Mi-au poveztit alţi prieteni de-ai mei androizi. Totuşi, nu-mi închipuiam că avea ză fie atît de complicat.

– Trebuie să găsim săgeata albastră. Ți-neți minte, era desenată în centrul hărții din Străzile Lumii, zise Nina, care nu voia să se dea bătută.

Cesco pipăi pereții și încercă să-i împingă, dar nu era nici o cale de a ieși de acolo.

– Priviți, acolo e un pasaj. Să încercăm să intrăm, propuse Fiore, căreia îi era sete și ardea de nerăbdare să găsească puțină apă proaspătă.

Grupul o urmă. Nimic de făcut: în fața lor se ivi un zid de coral roșu ca focul. Oare trebuiau să se întoarcă?

– Nu. Nu. Nu înapoi. Ezte zingurul lucru pe care nu trebuie ză îl facem, strigă Max.

Închiși între ramurile de coral, se simțiră prizonieri ai labirintului.

Pe de altă parte, și Dodo era cuprins de deznădejde. Singur, avînd de cărat sacul cu dinți, nu mai știa ce drum să aleagă. Punîndu-și sacul între două ramuri de coral întrețesute, își dădu seama că acolo era o mică ridicătură de culoare albastră.

– Albastră ca s... s... săgeata, își spuse el în șoaptă, amintindu-și de harta labirintului.

Cu picături de sudoare curgîndu-i pe frunte, atinse coralul albastru și, spre marea lui surprindere, văzu peretele deschizîndu-se dintr-odată. O briză de aer rece îi atinse fața și îl însoți în lenta lui căutare. Coborî trei trepte și se trezi într-o încăpere umedă, cu tavan foarte înalt, și aproape lipsită de lumină.

– Nu-i n... n... nimeni aici? întrebă el cu glasul gîtuit de groază.

Începu să se audă o melodie ușoară. Tavanul, alcătuit din stalactite de coral alb, se deschise și, din înalturi,

coborî o scară de cristal verde. Dodo se apropie de scară și o atinse. Muzica se auzi și mai tare.

– Cesco, Nina, Fiore, Roxy... strigă băiatul cel timid urcînd repede treptele scării.

De astă dată, glasul lui fu auzit de grupul celorlalți.

– Ați auzit? E Dodo! zise Cesco și un zîmbet larg îi lumină chipul.

– Sîntem aici. Ești bine? strigă Nina.

– Eu s... s... sînt bine. Cr... cr... cred că am ajuns la ieșire, strigă din răsputeri Dodo, încercînd să pronunțe bine cuvintele.

Max își roti urechile în formă de clopot, apoi începu să dea cu pumnii în peretele de coral roșu pe care îl aveau în fața ochilor.

– Reușești să auzi loviturile noastre? îl întrebă Roxy pe Dodo și acesta, cu obrajii roșii de emoție, zbieră:

– Da, le aud!

Cei patru copii continuară să lovească în perete, în vreme ce Max scoase din gentoiul lui un ditai ciocanul. Cu mare greutate izbutiră să spargă o parte din peretele de coral și, în cele din urmă, văzură mutra lui Dodo care stătea de cealaltă parte a deschiderii în zid.

– Sînt foarte fericit să te văd, prietene drag, spuse Cesco cu lacrimi în ochi.

Loviturile de ciocan sfărîmară repede peretele de coral și copiii se îmbrățișară mulțumiți.

– Credeam că te-am pierdut, zău așa, continuă Cesco strîngîndu-l tare la piept pe prietenul său.

Dodo zîmbi și se făcu roșu.

– Ce scară ciudată, observă Roxy.

– Da, și privește acolo... zise Cesco făcînd un pas înainte.

Încăperea era ovală, pereții, în întregime din coral galben și portocaliu, reflectau o lumină specială.

– Dar... asta-i ieșirea? întrebă Fiore, și Max îi răspunse că nu știa.

– Ascultați muzica asta... îmi amintește de ceva! exclamă Nina, care înainta cu mare băgare de seamă. Apoi făcu ochii mari și continuă: Seamănă cu Nota a Opta. Da, cu muzica Armoniei Universului. Vă amintiți? În Egipt, în Camera Morții Dănțuitoare, cînd am aruncat cele trei cuburi ca să înving mumiile!

– Da, îmi amintesc foarte bine, zise Fiore care fusese lovită de moarte chiar de către mumii.

– Păi atunci, dacă e melodia Notei a Opta înseamnă că sîntem salvați! adăugă Roxy privind tavanul de coral alb.

– Poate. Zîntem pe aproape. Nu ze știe niciodată, spuse Max grijuliu, pipăind peretele din stînga și simțindu-l rece.

Coralul portocaliu și galben al pereților părea sfărîmicios, și lumina verzulie care venea din tavanul de coral nu le era de mare ajutor ca să vadă bine.

Cesco își dădu seama că pe peretele din dreapta era o pată mai întunecată la culoare, se apropie și își trecu mîinile pe deasupra ei, îndepărtînd praful.

– Priviți! E scris ceva aici, le zise băiatul.

Și, deasupra cuvintelor scrise, toți văzură desenată săgeata albastră care arăta direcția spre ieșire.

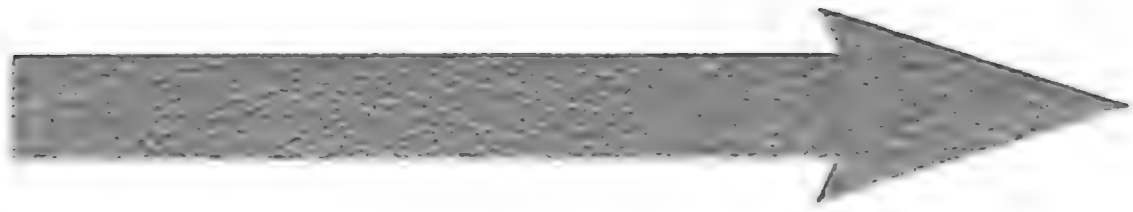

– Săgeata! Propoziția! exclamă Nina apropiindu-se de Cesco.

– „Scinta Levia“? Ce vrea să însemne asta?

Roxy era uluită.

– Or fi cele două cuvinte pentru a găsi Taina Apei, răspunse Fiore.

Și chiar așa era. Calea Celor Drepți, descrisă de Alchimiștii de pe Xorax, era pe aproape și acum trebuiau să continue călătoria pentru descoperirea ultimei Taine.

– Săgeata albastră arată în jos. Dar nu văd nici o ieșire, zise Nina privindu-l pe Max.

Androidul se duse înainte primul și, după ce ajunse la perete, se răsuci către ei.

– Nu știu unde e ieșirea, zise el, dar pe cînd vorbea, pavajul începu să se miște.

Tavanul de coral fu inundat de o strălucire foarte puternică și în mijlocul încăperii ovale se formă un con de lumină albastră. Copiii rămaseră nemișcați. Obiectele vorbitoare se ascunseră îndărătul picioarelor lui Max, și Nina înaintă încet către lumina albastră.

Melodia Notei a Opta se auzea din ce în ce mai tare. Vibrațiile făceau să tremure toate lucrurile din jur.

Pe neașteptate, în interiorul fasciculului de lumină albăstruie apărură niște cuvinte.

– Iată! Este Calea Celor Drepți! exclamă Nina apropiindu-e de conul de lumină.

– Tr... tr... trebuie să intrăm acolo... înăuntru? întrebă Dodo făcînd ochii mari.

– Îmi pare că da, răspunse Roxy privind cuvintele scrise.

Grupul se apropie de conul de lumină și energia lui îi sorbi către înalturi. Purtați în sus de dîra albastră, zburară în lumină. Tumbe, salturi și piruete. Copiii, Max și obiectele vorbitoare ajunseseră în sfîrșit în tunelul ce ducea la Calea Celor Drepți: drumul către cucerirea celei de a Patra Taine.

CAPITOLUL ȘAPTE

Trădătorul și Acul Împungînșelăciune

Cufundați în albastru, în interiorul luminii care îi ducea către o nouă aventură, Nina și prietenii ei ajungeau pe Calea Celor Drepți. Dar chiar în acele clipe, la Veneția se petreceau lucruri cu adevărat îngrijorătoare.

Era ora 12 fix, pe 13 aprilie, cînd Magister Magicum, androidul Andora și elevul ajunseră lîngă podul de la Vila Espasia, pe Giudecca. Jandarmii erau ocupați să izgonească un grup mare de copii care, abia ieșiți de la școală, se opriseră tocmai acolo.

– Plecați, plecați, duceți-vă acasă! Nu-i nimic de văzut aici, strigă primul jandarm.

Dar copiii, neclintiți și tăcuți, nu se mișcară nici un pas. Revoluția Tăcută începuse cu adevărat. Descoperirea celor trei Taine și începutul căutării celei de a patra erau pe cale să-i trezească pe micuții de pe Pămînt. Dispariția Ninei, a lui Cesco, a lui Dodo, a lui Fiore și a lui Roxy dezlănțuise revolta: copiii venețieni începuseră să gîndească liber. Și

erau convinși că vicleanul Karkon reprezenta Răul, că tot ceea ce se întîmplase fusese din vina lui. Doar din vina lui și a blestemaților săi de falși orfani.

Contele își desfăcu larg mantia violet și, cu un glas mînios, strigă la copii:

– Ce faceți aici? Plecați sau pun să fiți arestați cu toții!

Copiii rămaseră tăcuți, fără să se clintească, și își țintuiră privirile asupra lui, urmărindu-i fiece mișcare, în vreme ce vreo douăzeci de rîndunele zburau pe deasupra acoperișurilor caselor, scoțînd sunete ascuțite. Karkon se opri, privi rîndunelele și scuipă pe jos, apoi, neprimind nici un răspuns de la copii, zbieră:

– Poate că sînteți complici ai Ninei. Ați dorit și voi moartea primarului LSL? RĂSPUNDEȚI!

Copiii își aruncară priviri cu subînțeles și își ridicară capetele urmărind jocul rîndunelelor. Dar nu spuseră nici un cuvînt. În ciuda tăcerii, gîndurile lor erau atît de intense, încît contele le simțea forța. În plus, rîndunelele alea îl îngrijorau tot mai mult. Ciripeau! Își deschideau ciocurile mici și scoteau sunete ascuțite care se împrăștiau în aer.

Karkon își pierdu cumpătul și se năpusti asupra unui copil, dar fu oprit de Andora.

– Stăpîne, nu-ți pierde vremea cu mucoșii ăștia. Să intrăm în vilă, avem alte lucruri de făcut.

Grupul de revoluționari nu se mișcă din loc nici cu un deget și jandarmii începură să-i îmbrîncească pentru a le deschide drum lui Karkon și celor doi ciraci ai săi.

– Conte Karkon, copiii ăștia ne pun pe gînduri, zise al doilea jandarm. Știm că directorul școlii și cîțiva profesori v-au prevenit că elevii au devenit un pic cam ciudați. Lipsiți de respect. Într-un cuvînt, nu mai respectă regulamentul școlar și vorbesc mereu despre Nina și despre magie.

– Prostii! Nu pot fi un pericol, asta-i sigur, zise Karkon care, încă o dată, nu înțelese importanța Revoluției Tăcute.

– Dar, domnule... încercă să insiste primul jandarm.

– Liniște! Vorbiți vrute și nevrute. Sînteți aici să supravegheați vila și încă nu ați descoperit unde sînt Nina De Nobili și cei patru îngrozitori prieteni ai ei. Dați-vă deoparte! Plecați! Nu sînteți buni de nimic! urlă contele deschizînd poarta.

Elevul îl urmă grabnic și adăugă adresîndu-se jandarmilor:

– Da, plecați. Acum ne ocupăm noi de asta.

Andora rămăsese în urmă și, fără să își dea seama contele, se întoarse către copii și, făcîndu-le cu ochiul, îi alină cu voce șoptită:

– Stați liniștiți. Sînt eu, Andora... înțelegeți? O voi ajuta pe Nina.

Copiii rămaseră cu gura căscată, nu le venea să-și creadă urechilor.

– Aceea e Andora. Numele ei era scris pe sicriul lui LSL. Are un glas metalic... murmură o fetiță.

Copiii se priviră îngroziți, fără să înțeleagă ce se întîmpla cu adevărat.

– Dar e prietena lui Karkon! Intră în vilă. Nu-i adevărat că o va ajuta pe Nina. Și apoi, doar ați văzut-o. E cheală și are un chip ce pare făcut din plastic. Nu are înfățișare de om, adăugă un băiețel.

– Să mergem de-aici. Trebuie să ne gîndim la ceva pentru a descoperi adevărul, încheie un alt băiat din grup.

Cu pas grăbit, plecară cu toții lăsînd Vila Espasia la cheremul contelui K.

Îndată ce ajunse în fața ușii, Karkon îi dădu un brînci. Nu se întîmplă însă nimic. Ușa era solidă și bine închisă. Împreună cu elevul, încercă încă o dată, pînă ce o scoase din țîțîni. Cînd contele puse piciorul în holul mare de la intrare, Adonis sosi în fugă mîrîind. Negru, cu dinți ascuțiți, dulăul chiar că îți făcea frică. Dar nu și lui Karkon! Maleficul alchimist aținti Pandemonul Mortalis pentru a lovi cîinele Ninei. Andora își desfăcu larg brațele, fiindcă nu știa cum să facă pentru a-l opri pe conte să-l omoare pe Adonis, fără a trezi bănuieli. Motanul ieși din Salonul cu Șemineu și, încovrigîndu-și spinarea, înaintă mieunînd și scuipînd. Făcu un salt și se agăță cu ghearele de mantia lui Karkon. Elevul îi dădu un șut sărmanului motan roșu care se izbi de perete. Adonis se pregătea să se năpustească asupra lui cînd Andora se așeză între ei.

– Pleacă, pleacă, potaie! Du-te afară!

Și, zicînd acestea, androidul dădu de perete ușa cea mare de la intrarea în vilă, lăsînd cîinele să iasă, și se luă după motan, care intrase în Salonul Portocalilor.

Karkon își scutură mantia și se apropie de scara în spirală, privi în sus și apoi se întoarse către elev.

– Urcăm?

– Nu, maestre, veniți încoace, zise elevul deschizîndu-i drumul.

Traversară Salonul cu Șemineu și intrară în Salonul Dogelui. Contele privi atent biblioteca mare a profesorului Mihail Mejinschi și atinse cîteva volume.

– Interesantă. Cu adevărat interesantă camera asta. Cînd am venit să-l omor pe profesorul Mișa, acum vreun an, nu am avut timp să fur cîteva volume de Birian Birov. Eram prea preocupat să smulg Taldomul Lux din mîinile dușmanului meu. Păcat! Nu am reușit să iau nici sceptrul de aur, nici cărțile. Dar acum mica vrăjitoare o să plătească scump, iar eu voi deveni cel mai puternic alchimist din Univers.

Elevul se apropie de ușa laboratorului secret. Ardea de nerăbdare să intre și să-i arate lui Karkon locul unde își făcea Nina experimentele alchimice. Elevul știa că ușa avea un sistem de deschidere ciudat, dar nu avu timp să spună nimic, fiindcă se auziră niște voci care veneau dinspre holul de la intrare.

Androidul, care rămăsese în Salonul Portocalilor în căutarea motanului, se ascunse îndărătul unuia dintre divane. Ghemuit în liniște, robotul îl văzu pe Platon care își întinse atent mustățile, apoi auzi pașii persoanelor care intraseră în vilă.

– Nu-i nimeni aici? Nina? Liuba? Unde sînteți?

Erau glasurile lui Carmen și al Andorei, mătușile spaniole venite la Veneția într-o vizită pe nepusă masă.

Carmen lăsă jos valizele și urcă la etaj, în timp ce adevărata Andora, care văzuse motanul roșcovan, intră în Salonul Portocalilor. Androidul karkonian rămase îndărătul divanului. Pentru prima dată, cele două femei erau la cîțiva pași una de cealaltă.

Mătușa Ninei luă motanul în brațe și privi tabloul care o înfățișa pe sora ei, principesa Espasia.

– Erai frumoasă. Cea mai frumoasă dintre noi trei. Dacă ai mai fi fost în viață, Nina ar fi putut învăța multe de la tine, murmură ea ținîndu-și ochii ațintiți asupra portretului Espasiei.

În timp ce mîngîia motanul, văzu apărînd din spatele divanului clona sa: falsa Andora.

Androidul își plecă în jos capul chel și, cu un fir de glas metalic, zise:

– Nu te speria. Nu-ți voi face nici un rău.

Adevărata Andora rămase cu gura căscată, dădu drumul jos motanului și își privi adversarul.

– Da?... ce faci aici? Nu muriseși? întrebă ea îngrozită.

– Da, am murit, dar Karkon m-a trezit la viață. Nu pot să-ți explic acum totul. E o poveste lungă. Contele se află aici, în vilă. Tu și Carmen sînteți în primejdie. Eu vreau să vă ajut. Vreau să o salvez pe Nina, veni explicația rapidă și scurtă a androidului, care nu o convinse cu totul pe mătușa adevărată.

– Nu mă încred în tine! Ce s-a întîmplat cu Nina? De zile întregi tot telefonăm și nu răspunde nimeni. Nu-i nici

măcar Liuba. Unde le-ați dus? întrebă Andora, apropiindu-se de android cu un aer amenințător.

– Nina a aplecat împreună cu ceilalți patru copii, răspunse androidul.

– A plecat? Unde? o încolți mătușa, foarte îngrijorată.

– Călătoria ei are legătură cu alchimia. Mi-e greu să-ți explic acum, încercă să răspundă androidul karkonian.

– Alchimia. Da, știu bine că Nina calcă pe urmele bunicului ei. Știu cîte ceva despre aventurile ei. Eu, una, am plătit scump. Și tu o știi bine. Tu mi-ai luat locul, și eu am fost închisă în Turnul din Toledo. Nu voi putea să te iert niciodată! spuse adevărata Andora, tremurînd și cu ochii în lacrimi.

– Știu. Înțeleg. Dar eu m-am schimbat. Vreau să vă ajut, explică androidul.

– Dar Nina e în primejdie? întrebă alarmată mătușa.

– O să-ți explic apoi. Acum lasă-mă să plec, spuse clona.

– Și Liuba? A plecat și ea?

Andora era tot mai neliniștită.

– Liuba și Carlo sînt la închisoare, răspunse în grabă androidul.

– La închisoare?

Mătușa păși înapoi, înspăimîntată.

– Da. Dar o să-i eliberăm. Acum trebuie să ai încredere în mine. Te rog! Dă-mi voie să mă duc la Karkon. Eu mă voi preface că îi fac jocul, dar o să vă ajut pe voi, nu pe el. Ai înțeles? încheie falsa Andora.

Părea sinceră și adevărata mătușă a Ninei nu avea de ales: trebuia să-i dea crezare!

Androidul îi făcu semn să nu spună nimic și se îndreptă înspre Salonul Dogelui, lăsînd-o pe Andora în hol.

Carmen, care încă era la etaj, vorbea de una singură și bodogănea fiindcă nu o găsise pe fetiță și nici măcar pe Liuba. Coborî repede scara și o văzu pe Andora oprită în mijlocul holului, cu o privire îngrozită.

– Ce ai? Nu te simți bine? o întrebă îngrijorată.

– Nu, sînt doar obosită. Și aici nu-i nimeni. Cine știe unde s-au dus, zise Andora încercînd să nu-i dea surorii sale nimic de înțeles din cele ce se întîmplau acolo.

Între timp, androidul ajunsese în Salonul Dogelui la Karkon și la elevul lui, le spuse că sosiseră mătușile Ninei și că nu mai puteau sta în vilă.

Elevul făcu un pas înainte, spunînd:

– Voi stați aici. Mă voi duce eu la Carmen și la Andora.

Se duse cu pas grăbit în holul de la intrare și, cînd cele două surori îl văzură, exclamară:

– JOSÉ!

Da, misteriosul elev al lui Karkon Ca' d'Oro era chiar el: dascălul spaniol. José o trădase pe Nina! Îi trădase pe toți! Dar, de bună seamă, mătușile nu puteau ști acest lucru.

– *Hola*, dragele mele! Ce faceți aici? întrebă el zîmbind.

– Am venit fiindcă nu am mai avut vești de la Nina și de la Liuba. Unde sînt? îl întrebă atunci Carmen, dar trădătorul încercă să le liniștească.

Andora nu mai înțelegea nimic. Nu știa dacă José era sau nu de partea lor. Androidul nu-i vorbise despre el.

– Liuba și Nina sînt bine. Au ieșit să facă o plimbare, le explică mincinosul José.

– Dar nu au răspuns la telefon! insistă Carmen.

– Telefonul? Păi e stricat! zise dascălul turnîndu-le a nu știu cîta minciună.

Dinspre ușa de la intrare veni lătrînd Adonis, care se duse lîngă Andora. Mătușa îl mîngîie pe cap și își dădu seama că sub zgardă era ceva.

– Un bilet! exclamă ea surprinsă.

Andora îl citi cu voce tare:

– „Sîntem vii, aveți grijă de aceste două animale."

Dedesubt se semnaseră Nina, Cesco, Roxy, Fiore și Dodo. Apoi mai era o bucată de hîrtie arsă pe care scria: „A... PT", iar scrisul era al lui José.

Carmen rămase cu gura căscată și zise:

– Ce înseamnă asta?

Dascălul spaniol smulse cele două hîrtii din mîinile Andorei.

– Proasto! Ce tot citești acolo?

Carmen privi spre sora sa, apoi spre José și își simți inima explodîndu-i de frică. Pur și simplu nu înțelegea...

– Nina a plecat. Știu. Dar ce înțeles are această bucățică de hîrtie arsă? „A... PT"... ce vrea să spună? Tu ai scris asta?

Glasul Andorei răsună în tot holul. Platon începu să scuipe și Adonis să latre la José.

– „A... PT"? Ei bine, vă spun! Înseamnă ACCEPT. Am acceptat să devin elev al contelui Karkon Ca' d'Oro. El este cu adevărat cel mai mare alchimist de pe Pămînt. Profesorul Mihail Mejinschi era doar un biet mag de doi bani. Iar Nina e asemenea lui. O fetișcană proastă! fură cuvintele îngrozitoare ale lui José.

Ochii i se făcură roșii ca para focului și chipul îi părea schimonosit de răutate.

– TRĂDĂTORULE! strigă Andora, în timp ce Carmen izbucni într-un plînset în hohote.

Dascălul îi dădu un brînci Andorei, care se lovi de un vas chinezesc, făcîndu-l să se rostogolească pe jos. Adonis reacționă sărind asupra lui José și rupîndu-i o bucată din pelerină. Trădătorul fugi în Salonul cu Șemineu și răsturnă masa cea mare și fotoliile ca să scape de asaltul cîinelui și al motanului, care erau dezlănțuiți. Apoi se îndreptă către Salonul Dogelui, unde îl așteptau Karkon și androidul.

– Să plecăm de-aici. Cele două mătuși bătrîne sînt un pericol. Ne-ar putea aduce necazuri. Știu prea multe lucruri, spuse José nervos.

– SĂ LE UCIDEM! zise Karkon ridicînd glasul.

– Nu. Nu cred că e cazul. Să le ucidem înseamnă să iscăm alte probleme. Ar trebui să găsim alte explicații, iar venețienii nu ar mai fi de partea noastră, explică falsa Andora încercînd să cîștige timp.

În vremea asta, copia Jambirului lui Karkon începu să se încălzească din nou. Medalionul semnala noua deplasare a Ninei. Contele le arătă Jambirul și, ridicînd privirea, strigă:

– Trebuie să mergem! Nina se îndreaptă către locul secret unde am ascuns Taina Apei!

– Nu mai e în China? întrebă tot mai tulburată falsa Andora.

– Nu. Cred că Loui Meci Kian nu a oprit-o. Făptură blestemată! A izbutit să fugă din nou, răbufni contele.

José avu o tresărire de mînie, luă recipientul cu Cîlț Smolos și îl răsturnă. Substanța imobilizantă se împrăștie pe pardoseală. Karkon și androidul rămaseră înmărmuriți. Rîzînd, José spuse:

– Bine, oricine va intra aici va avea o surpriză frumușică! Acum hai să mergem!

Androidul nu știa ce să spună. Pe de altă parte, José nu avusese vreme să explice că acolo, la doi pași, se afla laboratorul și că jos, pe fundul lagunei, era Acqueo Profundis. Falsa Andora privi substanța neagră care se răspîndea periculos pe toată pardoseala, atingînd și volumele care erau puse pe jos, lîngă bibliotecă. Gîndul îi zbură la Max: „El nu e în primejdie. E acolo jos, în Acqueo Profundis, și poate va reuși să o ajute pe Nina“, își zise, privind fața monstruoasă a lui Karkon și expresia plină de răutate a lui José. Dar, de bună seamă, androidul nu își putea închipui

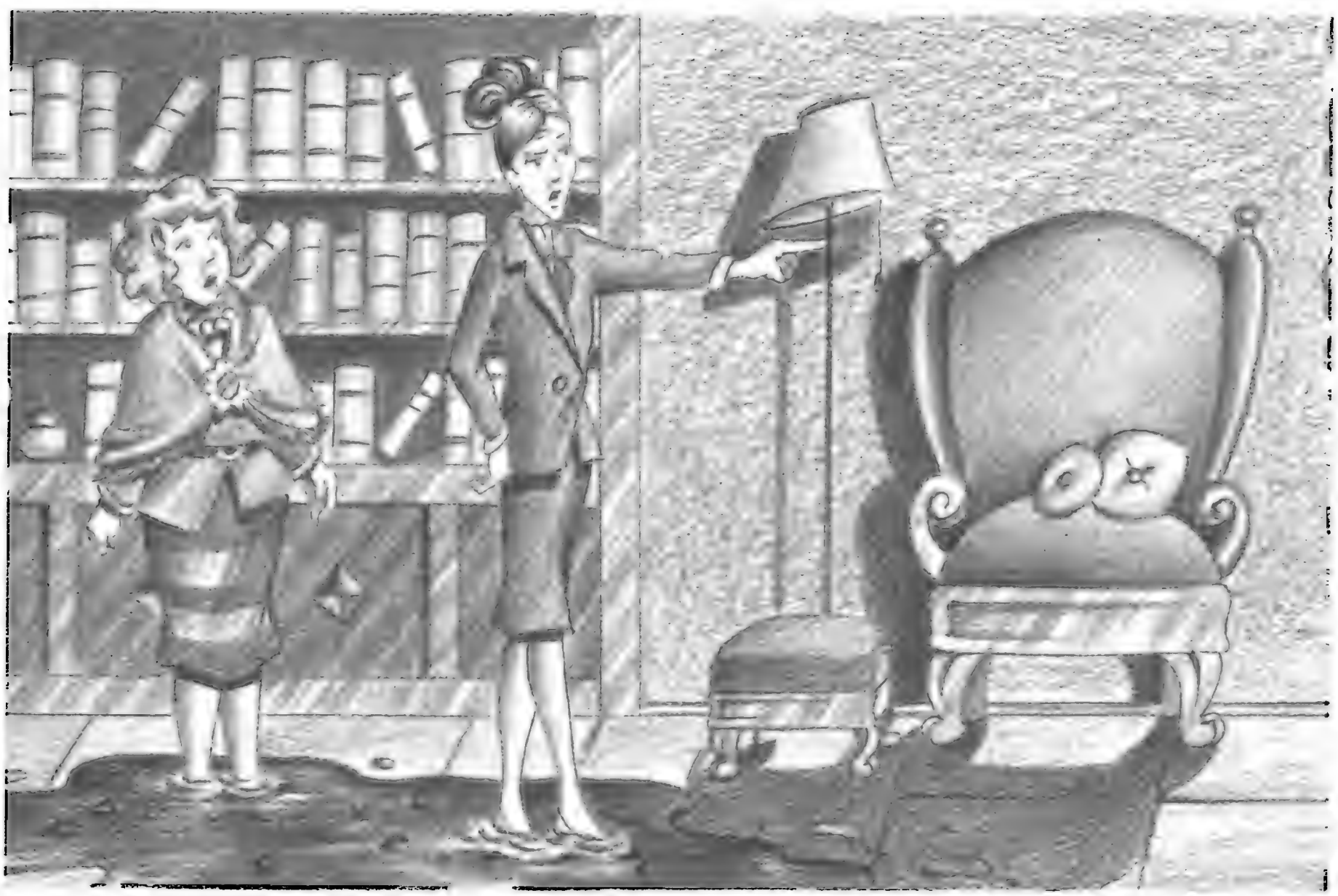

că prietenul ei de metal era împreună cu Nina și că, foarte curînd, avea să-l revadă.

Lătratul lui Adonis și vorba mătușilor spaniole grăbiră pașii celor trei nepoftiți. Karkon nu avea de ales: trebuia să fugă, să o ajungă pe tînăra alchimistă și să o oprească înainte de a găsi Taina Apei.

Cu o mișcare rapidă, își desfăcu larg mantia, acoperindu-i pe José și pe Andora. Cei trei dispărură într-un nor de sulf.

Cînd intrară în fugă în Salonul Dogelui, cele două mătuși călcară în Cîlțul Smolos și pe dată rămaseră imobilizate. Carmen se clătina pe picioare, sprijinindu-se de bibliotecă, iar Andora rămase înțepenită în mijlocul camerei.

– Dar ce-i chestia asta care ne imobilizează?

Carmen era foarte agitată.

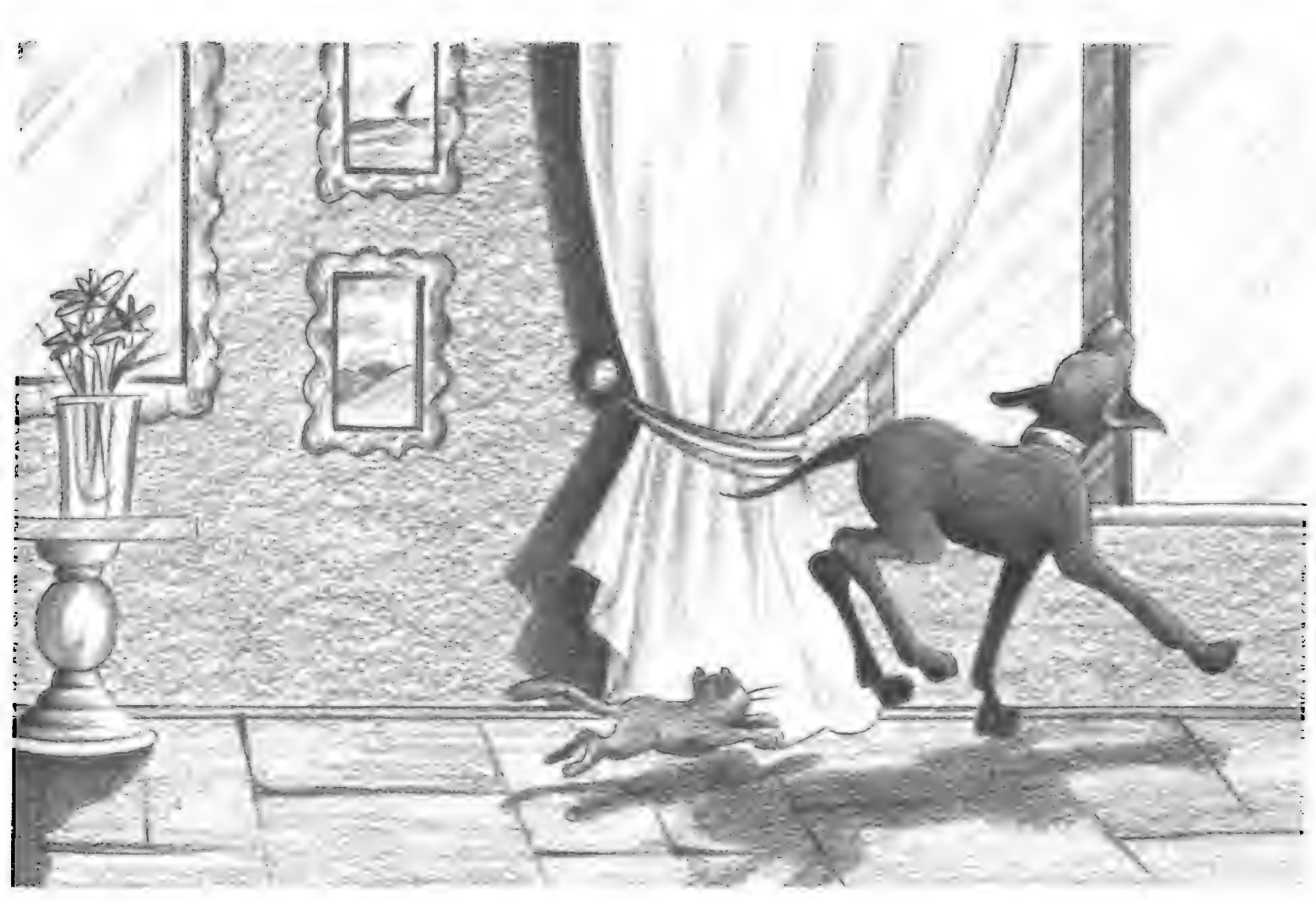

– Nu știu, soră dragă. Pare smoală, răspunse Andora încercînd să-și ridice picioarele.

Adonis lătra tot mai tare, și Platon continua să miaune și să scuipe strîmbîndu-și nasul. Cele două animale făcură cîțiva pași înapoi, încercînd să nu-și murdărească labele cu Cîlț Smolos. Doar ele le puteau ajuta pe mătușile spaniole, dar nu știau cum să o facă.

Carmen începu să se simtă rău, se făcu albă ca varul și Andora încercă să-i dea curaj, chiar dacă situația nu era deloc ușoară. Se rugă pentru Nina și prietenii ei. Ar fi vrut atît de mult să o ajute pe micuța Ninocica, dar mai întîi era absolut necesar să se elibereze din acea mocirlă neagră și cleioasă. Se gîndi la Liuba și la Carlo care, așa cum îi spusese androidul karkonian, erau la închisoare. I se adresă cu glas dulce lui Carmen, zicîndu-i:

– Acum să fim calme. O să vezi că în curînd povestea asta urîtă se va isprăvi.

– Dar unde s-a dus José? În camera asta nu-i nimeni, murmură sora ei cu o voce stinsă.

– E un trădător blestemat. Sînt sigur că el a fost cel care a aruncat pe pardoseală chestia asta. A dispărut, cine știe cum a făcut să iasă de aici, avînd în vedere că nu sînt nici măcar ferestre, răspunse Andora încercînd să-și miște picioarele.

Ceea ce descoperiseră cele două mătuși despre José le tulburase foarte tare. Totul părea atît de ciudat și de înfiorător! Ajunseseră la Veneția ca să afle cum se mai simțea Nina și acum erau acolo, blocate de o ciudată substanță neagră. Cîinele și motanul nu-și găseau locul și nu se

încumetau să intre în Salonul Dogelui. Atunci Andora se întoarse către ele și țipă:

– Duceți-vă să căutați ajutor. Anunțați pe cineva.

Mătușa spera ca animalele să reușească să găsească pe cineva care să le salveze din acea băltoacă de smoală rău mirositoare. Adonis și Platon îi dădură ascultare pe dată și ieșiră din Vila Espasia fugind ca niște rachete. Aerul de primăvară înmiresma parcul Vilei Espasia, dar frumusețea și misterul acestei reședințe atît de dragi profesorului Mejinschi păreau să se risipească din clipă în clipă. Alchimia Luminii nu mai avea nici un efect și vila părea un loc blestemat. Soarele strălucea sus pe cer, dar razele aurite se reflectau pe canale și străduțe vestind doar catastrofe îngrozitoare. Răul distrugea viața multor persoane.

Deși copiii venețieni se organizau, iar Revoluția Tăcută se extindea din ce în ce mai mult, încă era prea devreme. Prea devreme pentru a cînta victoria.

Încă mai erau unii care sufereau și nici o vrajă nu le putea curma durerea. Închiși în celulă, Liuba și Carlo erau deprimați și înfometați. Dădaca rusoaică plîngea fără oprire, iar grădinarul își tocise pingelele tot plimbîndu-se de la zid la gratii vreme de douăzeci de ore pe zi. Părinții lui Dodo, Roxy, Fiore și Cesco își pierduseră aproape de tot speranțele de a-și mai revedea copiii și erau cuprinși de disperare.

Timpul trecea și situația părea a se înrăutăți, dar undeva departe, pe fundul oceanului, după ce trecuse de Labyrinthus de coral, Nina plutea în lumina albastră și

simțea că trebuie să se grăbească. Trebuia să salveze planeta Xorax și să se întoarcă la Veneția.

Fetița Celei de a Șasea Luni și prietenii ei rătăceau în albastru, duși cătinel către Calea Celor Drepți, în căutarea ultimei Taine. Cînd lumina dispăru, își dădură seama că ajunseseră într-un loc cu adevărat surprinzător. Un fel de cameră făcută din văluri. Podeaua, tavanul și pereții erau din stofă transparentă, ca vioreaua.

Max puse jos gentoiul și privi în jur.

– Nu știu unde zîntem.

– E ciudată camera asta. Cum facem să ieșim? zise Fiore pipăind un perete.

Nina strînse la piept Taldomul.

– Nu-mi pare a fi Calea Celor Drepți!

Îndată ce rosti aceste cuvinte, pe peretele din fund al camerei apăru un drumeag luminat de globuri roșii care se roteau plutind în aer. Roxy înaintă prima într-acolo, urmată de Dodo, de Max și de obiectele vorbitoare.

Cesco o luă de mînă pe Nina și, zîmbind, îi spuse:

– Încă un efort și Taina Apei va fi a noastră!

Drumul era întortocheat și îngust, singurul zgomot care se auzea era clipocitul apei. Cînd ajunse la capătul lui, Roxy rămase împietrită.

– Oooo... ce frumos!

În fața grupului se deschise un peisaj spectaculos. O vale minunată, cu pajiști verzi, munți și o cascadă încîntătoare care se vărsa într-un lac micuț.

Nina și Max dădură fuga la cascadă, convinși că vor găsi imediat a Patra Taină. Cădița de Tartru Galben țopăi veselă printre firele de iarbă, iar bolul Sallia și vasul Quandomio

se așezară pe un bolovan să se odihnească. Fiore și Roxy îl urmară pe Cesco; băiatul văzuse un trandafir gigantic lîngă un stejar mare.

– Trandafirul! Trebuie să fie acela unde trebuie să pun caseta, strigă băiatul.

Trăgînd după el sacul cu dinții de Dragon, Dodo se îndreptă încet într-acolo, uitîndu-se în jurul lui. Apoi își ridică privirile și își dădu seama că totuși cerul nu era chiar... cer.

– Apă! Pr... pr... priviți, c... c... cerul e apă! strigă el chemîndu-i pe ceilalți.

Nina își înălță ochii și văzu că, de fapt, nu existau nici soare, nici nori. Nu exista cer.

În schimb, deasupra văii stătea suspendată în mod ciudat o cantitate uriașă de apă. Din obișnuință, Nina ridică Taldomul și din ciocul de Gughi plecă un fascicul de lumină roșie și pe cerul de apă apăru o inscripție enormă.

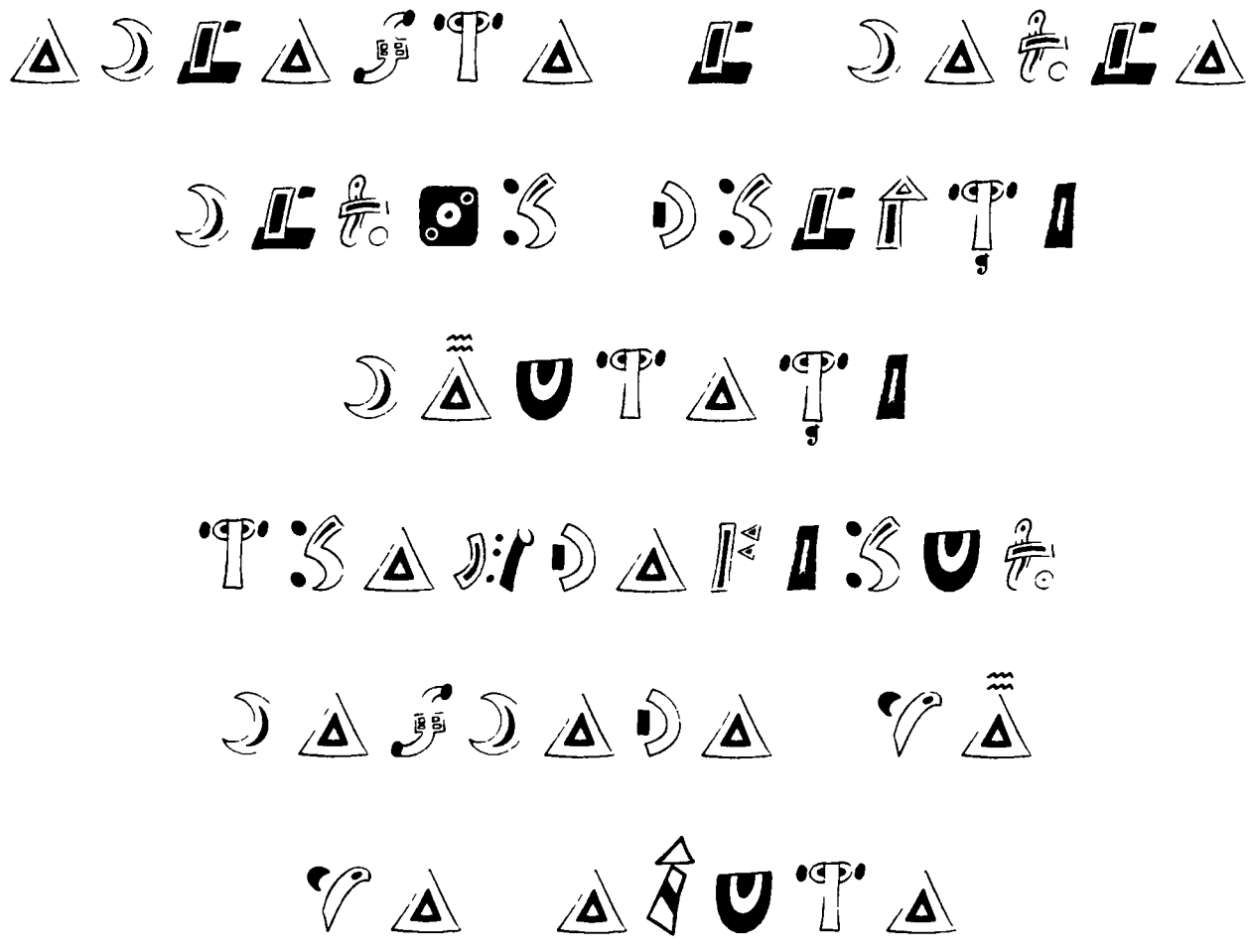

– Aici este! țipă Nina îmbrățișîndu-l pe Max.

Cesco începu să dea din mîini.

– Veniți cu toții aici. Am găsit trandafirul pe care trebuie să pun caseta, așa cum a spus Eterea.

Îndată ce băiatul puse obiectul magic pe floare, caseta se deschise. O lumină orbitoare îi învălui pe prieteni.

În casetă erau patru sceptre de aur foarte asemănătoare cu Taldom Lux, dar care nu aveau capul de Gughi, ci o simplă deschidere circulară, ca și cum ar fi fost un tub gol pe dinăuntru. Pe mîner era doar un buton mic pe care era scris *Vyly* (negru).

Unul cîte unul, sceptrele zburară către copii, care le luară cu mare grijă.

– Pe toate ciocolatele din lume! Sînt niște mici Taldomuri! exclamă Nina zîmbind.

Cesco suci și răsuci în mîini obiectul magic și la fel făcură și Roxy, Fiore și Dodo.

– P... p... pot să tr... tr... trag cu el? întrebă băiatul cel roșcovan și, zicînd acestea, apăsă pe butonul Vyly și din gura sceptrului plecă un fulger negricios care pîrjoli iarba.

– Fii atent! Nu-i de glumă cu sceptrul. E periculos, îl dojeni Nina, fulgerîndu-l cu privirea.

– Cu aceste Taldomuri vom putea să luptăm și să te ajutăm cînd va veni Karkon! exclamă Roxy cu mare entuziasm.

– Da, cred că la asta folosesc. Sînt foarte fericită că acum aveți și voi un instrument de pe Xorax. Înseamnă că sînteți în mod oficial alchimiști. Înțelegeți?

Xorax, Mirabilis Fantasio,
Sala Azurie a Marelui Consiliu

CEEA CE E DREPT
ȘI CELE PATRU SCEPTRE DE AUR

Dragi copii,
mă adresez vouă pentru prima dată. Trebuie să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pînă acum. Dar vă așteaptă și alte încercări mai înainte de a ajunge la țintă. Aceste patru sceptre de aur vă vor fi de ajutor. Folosiți-le cu inteligență. Au fost făcute din Aur Filosofic.

Aveți grijă, nu trădați niciodată Alchimia Luminii, fiindcă numai prin aceasta va putea Xorax să supraviețuiască.

Duceți-vă la cascadă și rostiți o propoziție despre ceea ce înseamnă pentru voi cuvîntul „Drept". Înainte de a o face, gîndiți-vă bine și amintiți-vă ceea ce v-am învățat la Vila Espasia mai înainte de venirea Ninei.

Pentru adorata mea Ninocica am o altă sarcină: va trebui să compună o poezie despre existența omului.

Cuvintele ei vor trebui să rezume ceea ce am învățat-o eu și ceea ce știe ea pînă acum.

Dacă tot ce veți spune corespunde sentimentelor din inima voastră, cascada vă va ajuta.

1004104

Bunicul Mișa

De bucurie, ochii Ninei scînteiară, iar inima îi bătu cu putere. Cesco și Fiore își strînseră la piept sceptrele și, privindu-l pe Max, se puseră pe rîs.

Androidul clătină din cap.

– Zper ză le folozîți bine.

Roxy se uită în casetă și văzu o foaie de hîrtie. Era de la profesorul Mihail Mejinschi. O luă și citi cu voce tare:

Cei cinci copii priviră caseta și suspinară. Încercarea căreia trebuiau să îi facă față nu era foarte grea, dar cerea o anumită strădanie.

Max luă obiectele vorbitoare și se îndreptă către malul lacului, gata să asiste la scenă.

Roxy și Fiore se urcară pe o stîncă micuță, iar Dodo și Cesco se cățărară pe una mai înaltă. Apa țîșnea repede și forța jeturilor dădea naștere unor pale de vînt rece și umed. Roxy își miji ochii și, gîndindu-se la părinții rămași la Veneția, merse în fața cascadei și își rosti gîndul:

– „Drept“ înseamnă să respecți regulile Binelui.

Abia termină de vorbit, că apa din lăculeț se văluri și pe oglinda ei apăru fraza. Cuvintele erau scrise în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

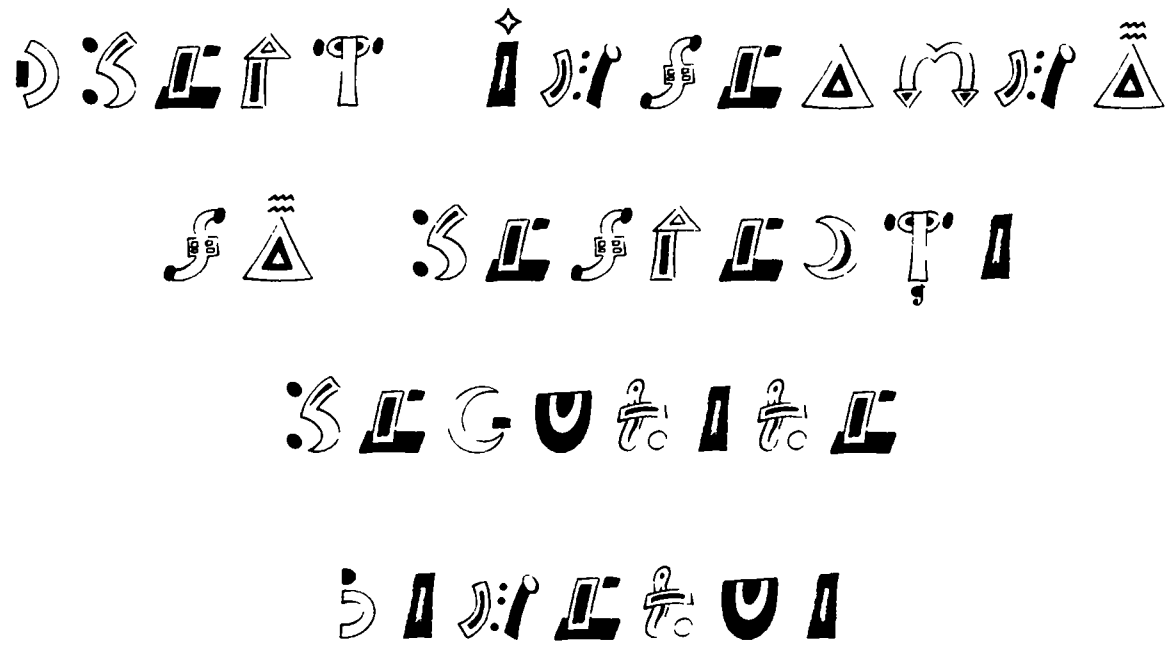

Apoi veni rîndul lui Fiore. Și ea se gîndi la mama și la tatăl ei, și o mică lacrimă i se prelinse pe chip. Și, pe dată, fraza ei apăru pe lăculeț, sub cea a lui Roxy.

– Drept înseamnă să nu comanzi, ci să trăiești în armonie.

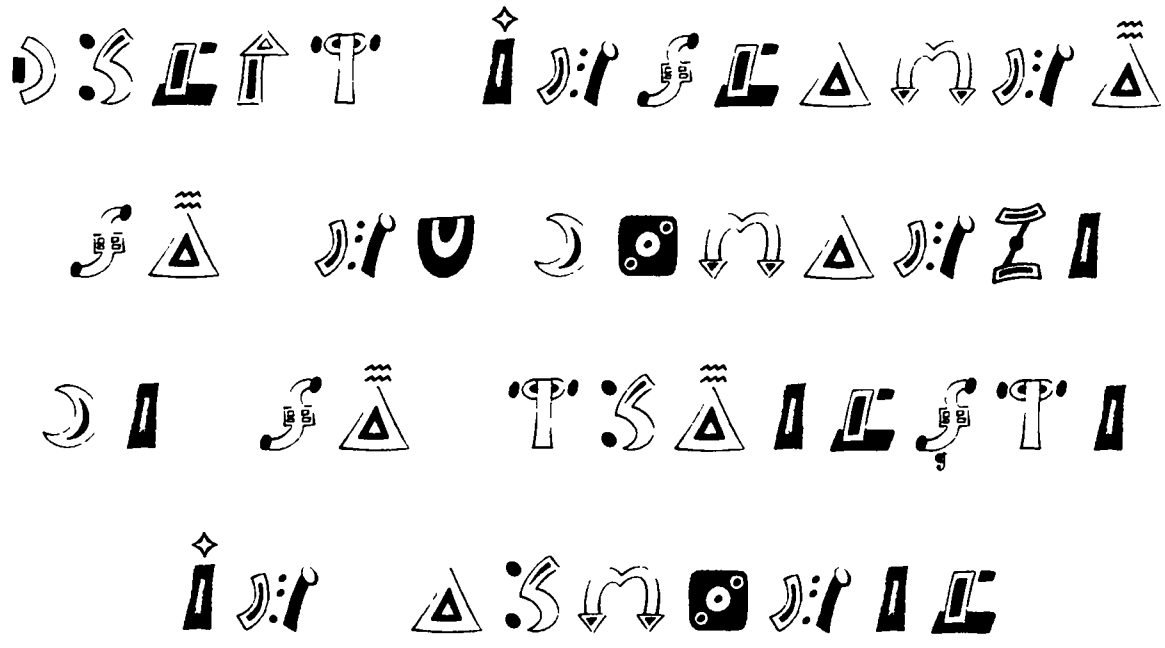

Dodo își drese vocea și, făcîndu-și curaj, zise tare:

– Drept înseamnă să-ți asculți inima și să alungi ura.

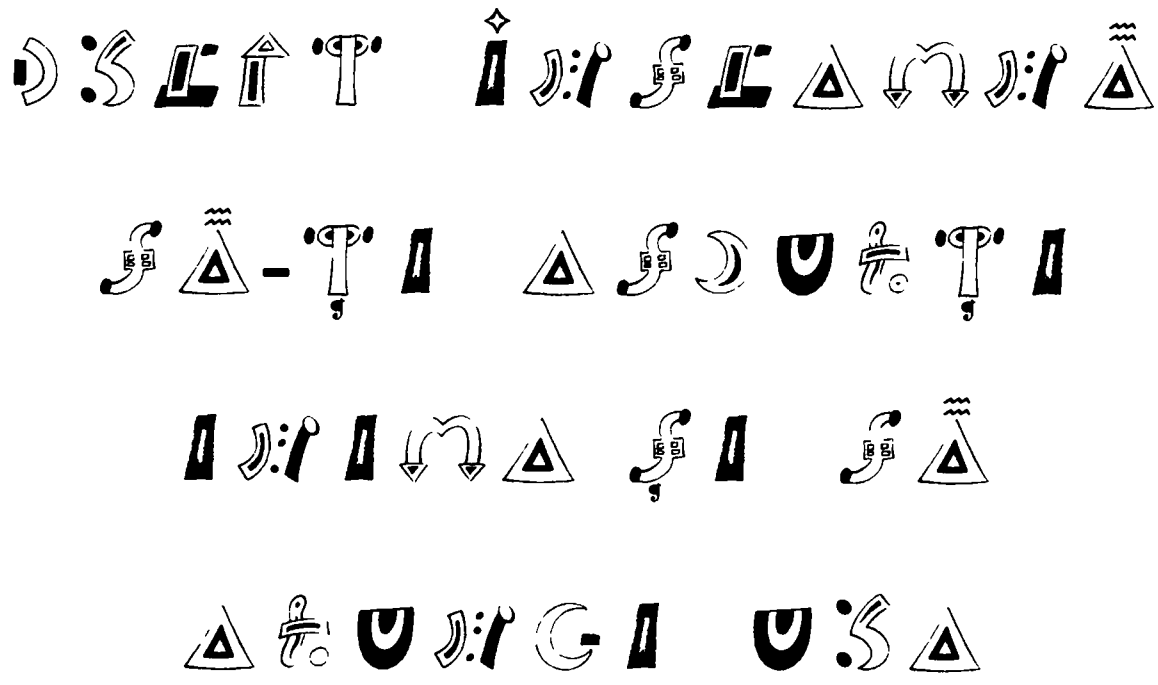

Ultimul la rînd fu Cesco. Trăgînd de puloverul murdar și sfîșiat, rosti răspicat cuvintele:

– „Drept“ înseamnă să lupți pentru a apăra legea Celor Drepți.

Apa cascadei se făcu tot mai limpede și mai luminoasă. Frazele rostite de copii ocupară toată suprafața micului lac, care deveni un fel de tablă lichidă.

Max și obiectele vorbitoare priveau cu uimire cuvintele scrise pe apă și așteptau ca Nina să-și compună poezia.

Cei patru copii se întoarseră către fetița Celei de a Șasea Luni. Chipul îi era senin, ochii ei mari și albaștri reflectau scînteierea apei. Ca într-un film, revăzu scrisorile pe care le primise de la bunicul și își aminti învățăturile importante pe care i le lăsase acesta. Apoi își aminti sfaturile miticei *Systema Magicum Universi* și ale cărților lui Birian Birov și ale lui Tadino De Giorgis. În mintea ei își făcu loc o imagine de familie: Vera și Giacomo așezați pe divanul din Salonul Trandafirilor. Și apoi, chipul Liubei, al lui Carlo și al extraordinarei Eterea. De la toți învățase cîte ceva despre viață.

Cu calm, își înălță capul și recită poezia pe care i-o dicta inima:

Așa cum floarea nu se sfîrșește
odată cu petalele și cu tija sa,
fiindcă ne desfată cu mireasma,
și nici fluturele nu se sfîrșește
odată cu aripile și cu zborul său,
fiindcă ne dăruiește frumusețea,
și nici Pămîntul nu se sfîrșește
odată cu munții și cu oceanele,
fiindcă are încă tainice comori,
tot astfel nici eu nu mă sfîrșesc
odată cu brațele și cu picioarele mele,
fiindcă am o inimă care răspîndește dragoste.
Noi, ființele omenești,
putem să fim fără de sfîrșit,
fiindcă știm să gîndim.

Max aplaudă și obiectele vorbitoare săriră în sus de bucurie. Cei patru copii îi zîmbiră Ninei, care se emoționă.

Un zgomot atrase atenția grupului. La cascadă se întîmpla ceva. Apa deveni tot mai luminoasă, astfel încît nu mai păru nicicum lichidă, ci... făcută din lumină. Strălucirea ei deveni atît de puternică, încît nimeni nu putu să-și țină ochii deschiși. Pe neașteptate, din mijlocul lăculețului se formă un val înspumat din care se ivi o harpă mare de argint, mai înaltă de patru metri. Coardele începură să se miște de la sine și încă o dată răsună melodia Notei a Opta.

– Pe toate ciocolatele din lume! Și harpa asta de unde vine?! exclamă Nina.

Max se ridică și, desfăcîndu-și larg brațele, strigă cu putere:

– Harpa ne va duce la a Patra Taină!

Cei cinci copii se strînseră laolaltă și priviră bine giganticul instrument muzical care plutea de parcă ar fi fost ușor ca un fulg. Lumina și reflexele harpei de argint creară o atmosferă magică. Din înaltul cerului de apă se coborî o coardă de care era atîrnat un sul de hîrtie verde. Cu nasurile în sus, copiii priviră cu atenție ciudatul cer de deasupra acelei văi fermecate. Nina apucă sulul, îl desprinse de pe coardă și văzu că pe el era desenat Acul Împungînșelăciune.

– Ce înseamnă asta? se întrebă ea cu voce tare.

– Poate va trebui să te folosești de Împungînșelăciune, zise Fiore.

– Da, sigur. Asta înțeleg și eu. Dar unde și cum trebuie să-l folosesc?

Nina i se adresă lui Max, dar androidul ridică din umeri ca și cum ar fi spus că nu știa cum să o ajute.

Alunecînd pe apă, harpa se mișcă înspre malul lăculețului, oprindu-se lîngă copii. Cesco o atinse și își dădu seama că în partea ei de jos erau cinci găurele.

– Nina, uite, e găurită mărunt. Încearcă să bagi acul într-una dintre aceste găuri.

Încă o dată, Cesco intuise corect.

Tînăra alchimistă scoase din buzunarul salopetei Acul Împungînșelăciune și îl vîrî în primul orificiu.

Nu se întîmplă nimic.

Apoi încercă să-l introducă în al doilea orificiu, apoi în al treilea și în al patrulea. Abia cînd fu străpunsă ultima

gaură, harpa de argint începu să-și schimbe forma. Împungînșelăciunea se roti vertiginos și apoi se ridică în zbor învîrtindu-se în jurul harpei, dînd naștere unei dîre de sclipici și bucăți de stele. Forma instrumentului muzical se mări, apoi se alungi și coardele se întrețesură, astfel încît dădură naștere unei scări foarte lungi care urca înspre cerul de apă. Acul Împungînșelăciune se făcu foarte lung și deveni balustrada acestei scări originale.

– Ohooo... extraordinar! exclamă Fiore.

– Da, extraordinar. Aceazta ezte Zcarharpa. Am văzut-o pe Cea de a Șazea Lună într-un dezen făcut de xoraxieni, explică Max văzînd nedumerirea generală.

– Scarharpa? Și unde duce? întrebă Nina uimită.

– Azta nu mai știu, răspunse bunul android rotindu-și urechile în formă de clopot.

Dodo își băgă în buzunar sceptrul de aur și, cu mare bucurie, trase după el sacul cu dinții de Dragon, gata să urce magica Scarharpă.

– Îmi place, nu mi-e fr... fr... frică să urc.

Copiii se așezară în șir indian, împreună cu Max și obiectele vorbitoare. Urcară unul cîte unul fără să-și închipuie unde îi ducea Scarharpa.

Cînd mai erau doar zece trepte, Nina își dădu seama că, în jurul ei, cerul de apă se întuneca. O umbră înnegura masa lichidă și fetiței Celei de a Șasea Luni începu să-i fie puțin frică. Urcă încet, luă în pumn Taldomul Lux și ținti cerul cu ciocul de Gughi.

– Pare făcut ca pagina lichidă din *Systema Magicum Universi*. Ce ziceți? Intrăm și vedem unde ajungem? întrebă Nina răsucindu-se către ceilalți.

– Păi, nu cred că ne-am putea întoarce, zise Cesco, ultimul din șir.

– De ce? întrebă Fiore.

– Fiindcă scara dispare încet-încet în urma noastră, explică băiatul fără să clipească.

– Dispare? repetă Roxy privind în jos.

Și chiar așa era. Prima parte a Scarharpei nu mai exista. Așadar, copiii erau nevoiți să intre în cerul de apă dacă nu voiau să cadă la pămînt și să sfîrșească în cascadă.

– Haide atunci, să urcăm, zise Roxy curajoasă, îngroșîndu-și vocea.

Trupurile lor se aventurară în masa de cer lichid și imediat avură senzația că înoată în mijlocul apei și al aerului: mișcările erau fluide și nimic nu părea să mai aibă greutate. Cînd ieșiră la suprafață, avură o mare surpriză.

– Păi, sîntem în Zeroul Începțoșat! exclamă Nina rotindu-și capul la dreapta și la stînga.

Și așa era.

Grupul de aventurieri căutători ai celei de a Patra Taine ajunsese în marea Zeroului Începțoșat, susținută de Cerul Jos și acoperită de Cerul Înalt. Puternice și solide se înălțau cele nouă coloane ale Numerelor Bune pe care Nina le cunoștea bine de tot.

Dodo se agăță de Max.

– E foarte fr... fr... frumos!

Fiore și Roxy înotară către coloane, căutînd un loc unde să se usuce, dar trebuiră să se oprească fiindcă, în mijlocul mării, apa se încreți formînd valuri înspumate. Printre bășici de aer și sumedenie de stropi de apă, care împroșcau totul în jur ridicîndu-se către înalturi, se ivi

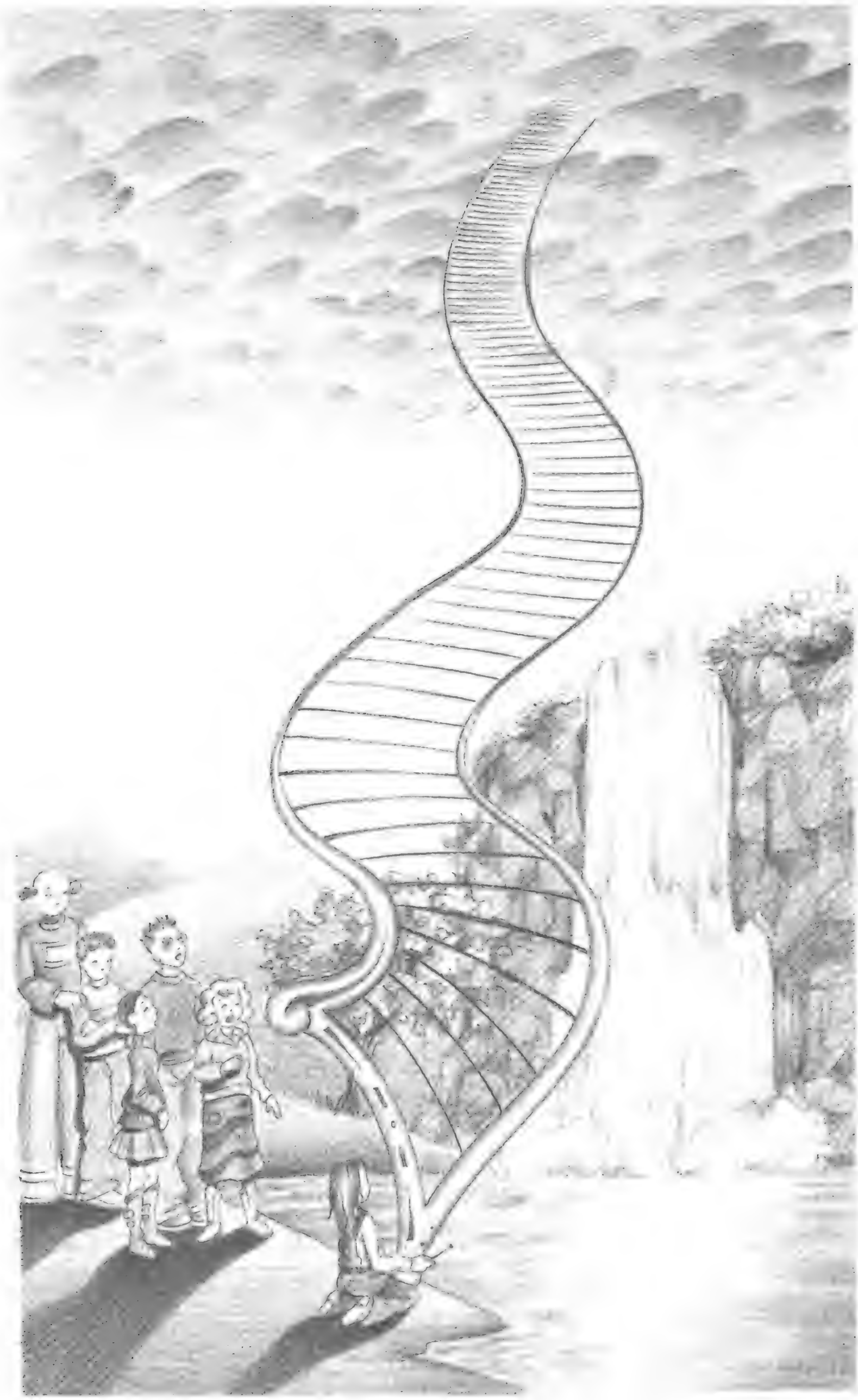

o mînă monstruoasă. Avea unghiile violet și pielea verde și zbîrcită.

– Stați nemișcați! Nu ne va face nici un rău, îi avertiză Nina pe dată.

Dodo își băgă din nou capul sub apă, trăgînd nădejde să se ascundă, dar nu rezistă mult. Cesco, Roxy și Fiore își aruncară o privire rapidă și, în același timp, ridicară sceptrele. Max, în schimb, înaintă liniștit, fără pic de teamă, către mîna verde, făcîndu-le celorlalți semn să-l urmeze.

Mîna se roti cu palma în sus, ca pentru a-i întîmpina pe copii care, unul cîte unul, se apropiară prevăzători.

Primul urcă Max și își făcu loc lîngă degetul mic. Cu dezgust, Roxy și Fiore se agățară de încheietura gigantică a mîinii și, odată urcate, merseră să se așeze lîngă degetul mare. Ca de obicei, Cesco îl ajută pe Dodo, care ținea sacul cu dinți de Dragon.

– Nu c... c... cumva o să ne st... st... strivească acum, nu-i așa? întrebă băiatul înfricoșat.

– Sigur că nu ne strivește. Haide, urcă! îi ordonă Cesco.

Ultima care se agăță de mînă fu Nina. Rămase în picioare și scrută orizontul.

– Cine știe de ce om fi ajuns tocmai aici! Nu am adus cu mine fîșiile cu numere, își spuse ea în șoaptă.

Max se duse lîngă ea, atent să nu cadă în apă.

– Tot ceea ce ze întîmplă are un rozt. Poate că traverzarea Zeroului Începțoșat folozește ca ză te facă ză-ți aduci aminte ce ai învățat. Nu crezi?

– Da, așa-i, Max. Pe de altă parte, știam eu că va fi foarte complicat să găsesc a Patra Taină, zise tînăra alchimistă privind cele două ceruri ale Zeroului.

– E cu adevărat de necrezut că am ajuns aici, adăugă Roxy, care se mutase pe degetul mijlociu al mîinii.

– De fapt, să treci din hăurile Oceanului Atlantic în Labirynthus și să intri din Calea Celor Drepți în Zeroul Începțoșat e... un lucru extraordinar, comentă Fiore, foarte mîndră să trăiască această aventură împreună cu prietenii ei, lucru care i se citea limpede pe chip.

– Dar dacă sîntem în Zeroul Începțoșat înseamnă că trebuie să facem ceva cu numere? întrebă Cesco ștergîndu-și lentilele ochelarilor cu puloverul de-acum ajuns ferfeniță.

– Nu știu. Poate că Zeroul Începțoșat e doar o etapă pentru a ajunge la a Patra Taină, răspunse Nina.

Exact în clipa aceea, Cerul Începțoșat se înnegură. Se făcu albastru, apoi negru. Miriade de stele se aprinseră luminînd marea. În schimb, Cerul Jos se făcu roșu și un soare măreț începu să apună, împrăștiind ceața care învăluia Zeroul. Abia în acel moment, din a treia coloană a Cerului Jos se desprinseră două numere 6, în timp ce din prima coloană a Cerului Înalt se desprinseră două numere 1 și dintr-a treia, două numere 5. Mari și azurii, numerele zburară către copii, rămînînd să plutească în aer deasupra mîinii zbîrcite.

– Pe toate ciocolatele din lume! Ce trebuie să facem cu numerele astea noi? se întrebă Nina, cu îndoială în glas.

Pur și simplu nu știa la ce foloseau.

Max o privi și făcu o mutră ciudată.

– Privește bine numerele și gîndește-te.

Tînăra alchimistă și ceilalți copii repetară cu voce tare:

– Avem doi 6, doi 5 și doi 1.

Dodo murmură:

– Să fie oare n... n... numerele c... c... codului Apei?

Nina îl privi și apoi îl îmbrățișă fericită.

– Sigur! Codul alchimic al celei de a Patra Taine: 6065511.

– E adevărat, dar... adăugă Cesco pe dată.

– Dar ce? întrebă Nina.

– Nu-i nici un 0, observă băiatul.

– Păi, Cesco, sîntem înăuntrul lui 0! Înțelegi? răspunse fetița Celei de a Șasea Luni luîndu-l puțin peste picior.

Cesco își plecă privirile și zise:

– OK. Ai dreptate. Sîntem în 0!

Numerele rămaseră în aer cîteva secunde, apoi se micșorară și merseră să se așeze încetișor în Sallia Pitică. Bolul rămase nemișcat.

– Ehei! Ce faceți? întrebă neliniștit bolul.

– Stai nemișcat! Acum ești foarte prețios, îl dojeni Max.

Copiii izbucniră în rîs văzînd scena. Cădița de Tartru Galben își încrucișă lăbuțele și făcu pe supărata pentru că nu primise nici măcar un număr.

Dar acel moment plăcut fu întrerupt curînd. Mîna verde începu să se strîngă pumn, degetele se îndoiră unul cîte unul și unghiile violet și strălucitoare atinseră încet-încet capetele copiilor. Max se acoperi cu gentoiul, iar Dodo nici nu avu timp să urle, și mîna se cufundă în apă.

Nina crezu că greşise, că poate ar fi trebuit să facă ceva cu numerele alea. Ideea că mîna monstruoasă a Zeroului o să-i arunce din nou, pe ea şi tot grupul, în valea Căii Celor Drepţi o îngrozi. Nu mai exista Scarharpa şi căderea ar fi fost foarte periculoasă.

Dar mîna coborî în cea mai mare viteză în mare, îndreptîndu-se cine ştie unde.

Zdruncinaţi şi scufundaţi în ocean, strînşi între unghiile foarte ascuţite, copiii nu erau în stare să facă nici o mişcare. Apa îşi schimba încet-încet culoarea şi temperatura. Cu ochii închişi şi obrajii umflaţi de aer, copiii erau pe cale să se înece. Nu mai aveau oxigen în plămîni.

Obiectele vorbitoare rămaseră agăţate de gentoiul lui Max, în vreme ce Dodo tot mai ţinea strîns sacul cu dinţi de Dragon.

Apoi, în sfîrşit, mîna se deschise aruncînd întregul grup către un curent de apă rece ca gheaţa. Un vîrtej de culori şi sunete îi învălui pe copii care, într-o clipită, se treziră întinşi pe pămînt. Uzi din cap pînă în picioare, se ridicară de jos, plini de dureri şi ameţiţi. Cînd redeschiseră ochii, Nina rămase cu gura căscată.

Ceea ce vedea era prea de tot. Prea frumos!

Ajunseseră în Atlantida!

Oraşul era cufundat în misterioase abisuri. Acoperită de o uriaşă cupolă de cristal deasupra căreia înotau rechini şi delfini, meduze şi balene, caracatiţe gigantice şi murene foarte primejdioase, Atlantida se ivi în toată splendoarea ei.

Palate de coral trandafiriu şi alb, pieţe şi străzi de granit roşu, fîntîni de smarald, statui de diamant şi mii

de felinare de cuarț albastru iluminau orașul cel mai misterios din lume. În depărtare se vedeau mari pajiști cu iarbă verde-deschis și o rețea de rîuri circulare care o irigau. Atlantida era împrejmuită de un zid nu foarte înalt, împodobit cu milioane de plăcuțe de mozaic.

– Pare un vis! exclamă fetița Celei de a Șasea Luni.

Cesco se sprijini de o coloană de marmură verde și, privind în jur, nu reuși să spună o vorbă din cauza emoției. Fiore și Roxy își înălțară ochii, încîntate să privească sumedenia de pești foarte colorați care înotau dincolo de cupola de cristal. Dodo se apropie de Max și îl apucă de un braț.

– Ai mai f... f... fost vreodată aici?

– Nu, Dodo. Dar prietenii mei androizi și xoraxienii mi-au vorbit mult dezpre acezt loc. Atlantida e un loc pe care oamenii nu îl mai vizitează de foarte multă vreme, răspunse Max admirînd palatele și statuile foarte frumoase.

Încă pline de apă, obiectele vorbitoare își veneau încet în fire.

– Hapciuuu, strănută vasul Quandomio, în vreme ce cădița Tartru Galben își mișcă lăbuțele și se îndreptă către un foc foarte mare ce ardea în mijlocul unui altar. Bolul Sallia rămase lîngă Max care, încă o dată, deschise gentoiul și scoase o cîrpă ca să se șteargă.

Cu încălțările mustind de apă și hainele îmbibate, cei cinci copii urmară cădița și se încălziră în jurul focului, unde Fiore citi inscripția desenată pe altar: Flamma Ferax. Dar nu avu timp să scoată o vorbă, că exclamară toți în cor:

– E în latină, înseamnă Flacără Rodnică!

Fiore se strîmbă.

– Văd că acum sînteți și voi specialiști în latină.

Max își roti urechile în formă de clopot și zîmbi. Trosnetul focului era singurul zgomot care se auzea. Flăcările luminau zidul cu mozaic azuriu de pe care ieșeau în relief doi enormi ochi galbeni și negri.

– Te i... i... impresionează ochii ăștia, zise Dodo mușcîndu-și degetele.

Copiii nu-l luară în seamă pe timidul grupului și se întinseră pe pernele de mătase roșie care erau împrăștiate împrejurul marelui altar.

Cu nasurile în sus, admirară peștii, algele și stîncile din abisuri. Roxy văzu că în spatele altarului era o lespede de piatră pe care erau gravate niște fraze.

– Ia uitați-vă ce am găsit!

Grupul se strînse în jurul pietrei și Fiore începu să citească textul cu voce tare:

ATLANTIDA ÎMPĂRȚITĂ ÎN 600 DE KLEROSSU

ÎN URMĂ CU MULTĂ VREME, UN FILOSOF A SCRIS
CĂ EXISTA O INSULĂ FOARTE MARE, NUMITĂ ATLANTIDA.
INSULA ERA RECTANGULARĂ, DE 540 X 360 KILOMETRI,
ÎNCONJURATĂ DE MUNȚI CARE O APĂRAU DE VÎNTURILE RECI.
CÎMPIA ERA IRIGATĂ DE UN SISTEM COMPLEX DE CANALE
PERPENDICULARE UNELE PE ALTELE,
CARE O ÎMPĂRȚEAU ÎN 600 DE PĂTRATE NUMITE KLEROSSU
ORAȘUL ERA ÎMPREJMUIT DE UN ZID
A CĂRUI CIRCUMFERINȚĂ MĂSURA 71 DE KILOMETRI.
ÎN INTERIORUL ZIDURILOR ERAU RÎURI CIRCULARE

CARE TRAVERSAU PAJIȘTI IMENSE.
DAR FRUMUSEȚEA ATLANTIDEI NU A ȚINUT MULT.
MINȚI PUSE PE RELE AU FOLOSIT ALCHIMIA ÎNTUNERICULUI
ȘI AU OCUPAT-O, OCEANUL A ÎNGHIȚIT-O,
IAR OAMENII AU UITAT DE EXISTENȚA EI.

– Alchimia Întunericului? Păi atunci, asta-i opera lui Karkon Ca' d'Oro! exclamă Nina.

– Da. Alchimiștii vicleni au puz ztăpînire pe Atlantida care, zcufundată, a rămaz pe fundul oceanului și a fozt uitată de toți, explică Max.

– Karkon o cunoaște totuși bine. Dar... cîți ani are contele? izbucni Cesco.

– Asta-i una dintre tainele lui. Nimeni nu știe cît este de bătrîn. Nici măcar în *Caietul Negru* al bunicului meu nu era scris, răspunse Nina.

– Păi, dacă-i așa, acum Atlantida se află sub puterea lui! Poate că asta e o capcană, zise Fiore care, de tulburare, începuse să tremure.

– Nu. Nu ezte o capcană. Acezt loc păztrează zecrete importante de pe Xorax, o liniști Max.

– S... s... secrete? repetă Dodo.

– Da. Și noi zîntem aici tocmai pentru azta. A Patra Taină ezte cu ziguranță azcunză pe aici pe undeva. Și trebuie ză o găzim înainte de a ajunge Karkon, explică androidul.

– Dar ce sînt exact acești klerossu? întrebă Fiore curioasă, recitind inscripția de pe piatră.

– Dacă îmi amintezc bine, klerozzu zînt mari pătrate de pămînt care alcătuiezc Atlantida. pe zcurt, întregul oraș ezte împărțit în 600 de klerozzu, explică Max.

– Așadar, acum noi sîntem deasupra unui klerossu, zise Cesco privind pe jos.

– Da, și acolo, în depărtare, începe un alt klerozzu. Nu vedeți că pe pavajul de marmură roșie zînt linii de demarcație? adăugă Max arătînd în jos.

– Așa-i. Mi-ar plăcea să vizitez întreaga Atlantidă, și, zicînd acestea, Roxy își sprijini pe neașteptate mîna de un smarald montat în perete și declanșă un mecanism ciudat: pe altar, lîngă Flamma Ferax, și exact sub cei doi ochi galbeni și negri pictați pe perete, se ridică din pardoseală o lespede de cupru pe care era desenată harta Atlantidei.

– Ohooo! exclamară ei în cor.

Nina se apropie și văzu că într-adevăr orașul era împărțit în 600 de pătrate: klerossu.

– Noi sîntem aici. De fapt, pe al 150-lea klerossu este însemnată Flamma Ferax, zise fetița Celei de a Șasea Luni.

Harta era într-adevăr foarte clară și copiii înțeleseră pe dată că pe mulți klerossu se ascundeau primejdii. Pe cîteva palate și străzi, pe rîuri și în piețe era clar desenat un K, avînd alături o țeastă.

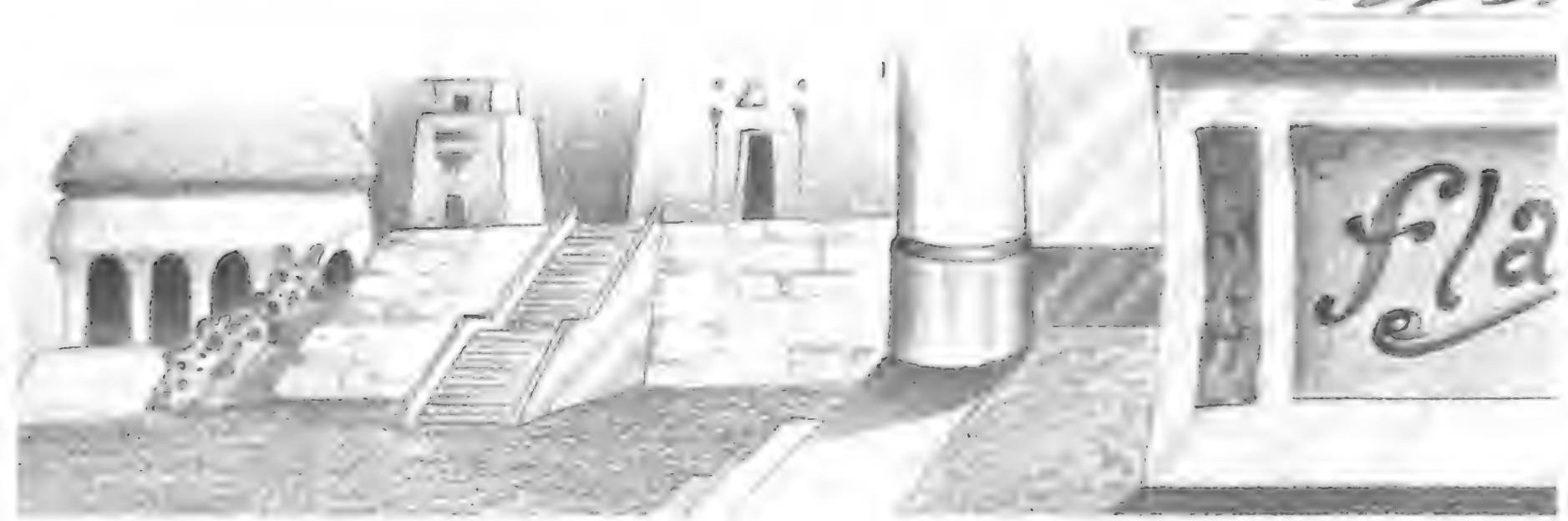

– K? Karkon!!! exclamă Cesco, potrivindu-și ochelarii.

Tinerii alchimiști își aruncară priviri rapide și înțeleseră că Atlantida nu era un oraș atît de liniștit și de sigur cum crezuseră. Karkon îl umpluse de capcane!

În mod special, pe hartă erau însemnate cu trei litere K groase cîteva zone precise. În al 600-lea klerossu se afla o construcție mare: Palatul Anemonelor Gigantice și, chiar alături de Flamma Ferax, deasupra unei alte construcții mici, erau însemnați doi K. Acela era Viermarul. Apoi, harta arăta un al treilea loc primejdios, al 444-lea klerossu, unde se ridica Teatrul Sirenelor.

– Pe toate ciocolatele din lume! Trebuie să fim atenți! exclamă Nina strîngînd Taldomul
la piept.

– E mai bine să ne odihnim, înainte de a trece la treabă. Acum sîntem prea obosiți pentru a înfrunta riscuri și primejdii, zise Cesco.

Fură cu toții de acord. Nu era acela momentul potrivit pentru a se așterne la drum străbătînd străduțe și pajiști în căutarea celui de-al 600-lea klerossu.

– O oră de somn o să ne facă bine, adăugă Nina întinzîndu-se pe o pernă moale.

Așadar, Atlantida era pustie. Nu se afla nimeni acolo. Nici un semn de viață. Dar, curînd, Răul avea să le arate latura cea mai înfricoșătoare a Alchimiei Întunericului.

Epuizați, copiii adormiră gîndindu-se la părinții lor aflați atît de departe și la ce ar fi trebuit să facă pentru a se întoarce acasă și a elibera Xorax pentru totdeauna.

CAPITOLUL OPT

Al 600-lea klerossu și Puțul lui Shandà

Departe de altarul Flamma Ferax, chiar în Palatul Anemonelor Gigantice, în al 600-lea klerossu, o scînteie urmată de un nor de sulf galben lumină pereții de coral.

Într-o clipită, se iviră Karkon, José și Andora. Contele încă strîngea în mînă Jambirul, copia medalionului magic care le dăduse posibilitatea celor trei să se transfere din Salonul Dogelui aflat în Vila Espasia în locul unde se afla acum Nina.

– Iată-ne sosiți în Atlantida, zise Karkon fluturîndu-și mantia violet.

José privi în jurul său și chiar și Andora fu curioasă să vadă misteriosul oraș.

– Trebuie să ne organizăm foarte bine, explică vicleanul conte. Înainte de toate, eu voi intra în Puțul lui Shandà.

– Puțul lui Shandà? întrebă José.

– Da, e ăla de-acolo, răspunse Karkon arătînd cu vîrful Pandemonului Mortalis centrul încăperii din Palatul Anemonelor Gigantice.

Pe pardoseala de marmură neagră se vedea un grătar circular de fier care servea de capac pentru gura puțului. Andora și dascălul spaniol se apropiară de el și priviră înăuntru: văzură doar un puț întunecat, foarte adînc.

– Și aici ce-i? întrebă androidul.

– Shandà! O chestie foarte prețioasă făcută din aur și diamante care conține Apa, cea de a Patra Taină, răspunse Karkon cu mîndrie.

– Păi, chiar că ai ascuns-o bine. Nu cred că Nina va izbuti s-o găsească, zise José ridicîndu-și pălăria țuguiată.

– N-am încredere în vrăjitoarea aia mică. Știu că este aici. Așa că acum mă duc să verific dacă Shandà e la locul ei.

Karkon ținti cu Pandemonul Mortalis și apăsă pe unul dintre cei trei K gravați pe mînerul spadei malefice: într-o secundă, unul dintre pereții încăperii se urni din loc și în fața lor apăru un computer.

– Măi să fie! Ce organizare! exclamă José surprins. Stimate conte, dumneavoastră sînteți într-adevăr un alchimist excepțional.

– Cel mai bun. Cel mai mare. Eu sînt Magister Magicum și curînd voi deveni singurul stăpîn al Universului, strigă Karkon ridicîndu-și mîndru capul.

– Și acum ce-o să se întîmple? întrebă tot mai neliniștită Andora, nerăbdătoare să o găsească pe Nina ca să o pună la adăpost.

– Eu o să cobor în puț. Voi așteptați-mă aici.

Zicînd acestea, Karkon scrise parola pe tastatura computerului. Grătarul se deschise, iar el coborî încet scărița din puț, lăsîndu-i singuri pe ciracii săi.

José era încîntat de operațiunea pusă la cale de conte și nu își dădu seama că, între timp, Andora ieșise din Palatul Anemonelor Gigantice. Îndată ce luă aminte la acest lucru, se năpusti afară ca să o caute.

Andora străbătea repede străzile Atlantidei fără să știe încotro se îndrepta, fiindcă nu avea hartă. Fugind ca o nebună, traversă podețele de pe rîurile circulare, trecu pe lîngă piețe minunate înconjurate de case și turnuri de coral. Cînd ajunse în cele din urmă la al 151-lea klerossu, abia mai respira: era o pajiște foarte frumoasă de flori de mare. Privi înainte și văzu o vîlcea luminată de felinare care răspîndeau o lumină albastră. Purcese înainte, trăgînd nădejde că a apucat-o pe drumul cel bun.

José rămăsese în urmă și se rătăcise. Încercă să intre în mai multe palate, dar le găsi pustii.

Timpul trecea și, în vreme ce Karkon se afla în puțul lui Shandà ca să verifice dacă a Patra Taină era tot neatinsă, la suprafață se întîmpla un lucru care i-ar fi îngrijorat cu siguranță pe tinerii alchimiști.

Dodo sforăia tare lîngă Fiore, care era și ea cufundată într-un somn fericit. Roxy stătea lîngă Nina, iar Max și obiectele vorbitoare scoteau un zumzăit ușor pe nas. Deranjat, Cesco se sucea și se răsucea dîndu-i ghionturi ușoare cădiței de Tartru Galben, care fluiera.

Cînd ajunse în al 150-lea klerossu, Andora văzu altarul și pe copiii adormiți. Răsuflă ușurată și, așezîndu-se pe postamentul unui felinar, se gîndi că reușise. Ardea de

nerăbdare să-l strîngă în brațe pe Max. Să-i povestească Ninei tot ce se întîmplase. Dar nu știa ce reacție ar fi avut ei: pe de altă parte, ea era tot un android karkonian. Luă o mînă de cochilii dintr-o fîntînă arteziană și le aruncă spre copii.

Prima se trezi Roxy: își ridică greu capul de pe perna de mătase roșie, dar, încă obosită, se culcă la loc. Cochiliile ajunseră și pe fața lui Cesco, iar acesta le îndepărtă cu o mișcare rapidă. Andora se ridică în picioare și, ascunzîndu-se îndărătul felinarului, începu să tușească. Max își ridică țeasta și privi împrejur.

– Cine-i? întrebă el nedumerit.

Atunci se trezi și Nina. Fetița Celei de a Șasea Luni apucă Taldomul și, ridicîndu-se calmă, văzu șirul de felinare care străjuiau drumul și, cu un glas hotărît, zise:

– Nu ne e frică. Oricine ai fi, fă un pas înainte!

În acel moment se treziră cu toții. Andora ieși cu privirile plecate și porni către ei.

Nina era pregătită să lovească!

Dar, cînd ajunse la cîțiva metri, Andora spuse:

– Eu sînt! Mă recunoașteți?

– ANDORA!!! strigă Max-10p1 fugindu-i pe dată în întîmpinare.

Cei doi androizi se îmbrățișară strîns. Max îi mîngîie țeasta chelioasă și apoi o privi drept în ochi.

– Ce ți-a făcut Karkon? De ce ești aici?

Cesco își ridică micul Taldom și, ațintindu-l către Andora, îi zise lui Max:

– N-o atinge! Întoarce-te aici! E primejdioasă.

Și Nina, și ceilalți își ațintiră sceptrele magice către androidul karkonian, dar Max se așeză ca un scut în fața ei și îi imploră:

– Nu, nu! Nu trageți. Ea e bună!

– Da, copii. Nu mai sînt rea. Credeți-mă! Karkon m-a trezit, dar eu nu mai sînt de partea lui. Doar mă prefac față de el. Sentimentul de vină m-a distrus. De aceea m-am sinucis. M-am stins! Dar acum, că am revenit printre voi, vreau să îndrept lucrurile. Credeți-mă, vă rog!

Vocea Andorei era metalică, nu mai semăna cu cea a adevăratei mătuși a Ninei.

– Dar cum putem să ne încredem în tine? întrebă fetița Celei de a Șasea Luni, cu o privire neîncrezătoare.

– Trebuie să aveți încredere. Karkon e aici! Eu pot să vă ajut să puneți mîna pe a Patra Taină, răspunse androidul tremurînd.

Max o luă de mînă și merseră împreună către copii. Dodo rămase așezat; privi androidul și, de nervi, începu să clipească des. Fiore și Roxy urmăreau fiece mișcare a femeii de metal, gata să tragă.

Îndată ce Max ajunse în fața altarului Flamma Ferax, luă în mîini chipul Andorei și zise:

– Mi-ai lipzit atît de mult! Am zuferit la moartea ta. Dar acum te-ai întorz și eu zînt cel mai bucuroz dintre toți androizii din univerz.

Ea plînse. Cu lacrimile brăzdîndu-i obrazul lucios, își plecă ușor capul spre dreapta, privindu-l pe Max. Ca doi îndrăgostiți, își dădură o sărutare dulce.

Nina și Cesco se priviră, înduioșați de ceea ce vedeau.

Nimeni nu avea curajul să intervină.

– Sînt fericită că v-am găsit. Pentru mine a fost greu, zise Andora apropiindu-se de Nina. Fata mea dragă, trebuie să-ți spun atîtea lucruri. Dar nu-i timp. Contele tocmai ia a Patra Taină, explică androidul karkonian.

– Și unde e? întrebă Nina alarmată.

– E în Palatul Anemonelor Gigantice, răspunse Andora.

– În al 600-lea klerossu? întrebă tînăra alchimistă, care își amintea bine harta Atlantidei.

– Da. Se află în Puțul lui Shandà, explică Andora în grabă.

– Shandà? repetară copii în cor.

– Este cupa care conține Taina Apei. Nina, trebuie să-l oprești pe Karkon! o îndemnă androidul.

Un zgomot de pași grăbiți tulbură discuția. Pe drumul cu felinare albastre se ivi o persoană cu pelerină și pălărie țuguiată, care fugea de zor.

Andora înaintă cinci pași, gata să înfrunte noua primejdie. Nina, Max și ceilalți nu înțelegeau dacă era sau nu Karkon. Dar, cînd omul fu la cîțiva pași, surpriza îi lăsă pe toți cu gura căscată.

– PROFESORE JOSÉ! strigară Nina și Cesco.

– *Hola*, în sfîrșit v-am găsit! zise dascălul spaniol zîmbind cu dinții încleștați.

– Nu-l credeți! E un prefăcut! V-a trădat! urlă Andora așezîndu-se alături de Max.

– Ce tot spui acolo? Android prost! Nu-ți mai funcționează creierul, răspunse pe dată José.

Nina își întoarse capul mai întîi spre Andora și apoi spre José. Nu știa pe cine să creadă.

K·K·K·

– Pr... pr... profesore sînt b... b... bucuros să vă văd, izbuti să spună Dodo.

– Prietene. Vino să te îmbrățișez.

José își desfăcu larg pelerina pentru a-l cuprinde pe Dodo, dar Roxy îl opri pe puștan.

– Nu! Stai aici, Dodo.

Fetița cu cîrlionți îl trase de un braț.

– Cum așa? Nu vreți să-l salutați pe profesorul vostru? zise José chinuindu-se să zîmbească.

În clipa aceea, Nina păși înainte.

– Profesore, cum de sînteți aici? Cum ați făcut să ne luați urma?

– Sînt sau nu sînt și eu un alchimist? Am fost sau nu am fost și eu elev al bunicului tău Mișa? Așadar, de ce ești așa uimită? Pur și simplu m-am folosit de computerul din Acqueo Profundis și v-am ajuns din urmă.

Dar explicația lui José nu o convinse pe Nina.

– Computerul? Dar nu-i cu putință. Doar cu Jambirul se poate călători anulînd spațiul și timpul, răspunse Nina pe dată.

– Iată! Corect! Ca și mine, a venit împreună cu Karkon. Înțelegi, Nina? Contele are copia Jambirului și ne-a purtat cu el aici pentru a vă putea opri. Cînd am plecat, ne aflam în Salonul Dogelui, zise Andora vorbind tot mai repede.

Nina avu o tresărire.

– La Vila Espasia?

– Da, și José a aruncat pe jos un lichid imobilizant, Cîlțul Smolos, explică Andora obosită.

José își pierdu răbdarea să tot asculte sporovăiala androidului karkonian și, cu un salt, se năpusti asupra lui.

Cesco și Max intervenîră pe dată oprindu-l pe dascăl, care făcea spume de furie.

– Dar mai e ceva. La vilă au sosit cele două mătuși. Te căutau, explică Andora privind-o pe Nina drept în ochi.

– Mătușile din Spania? Au venit de la Madrid? Și acum ce urmează?

Fetița Celei de a Șasea Luni era cu totul dezorientată și nici ceilalți copii nu-și mai ținură în frîu îngrijorarea.

– Vor muri! Cîlțul Smolos le va ține înțepenite pentru totdeauna și nimeni nu le va mai putea salva! urlă José cu o voce răgușită.

– Dar cum ai putut! Tocmai tu! Elevul preferat al bunicului meu. Tu care m-ai învățat atîtea lucruri. Tu, care ești în viață numai pentru că noi te-am salvat de vraja lui Karkon!

Nina avea lacrimi în ochi. Ținea Taldomul strîns la piept și simțea cum o părăseau puterile. Nu putea suporta acea trădare mîrșavă. Își aminti dintr-odată scrisoarea despre Destin pe care i-o trimisese bunicul Mișa. În scrisoare și în discuțiile pe care le avuseseră pe Xorax, bunicul o prevenise. Vorbise despre destinul lui José. Abia în acea clipă Nina înțelese. Înțelese totul și își simți sîngele înghețîndu-i în vine.

– Pur și simplu am hotărît că Magister Magicum are dreptate. Alchimia Întunericului este mult mai puternică decît Alchimia Luminii. Și cred că și tu știi asta acum, izbucni José înfruntînd-o pe fetiță.

– Ai mînjit cu noroi numele bunicului meu! răspunse Nina cu indignare.

– Da. Și am avut grijă să fie duși la închisoare Liuba și Carlo. Am fost iscusit să nu mă las descoperit. Așa-i?

– Tu ai fost cel care a pus sticla de Otrăvicioasă în bucătărie?! exclamă tot mai frămîntată fetița Celei de a Șasea Luni.

– Sigur! Și acum și tu vei sfîrși în bezna temniței!

José era gata de luptă și sigur de victorie.

– Trădător mîrșav! urlă Roxy care, ațintind sceptrul asupra lui José, apăsă pe buton și trase.

Un fulger azuriu îl lovi pe dascăl în umărul stîng. Vicleanul trădător se strîmbă de durere, dar reacționă violent. Se năpusti asupra Andorei și îi trase o lovitură care o dădu de două ori peste cap.

Și atunci Max explodă de mînie.

– Ză n-o mai atingi în viața ta!

José îl apucă și, cu amîndouă mîinile, îi smulse cu cruzime brațul drept, pe care îl aruncă la picioarele lui Dodo. Bunul android se clătină. Firele și circuitele electronice se blocară. Max își holbă ochii, își roti amețitor urechile și se prăbuși la pămînt, leșinat. Andora se repezi spre el, îl luă în brațe și începu să plîngă disperată.

– Max, Max, trezește-te! Te rog, nu mă lăsa de una singură!

Între timp, José începuse să alerge către al 149-lea klerossu, urmărit de Nina, în vreme ce Cesco, Roxy și Fiore rămăseseră alături de Max, care nu dădea semne de viață.

Bolul Sallia Pitică era atît de înspăimîntat, încît căută adăpost în interiorul altarului și, împreună cu el, și cădița

Tartru Galben. Doar vasul Quandomio Fluorescent rămăsese lîngă sărmanul android, împreună cu puștanii.

Cesco încercă să-l reanimeze pe Max: cu ajutorul prietenilor, îi ridicară ușurel capul pentru a-l face să-și vină în simțiri. Andora era răvășită și, sărind în picioare, strigă:

– José, acum te voi ucide!

Profesorul nu avea scăpare. Se trezi în fața zidului Atlantidei. Cu o mișcare surprinzătoare, făcu un salt și o ocoli pe Nina, care trăgea în el cu Taldomul, apoi se întoarse, cu balele curgîndu-i din gură și ochii roșii ca focul. După cîțiva metri, profesorul se trezi în fața Andorei.

– Predă-te! Acum te ucid, îl înfruntă androidul mișcîndu-și gura.

José făcu o săritură și apoi încă una, ajunse la grupul de copii și, tocmai cînd era pe cale s-o ia ostatică pe Roxy, Cesco îi trase un șut drept în piept, iar Fiore trase cu micul ei Taldom, lovindu-l fără întrerupere.

– Mucoși blestemați! O să vă căiți.

José îl săltă de jos pe Cesco și îl izbi de o construcție mică de coral: Viermarul. Ușa acestuia se deschise pe dată și băiatul ajunse într-o mare de viermi scîrboși. Dascălul spaniol tocmai închidea ușa cînd în spatele lui ajunseră ca două furii Roxy și Fiore.

Cele două fetițe trăgeau încontinuu, dar, avînd în vedere puțina lor pricepere în ale sceptrelor magice, nu izbutiră să-l nimerească pe José nici măcar o dată. Dascălul le luă de păr și le zvîrli în Viermar laolaltă cu Cesco. Băiatul urla ca un apucat. Profesorul încuie ușa și smulse clanța, blocînd astfel intrarea.

În acel moment, Nina luă Taldomul în pumn, trase, ochind cu precizie, și îl nimeri pe José într-un picior. Dascălul sări pe loc și, prin această mișcare, strivi bietul vas Quandomio, făcîndu-l țăndări. Un singur țipăt ascuțit și din obiectul vorbitor rămaseră cîteva cioburi din care ieși un fum negru cărbune ce se răspîndi peste tot în jur.

Cu totul îngrozit și aflat în stare de șoc, Dodo continua să meargă către strada cu felinare de cuarț albastru, ținînd în mînă brațul metalic al lui Max. Bolborosea propoziții fără noimă și tușea din cauza fumului care, în plus, îl făcu să rătăcească drumul de întoarcere.

Norul negru produs de spargerea vasului complica într-adevăr lucrurile. Și José începu să tușească și, fiindcă rana de la picior îl durea foarte tare, se ghemui la pămînt. Și, în acea poziție, fu în cele din urmă văzut de Andora care, între timp, își croise drum prin perdeaua de fum. Orbită de ură, se năpusti asupra lui, îl apucă de gît și îl strînse cu mîinile ei metalice. Strînse. Și strînse încă o dată.

Fața lui José deveni tot mai roșie. Trădătorul aproape că nu mai respira.

– Lasă-l! strigă Nina.

Andora slăbi strînsoarea și se întoarse către fetiță. Dascălul era în pragul morții. Cînd José văzu ochii albaștri ai Ninei, îngenuncheată la picioarele sale, și-i aminti pe cei ai profesorului Mihail Mejinschi. Într-o secundă văzu trecîndu-i prin fața ochilor întreaga viață. Cu limba atîrnîndu-i afară din gură și făcînd un efort supraomenesc, rosti doar: „I-a-r-t-ă-m-ă“, apoi își dădu ultima suflare și închise ochii pentru totdeauna.

Nina îl îmbrățișă și începu să plîngă. Plînse în hohote, scăldînd cu lacrimile ei chipul trădătorului.

– Nu știu dacă pot să vă iert, profesore – bolborosi tînăra alchimistă –, chiar dacă sînt sigură că dumneavoastră nu ați devenit un om rău din proprie voință. Karkon a fost cel care v-a transformat. Știu! Simt asta!

Nina era distrusă. În vecii vecilor nu și-ar fi închipuit că avea să fie de față la uciderea lui José de mîna unui android karkonian. Rolurile se schimbaseră pe neașteptate. El, bun, drăguț, devenise foarte rău. Ea, Andora, vicleana aflată în slujba contelui, era ca renăscută, toată numai bunătate.

Nina îl privi țintă pe José, fără să-și poată stăpîni lacrimile. Apoi își dădu seama că trupul dascălului se schimba. Chipul părea să i se facă de mucava, iar mîinile, scheletice. Cadavrul lui José se descompunea cu o viteză impresionantă. Fetița Celei de a Șasea Luni ridică pelerina neagră a trădătorului cît să-i acopere chipul, apoi se sculă în picioare și cu greu se tîrî pînă la Max. Se ghemui alături de

prietenul ei de metal, cu privirile întoarse înspre cupola Atlantidei și către minunatul ei peisaj marin, și jură să se răzbune. Cumplită răzbunare împotriva Dușmanului Numărul Unu!

Între timp, fumul negru se risipea, în vreme ce bocetul disperat al cădiței și al bolului se răspîndea prin întregul oraș misterios: și vasul Quandomio Fluorescent fusese omorît! Era al doilea obiect vorbitor care o sfîrșea rău.

Nina luă cioburile și, cu gingășie, le puse pe altarul Flamma Ferax, privi cei doi ochi mari, galbeni și negri de pe perete și li se adresă Tartrului și Salliei, mîngîindu-le:

– Îmi pare rău pentru prietenul vostru. Nu am știut să-l apăr.

– Omul ăla cu pălărie țuguiată chiar că era rău, zise printre lacrimi cădița.

– Da, foarte rău. Și sînt bucuroasă că e mort! exclamă Sallia Pitică.

– Și cînd te gîndești că pînă mai ieri era profesorul meu de alchimie. Era foarte priceput și foarte bun, răspunse Nina cu tristețe.

– E cumplit cînd prietenii te trădează, așa-i? întrebă cădița Tartru Galben mișcîndu-și lăbuțele.

– E cel mai urît lucru care se poate întîmpla. Este un cuțit în inimă, zise Nina îndreptîndu-se către Max, care era tot căzut în nesimțire.

Max era un prieten adevărat. Nu o trădase niciodată. Dimpotrivă. Ajutorul lui fusese mereu foarte prețios.

Fetița Celei de a Șasea Luni și Andora mîngîiară urechile în formă de clopot ale bunului android, care continua să-și țină ochii închiși.

– Stins! S-a stins! murmură Andora cu un fir de glas.

– Liniștește-te, o să vezi că îi vom pune brațul la loc. Va fi ca la început, o alină Nina.

– Dar brațul l-a luat Dodo! zise falsa mătușă.

– Dodo? Și unde este? întrebă Nina îngrijorată.

– Nu știu. Cu tot fumul ăla nu știu ce s-o fi ales de el, răspunse androidul karkonian.

În acest timp, urletele lui Cesco, Fiore și Roxy răsunară puternice. Prinși în capcană în Viermar, cei trei prieteni nu se simțeau deloc în largul lor.

– Pe toate ciocolatele din lume! Trebuie să-i eliberăm! exclamă Nina ridicîndu-se pe dată în picioare.

– De ei mă ocup eu. Tu acum trebuie să te duci la Karkon. Dacă apucă să ia a Patra Taină, sîntem terminați. Dă fuga, Nina, și învinge-l! o îndemnă Andora, cu lacrimile curgîndu-i din belșug pe chipul pe jumătate omenesc.

– Și Dodo? întrebă Nina făcînd ochii mari.

– De el ne vom ocupa după aceea. S-o fi ascuns pe undeva. Știi că lui îi este mereu frică de tot ce există, zise Andora.

– Nu mă simt liniștită, reluă Nina.

– Ai încredere în mine. Du-te în al 600-lea klerossu și ia a Patra Taină.

În ochii disperați ai tinerei alchimiste, Andora părea sigură de sine. Androidul se apropie de ea și o strînse tare în brațe. Liniștită de acea îmbrățișare, Nina apucă Taldomul Lux și începu să fugă în direcția Palatului Anemonelor Gigantice. Traversă într-o clipă strada cu felinare albastre, trecu podurile peste rîurile circulare și, cu obrajii îmbujorați și gîfîind, continuă să fugă pînă

cînd ajunse la foarte primejdiosul Puț a lui Shandà, în al 600-lea klerossu.

Între timp, Andora încercă să-i elibereze pe cei trei tineri alchimiști închiși în Viermar: dînd un șut zdravăn în ușă, o scoase din țîțîni. Cesco, Roxy și Fiore erau acoperiți de enormi viermi albi, care se tîrau pe trupurile lor și le acopereau capetele.

– Trageți în ei! Trageți în ei! strigă Andora.

Și, în cele din urmă, cei trei prieteni izbutiră să apese pe butonul negru al micului lor Taldom, fulgerînd scîrboșii viermi al Atlantidei. Reacția fu înspăimîntătoare: Fiore își vomită și inima din ea, Roxy scuipă pe jos, iar Cesco trebui să se întindă pe pămînt ca să poată respira adînc.

– Odihniți-vă. Curînd, Nina va fi aici și se va isprăvi totul. O să vedeți, se va întoarce și Dodo, și așa îl vom putea pune la loc pe Max, zise Andora mîngîindu-i rînd pe rînd pe cei trei tineri curajoși.

În acea clipă, Nina ajunse la Puț. Privi înăuntru și frica îi pătrunse în oase.

Beznă. Un puț negru și adînc, înăuntrul căruia se afla Karkon.

Fetița Celei de a Șasea Luni era nehotărîtă. Să intre sau să nu intre? Apoi privi Taldomul, închise ochii și gîndul îi zbură la bunicul ei.

„Trebuie s-o fac! Îmi mai lipsește doar Taina Apei și, după aceea, planeta Xorax va fi salvată și copiii de pe Pămînt vor fi, în sfîrșit, liberi să gîndească“, își zicea, în vreme ce inima îi bătea cu putere. Coborî scara îngustă și se rugă ca totul să se termine cît mai repede cu putință.

Puțul părea să nu se mai isprăvească. Din negri, pereții deveniră violet, apoi roșii. Era puțină lumină și singura licărire venea din adîncuri. Se opri și încercă să îl vadă pe Karkon. Singurul lucru pe care izbuti să-l perceapă fu vocea lui care răsuna în puț: „Minunată! Ești cupa cea mai de preț! Ești a mea! Doar a mea!“ repeta Magister Magicum.

Nina văzu umbra lui Karkon și, mai înainte de a coborî ultimele trepte ale scării, apucă Taldomul în mîna dreaptă, gata să tragă. Contele era întors cu spatele. Șase făclii de foc galben, prinse de perete, îl luminau.

Nina merse încet și își dădu seama că încăperea, perfect rotundă, era destul de mică. O greșeală sau o mică neatenție în timpul luptei ar fi însemnat moarte sigură.

Aținti capul de Gughi asupra mantiei lui Karkon și trase de cinci ori la rînd, lovind spinarea dușmanului ei. Contele lăsă să-i cadă din mîini Cupa lui Shandà și, urlînd ca un animal înnebunit de furie, trase le rîndul său cu Pandemon Mortalis. Limbile de foc o loviră pe Nina una după alta.

– Nemernico! Ești aici! izbucni Karkon care avea ochii furioși ca un drac.

– Ți-a sunat ceasul! A Patra Taină va fi a mea! răspunse pe nerăsuflate fetița Celei de a Șasea Luni.

– Niciodată! Acum te voi omorî, strigă contele îndreptînd spada malefică împotriva Ninei.

Karkon ținti fruntea fetiței și trase o rafală foarte puternică. Din fericire, Nina reuși să se ghemuiască la vreme și să se strecoare către partea din stînga. Flăcările doar îi pîrliră un pic părul.

Din Taldom plecă o rază laser albăstrie și foarte puternică, lovindu-l pe Karkon în mîna dreaptă. Contele se aruncă asupra Ninei, o luă de cap și încercă să o izbească de zid de mai multe ori.

Fetița trase din nou, rănindu-l la picioare, iar scînteile îi arseră fața și sîngele începu să-i curgă pe obraji. Loviturile de Taldom veniră una după alta și Karkon fu rănit și la burtă. Se aplecă în față, luă Cupa lui Shandà de pe pardoseală și apoi se ghemui la pămînt. Chiar dacă durerile cumplite nu-i îngăduiau să se ridice, totuși întinse cu mîna dreaptă Pandemonul către Nina.

– Nu vei reuși să mă scoți din joc! zise el făcînd spume la gură.

– Tu meriți o pedeapsă pe vecie, răspunse fetița Celei de a Șasea Luni ținînd sub observație mișcările dușmanului.

– Pe vecie? Asta chiar n-o mai cred.

Contele scuipă sînge și, cu o privire drăcească, o ațintea pe fetița care tremura.

– Ai mînuit cum ai vrut mintea lui José și acum el... e MORT!

– Profesor tîmpit! Elev prost! Nu avea tărie de cuget! exclamă Karkon, care, pe neașteptate, izbuti să se ridice în picioare, desfăcîndu-și larg mantia.

Nina se sprijini cu spatele de zid și, cu ochii în lacrimi, trase încă o dată. Dar nu reuși să-l lovească.

– Și cum l-ai ucis? întrebă Karkon ridicîndu-și capul.

– L-a ucis Andora! Da, androidul tău iubit te-a trădat. După cum vezi, toți au parte de trădări. Acum Andora este de partea mea, răspunse fetița cu mîndrie.

– Andora??? urlă contele holbînd ochii.

– Da. Chiar ea, răspunse tînăra alchimistă, care se pregătea să reînceapă lupta.

– Nu te cred. Nu-i cu putință. Ea mi-a fost mereu credincioasă.

Magister Magicum era la ananghie.

– Ăsta-i adevărul, insistă Nina.

Contele îi aruncă o privire încărcată de ură adîncă și, adunîndu-și puținele forțe ce-i mai rămăseseră, începu să urce scara puțului, lăsînd în urmă-i o dîră de picături de sînge.

Nina își șterse fața cu o mînecă a tricoului. Simțea cum rănile o ard și aproape că nu mai putea respira. Cînd își ridică privirile, îl văzu pe Karkon fugind cu a Patra Taină. Se năpusti pe scară și, întinzînd mîna, apucă o bucată de tiv din mantia violet a lui Karkon care, cu mare chin, tot mai încerca să urce în grabă treptele. Cînd își dădu seama că fusese înhățat, contele se smuci puternic făcînd-o pe Nina să se clatine și să cadă. Fetița Celei de a Șasea Luni zbură în jos, dar reuși să nu piardă Taldomul din mînă.

Magister Magicum ieși prin gura puțului, se tîrî către computer, puse Cupa lui Shandà lîngă tastatură, dar cu o mînă ținu bine Pandemonul Mortalis. Apoi tastă codul ca să închidă grătarul. Voia s-o facă pe Nina prizonieră pentru totdeauna în puț. La al doilea număr al codului, grătarul începu să se miște.

Nina aproape ajunsese în capul scării cînd își dădu seama de capcană. Cu ciocul de Gughi apucă o bară a grătarului și încercă să-i oprească închiderea. Apoi trase: o vîlvătaie înspăimîntătoare învălui grătarul și Nina se simți pierdută.

Karkon începu să tușească din cauza fumului și nu mai izbuti să tasteze ultimul număr al codului. Grătarul închisese doar pe jumătate gura puțului. Cu flăcările în fața ochilor, Nina strigă în gînd numele bunicului și, ca și cum ar fi prins curaj, străbătu limbile de foc. Ieși din puțul blestemat, dar arăta rău de tot: părul și hainele îi erau pîrjolite.

Între timp, Karkon luase Cupa lui Shandà și, în fugă, lăsase să-i cadă din mînă Pandemonul Mortalis. Spada malefică pluti prin aer și sfîrși chiar în adîncul puțului. Contele era nebun de furie, se agita neluînd seama că risca să piardă și Caietul Roșu, și copia Jambirului. Și chiar așa se întîmplă. De bună seamă, contele nu se putea opri ca să adune de pe jos cele două obiecte foarte prețioase: în spatele lui, Nina era pregătită să-l lovească de moarte.

Misteriosul oraș Atlantida, care atîta amar de vreme păzise secretul celei de a Patra Taine, era pe cale să devină teatrul celui mai dezastruos eșec al contelui Karkon Ca' d'Oro.

Fetița Celei de a Șasea Luni privi răutăcioasă zborul Pandemonului în puțul întunecat, apoi se grăbi să ridice de jos Caietul Roșu și copia Jambirului. Răsuflă adînc și, văzîndu-și dușmanul fugind disperat în căutarea unui adăpost, șopti:

– Du-te, du-te... nu mai ești periculos. Ești o pradă ușoară și acum am să vin să iau a Patra Taină.

Zicînd acestea, puse în buzunar noul caiet karkonian și aruncă în puț copia medalionului. Cu pas grăbit, plecă pe urmele contelui rănit.

Îndată ce ieși din Palatul Anemonelor Gigantice, observă că dîra de sînge lăsată de Karkon ducea către

al 444-lea klerossu și se luă după urme, fiind atentă să nu se lase păcălită. Coti pe după colțul unei mici case de coral verde și se trezi în fața Teatrului Sirenelor.

– Pe toate ciocolatele din lume! Sînt în al 444-lea klerossu. Harta spunea că acest loc este foarte primejdios! exclamă ea privind clădirea minunată.

Un enorm teatru de coral violet și cristal trandafiriu. Statui mari, care înfățișau sirene foarte frumoase dansînd armonios cu delfini săltăreți, împodobeau edificiul. Nimic din acel teatru nu părea amenințător. Dimpotrivă. Nina pătrunse înăuntru prin intrarea principală. Marea poartă era deschisă și pe pavaj se vedeau picături de sînge.

„Karkon e aici!“ gîndi ea, ținînd strîns Taldomul.

Intrînd, primul lucru pe care îl văzu fu stalul cu fotolii făcute din cochilii de scoici și, sus, zece candelabre de gheață care luminau rîndurile de scaune și loja: totul era îmbrăcat în aur și pietre prețioase.

– Ce minunăție! Cine știe ce spectacole și ce concerte organizau aici odinioară, își zise ea cu voce șoptită.

Un foșnet care venea dinspre scenă o abătu de la gîndurile ei. O cercetă cu atenție și văzu că luminile și reflectoarele se aprindeau încet. Decorul era ca pentru o reprezentație de primăvară: fundalul era albastru ca bolta cerească și pe margini se iveau copaci în floare și fîntîni arteziene din care țîșnea o apă limpede ca cristalul. Pe neașteptate, din înalturi sosiră în zbor vreo douăzeci de rîndunele care planară în jurul fîntînilor și, la sfîrșit, se așezară pe crengile copacilor. Nina tresări de fericire.

– Rîndunelele! A Patra Taină!

Dar se înșela. Shandà se afla încă în mîinile lui Karkon. Acelea sigur nu erau rîndunelele gîndurilor copiilor de pe Pămînt. În realitate, decorul era o capcană ucigătoare!

Nina se urcă pe scenă și, mai fericită ca niciodată, încercă să se apropie de rîndunele, dar atunci răsună un zgomot puternic care făcu să se cutremure tot teatrul. Din culisele scenei ieșiră șase sfere gigantice de fier incandescent care, rostogolindu-se, aprinseră copacii și întreaga structură a decorului.

Fetița Celei de a Șasea Luni se trezi prinsă la mijloc și încercă să se ferească de sferele mari și înroșite. Ca un enorm liliac violet, agățat de o coardă, Karkon coborî de pe una dintre grinzile care se întindeau deasupra scenei și, arătînd înspre Cupa lui Shandà, își strigă biruința. Nina fu lovită de o sferă și se izbi de unul dintre copacii de-acum în flăcări, făcînd să cadă toate rîndunelele... moarte...

Focul mistui repede mare parte din stal și fumul negru învălui teatrul Atlantidei. Nina căută un loc de scăpare tîrîndu-se în dosul scenei, dar flăcările îi biciuiau spinarea. Un curent slab de aer îi atinse obrazul. Tot de-a bușilea, merse pe direcția lui și izbuti să găsească ieșirea din acel infern. Istovită și rănită, cu plămînii plini de fum și cu pielea pîrlită de foc, tînăra alchimistă se așeză lîngă o fîntînă, cu gînd să bea și să se

răcorească. Karkon fugise de-acum, dar curînd cursa lui avea să se termine.

Cînd fetița Celei de a Șasea Luni reîncepu să respire normal, verifică să vadă dacă mai avea în buzunare obiectele ei magice. Și, din fericire, erau toate: Sfera de Sticlă, Inelul de Fum, Pana de Gughi, cheile în formă de semilună și de stea, documentul Dragonului Înfocat, Condeierul, stiloul magic pe care i-l dăduse Sia Justitia și ultima Alchicarte de Tarot, Qui Amas. În timp ce privea aceste obiecte, simți un bocet venind dinspre o străduță din apropiere. Se ridică încet și, prevăzătoare, înaintă cîțiva pași. O umbră cu trei brațe apăru amenințătoare.

„Un monstru!“ gîndi fetița înfricoșată. Cu răsuflarea tăiată, păși înainte ochind cu Taldomul Lux și era gata-gata să tragă în acea arătare cînd...

– DODO!

Băiatul cel roșcovan era în picioare și mișca disperat brațul metalic al lui Max. Plîngea în hohote și zicea în neștire:

– Nu am f... f... fost eu, nu am f... f... fost eu...

– Dodo, prietene! Te-am regăsit! se bucură Nina strîngîndu-l tare în brațe.

Privirea lui Dodo era rătăcită.

– Nina, ajută-mă. Tr... tr... trebuie să-i duc br... br... brațul lui Max, se bîlbîi el disperat.

– Nu-ți face griji, nu-ți fie frică. Acuma mergem, dar te rog să fii atent: Karkon e prin preajmă, îl preveni Nina.

– K... K... Karkon? zise Dodo tremurînd.

– Da. Dar nu mai are Pandemonul Mortalis. Așa că nu mai poate să tragă în noi. Dar a luat a Patra Taină.

– O, nu! exclamă prietenul, tot mai tulburat.

– Da, Cupa lui Shandà e la el! Dar acum o s-o luăm noi. Și apoi o să-l separăm și pe Max. Așa-i?

Nina își recăpăta puterile, iar Dodo, strîngînd la piept brațul lui Max, se opri din plîns. Cei doi prieteni purceseră la drum, încercînd să înțeleagă care era direcția cea bună pentru a se întoarce la ceilalți, în al 150-lea klerossu.

Cu rănile încă sîngerîndu-i, Karkon izbutise să ajungă pe strada cu felinare albastre. Sigur, avea Cupa lui Shandà, dar nu știa unde să se adăpostească: era parcă prizonier în Atlantida! Nu se mai putea întoarce la Veneția, fiindcă își pierduse Jambirul, și, fără Pandemon, puterile lui erau practic egale cu zero.

– Priviți, e Karkon! strigă Roxy arătînd cu degetul.

Cesco și Andora se așezară în fața fetelor, gata să-l înfrunte pe Dușmanul Numărul Unu și să le apere. Fiore se ghemui alături de corpul lui Max și, cu gingășie, îi mîngîie fruntea rece.

– O să stăm lîngă tine. Nu te vom părăsi niciodată, șopti ea apropriindu-și buzele de urechile în formă de clopot.

Obiectele vorbitoare rămaseră ascunse îndărătul altarului Flamma Ferax; cădița Tartru Galben și bolul Sallia Pitică se strînseră unul într-altul și, tremurînd, se rugară ca totul să se termine cît mai repede cu putință.

– Trădătoareo! răsună urletul lui Karkon, adresat Andorei.

– Sînt mîndră să fiu așa! Uite ce sfîrșit a avut noul tău elev! răspunse androidul arătînd spre cadavrul lui José, care se descompunea.

– Blestemaților! L-ați omorît! zise mînios Karkon, slăbit din pricina rănii de la burtă din care sîngele curgea văzînd cu ochii.

– Și acum e rîndul tău! răspunse Andora apropiindu-se periculos de vicleanul ei creator.

Karkon ridică în mîini Cupa lui Shandà; aurul scînteia, iar apa pe care o conținea obiectul magic era solidificată. Nu curse nici măcar picătură.

– Eu am a Patra Taină. Veniți de-o luați, dacă aveți curaj! strigă iarăși Magister Magicum.

Cesco le spuse în șoaptă lui Roxy și Andorei:

– E rănit. Trebuie că a fost Nina, dar ea nu-i aici! Și dacă el a... ucis-o?

Andora făcu ochii mari și deschise gura slobozind un urlet metalic. Apoi strigă:

– Copii, trageți! Trageți!

Toți deodată, Roxy, Cesco și Fiore apăsară pe butonul negru al micilor lor sceptre și loviră cu rafale laser trupul contelui.

Karkon se dădu înapoi încercînd să se acopere cu mantia, Andora se năpusti dintr-un salt asupra lui, cupa se rostogoli pe jos, dar apa solidificată rămase neatinsă. Atunci, Karkon întinse mîinile ca să apuce din nou a Patra Taină, dar androidul îi trase un șut în gură. Contele reacționă violent, prinse capul Andorei și încercă să i-l desprindă de trup. Cînd pielea falsă era pe cale să se rupă la nivelul gîtului, Andora izbuti să-i dea adversarului un pumn în burtă, lovindu-l chiar acolo unde fusese rănit înainte. Karkon urlă de durere și se prăvăli la pămînt gîfîind. Cu o mișcare rapidă, androidul se ridică în picioare, își potrivi capul și dădu fuga să ia un năvod pe care îl văzuse lîngă Viermar. Copiii îl înconjurară pe Karkon țintindu-l cu

sceptrele. Cesco se aplecă încetișor și îi smulse din mîini Cupa lui Shandà.

– Nuuu! izbucni Contele ca un nebun, încercînd să se ridice ca să-l înșface pe băiatul curajos. Dar chiar în acea clipă, o puternică descărcare electrică lovi pentru a nu știu cîta oară trupul lui Karkon.

Cesco se răsuci pe dată și...

– NINA! DODO!

Cei doi prieteni sosiseră la momentul potrivit și fetița Celei de a Șasea Luni nimerise la fix cu Taldomul ei. Contele tremura tot și nu mai reușea să-și controleze mișcările. Andora aruncă năvodul peste el și, împreună cu puștanii, îl făcu pachet, fără să-i mai lase vreo posibilitate de scăpare.

Obosiți, înspăimîntați și cu sufletul la gură, priviră tăcuți prada: o făcuseră și pe asta! Magul Alchimiei Întunericului era acolo, în fața lor. Pe moarte!

Dodo flutură brațul lui Max și spuse stînjenit:

– Re... repede!

Nina îl îmbrățișă, iar Roxy îl luă de mînă.

– Curaj, moț roșcovan. Acum mergem să-l reparăm pe Max!

Nina deveni serioasă, se apropie de Karkon, atinse năvodul cu ciocul de Gughi și spuse cu un glas hotărît:

– O să plătești totul! Va trebui să te căiești și să îngenunchezi la picioarele tuturor copiilor din lume.

Cu ochii umezi de lacrimi și plini de mînie, Nina își privea atentă dușmanul etern. Andora se duse lîngă ea și o îmbrățișă, în vreme de Fiore, stînd în fața lui Karkon care se jeluia, zise cu mulțumire în glas:

– Pari un rechin mare și prost care a sfîrșit într-un năvod.

Cesco o strigă pe Nina ca să-i arate Cupa lui Shandà.

– Hei, domnișoară, ia uite ce-ți dăruiesc!

– A Patra Taină! strigă fetița Celei de a Șasea Luni.

– Da. Ultima! și, zicînd acestea, o piti la spate.

– Ce faci? Cesco! exclamă ea uimită.

– Vreau o răsplată, izbucni băiatul, șmecher.

– Ce???

Nina îl privi urît.

– O sărutare. Doar una. O merit, zise Cesco făcînd o mutră numai bună de luat la palme.

Nina zîmbi, dar aținti Taldomul de-a dreptul către inima prietenului.

– Nu glumi, nu-i momentul! Dă-mi Shandà!

Cesco clătină din cap și, bodogănind, îi înmînă tinerei alchimiste prețioasa cupă.

– OK. OK. Nu te aprinde. Nu mai poate omul glumi cu tine.

Nina îl privi piezîș și îi spuse cu seriozitate:

– Ți se pare ăsta momentul pentru glume? Să mergem, trebuie să-l salvăm pe Max.

Bunul android era acolo, întins pe jos, lîngă altarul Flamma Ferax. Andora îi vîrî la loc brațul metalic, dar ligamentele și circuitele erau rupte.

Devenind iarăși serios, Cesco deschise gentoiul lui Max și scoase doi clești, cîteva fire electrice și un adeziv special.

– Faceți-mi loc. Mă ocup eu de asta.

Nina controla fiecare mișcare a prietenului ei de suflet și, deși încă mai era supărată din cauza purtării lui obraznice, își dădu seama că era un băiat pe cinste.

Pe cînd Cesco executa dificila operație sub îndrumarea prețioasă a Andorei, Fiore și Roxy se întoarseră lîngă Karkon, ca să-l supravegheze.

Contele pierdea mult sînge: cu siguranță că mai avea puțin de trăit.

În clipa aceea, flăcările de pe altar se înălțară pe neașteptate și cei doi ochi galbeni și negri desenați pe zidul de mozaic albastru se luminară. Deasupra cupolei transparente care acoperea Atlantida, toți peștii, mari și mici, încetară să mai înoate și începură să privească scena, cu boturile turtite de geam. Din focul de pe altarul Flamma Ferax izbucni o voce puternică:

– *Sîntem cei doi Ochi al Atlantidei. Sacrificiul se află în fața voastră. Răul e în năvod. Dar e nevoie de Pentimetru. Tîrîți aici trupul contelui Karkon Ca' d'Oro și lăsați-ne să ne desfășurăm acțiunea de purificare.*

Flăcările rămaseră înalte și ochii de pe zid se făcură tot mai luminoși.

În graba mare, Nina și Andora se duseră să-l ia pe Karkon, tîrîndu-l pînă la altar. Fiore, Dodo și Roxy stăteau în tăcere, iar cădița și bolul se mutară înspre Cesco, încă ocupat să lucreze la brațul lui Max. Băiatul, privind cei doi Ochi ai Atlantidei, își întrerupsese intervenția asupra lui Max și asculta cuvintele focului.

După ce fetița Celei de a Șasea Luni și femeia android se îndepărtaseră cîțiva pași de trupul contelui, o limbă de foc din Flamma Ferax se desprinse de pe altar, zbură deasupra lui Karkon și vorbi din nou:

– *Magister Magicum, mag diabolic, alchimist viclean! Îmi auzi glasul?*

Înfășurat în năvod, contele privi focul care ardea deasupra capului său și, cu o voce slabă, răspunse:

– Da, îți aud glasul. Sînt pe moarte.

– *Nu vei muri. Rostește propoziția pe care o știi. Purifică-te!*

Karkon avea gura uscată iască și, mișcîndu-și încet buzele, rosti propoziția care avea să-l elibereze de grozavele înșelăciuni puse la cale de-a lungul vieții:

– *Conscientia opprimor.*

– *Mai repetă. Cu voce mai tare.*

Contele făcu un efort supraomenesc și, cu puțina suflare ce-i mai rămăsese, strigă:

– *Conscientia opprimor.*

Glasul lui Karkon răsună peste tot, iar peștii și meduzele se îndepărtară de cupola Atlantidei, înspăimîntați. Abia atunci Nina simți o forță uriașă care îi curgea prin vene.

– S-a căit! Karkon s-a căit, tresări ea de bucurie.

Fiore se duse lîngă Karkon și zise uluită:

– Conscientia opprimor. Așadar, ești apăsat de conștiința vinei tale. Ai admis acest lucru. În sfîrșit!

Contele chiar părea sincer convins.

Așadar, Alchimia Luminii triumfase?

Flacăra se lărgi, dînd naștere unui cerc, Ochii Atlantidei se mișcară, pupilele galbene și negre se deschiseră scoțînd la iveală două găuri de lumină. Focul din Flamma Ferax se stinse și zidul de mozaic albastru se deschise chiar între cei doi ochi, arătîndu-le o cale de ieșire.

– O ușă! exclamă Nina.

Copiii și Andora rămaseră înmărmuriți. Karkon se zbătea în năvod și, profitînd de prilej, izbuti să scoată din buzunarul mantiei violet o carte: Got Malus. Cea mai puternică dintre Alchicărțile de Tarot Răufăcătoare. Cartea magică rămase pe jos. Părea nevătămătoare, dar nu era așa defel.

Totuși, nimeni nu-și dăduse seama de nimic. Încă o dată, Magister Magicum nu se dăduse bătut. Răutatea lui nu fusese nimicită. Karkon nu se căise nicidecum!

Cuprins de curiozitate, Cesco voia să știe unde ducea intrarea misterioasă, așa că isprăvi repede cu meșteritul la brațul metalic: circuitele complicate ale rețelei de nervi a lui Max-10p1 se reactivară. Androidul își mișcă mîinile și picioarele, apoi deschise ochii și respiră din nou.

– Unde zînt? Ce z-a întîmplat? întrebă el ridicîndu-și de pe pardoseală capul lucios.

– MAX! Iubirea mea!

Andora dădu fuga la el și îl îmbrățișă cu drag.

– Andora! Ce bucurie ză te revăd!

Max era emoționat și, rotindu-și încet urechile în formă de clopot, îi întoarse un zîmbet larg.

Fiore și Dodo îl felicitară pe Cesco, iar Roxy și Nina li se alăturară cu o strîngere de mînă: băiatul făcuse o treabă pe cinste cînd pusese la loc brațul bunului android.

– Max, eram foarte îngrijorați din cauza ta, zise Nina, întinzîndu-i ultimul borcan cu dulceață de căpșune.

– Mulțumezc, Cezco! Mi-ai zalvat viața. Nu voi uita azta niciodată.

Androidul își ridică brațul pus din nou la loc și îl mișcă să le arate că funcționează foarte bine. Înghiți patru linguri de dulceață și pe dată se simți foarte bine. Apoi, nu departe de altarul Flamma Ferax, văzu trupul nemișcat al lui José.

– L-ați uciz? întrebă el foarte tulburat.

– Eu am făcut-o. Devenise rău. Nu puteam să-l iert, îi explică Andora privindu-l drept în ochi.

Chipul lui Max se înnegură. Ridicînd din umeri începu:

– Ai făcut un lucru îngrozitor. Chiar dacă José devenize rău, poate că... dar fu întrerupt de Andora.

– Răul îl transformase. Și, în plus, îți smulsese brațul!

Femeia de metal îl luă pe Max de mînă și îi arătă prada cea mare: Karkon în năvod!

– El? Și el e mort? întrebă bunul android, tot mai răvășit.

– Nu. Ba chiar s-a căit, răspunse Nina cu mulțumire în glas.

– Z-a căit? Cu neputință! insistă androidul.

– Ba chiar așa e. Ai încredere. Acum însă, trebuie să ne despărțim! exclamă Andora spre descumpănirea celorlalți.

– Să ne despărțim? Și de ce? întrebară ei în cor.

Andora se apropie de Max și, privindu-i pe copii, își explică ideea:

– Îl duc pe Karkon la Veneția. Trebuie să fie judecat și condamnat. E prea ușor să-l lăsăm să moară aici. Chiar

dacă s-a căit, trebuie să plătească pe veci tot răul pe care l-a făcut.

Nina fu de acord și ceilalți aprobară și ei.

– Voi trebuie să vă isprăviți misiunea ducînd a Patra Taină pe Xorax. Ne vom revedea curînd la Veneția, încheie Andora cu vocea ei metalică.

Fetița Celei de a Șasea Luni îi dădu Jambirul și Sfera de Sticlă.

– Ia aceste obiecte magice. Și, te rog mult, cînd vei ajunge în Acqueo Profundis, fii atentă ca nu cumva Karkon să scape. Pune-l în vagonet și du-l în laboratorul vilei. Cu sfera asta deschizi ușa și... noroc bun!

– Va merge totul bine. Voi cere ajutor de la mătușile tale adevărate și de la copiii de pe Giudecca. Sîntem pe drumul cel bun. Trebuie să ajungem la sfîrșit.

Andora avea întipărită pe chip o expresie de mîndrie. Îi privi pe cei patru prieteni ai Ninei și, zîmbind, îi liniști.

– Mă voi gîndi și la părinții voștri. Nu vă faceți griji. Va merge totul bine.

Dodo își plecă privirile, Fiore și Roxy se strînseră în brațe, iar Cesco apucă mîna femeii care îi ajuta. Max scoase din gentoiul lui un tub de oțel foarte asemănător celui pe care îl folosiseră cînd plecaseră din Acqueo Profundis și i se adresă Andorei:

– Uite, cu mîna ztîngă ține tubul ăzta, iar cu dreapta ține Jambirul. Apoi roztește aceaztă frază: „Lumina mă va înzoți. Îmi aprind inima și mă voi duce la Veneția. Taina Apei ze află pe mîini bune. Xorax va fi în zfîrșit liberă. A ZBURA PENTRU A TRĂI!“

Nina și Roxy exclamară:

– Păi seamănă cu fraza pe care ai rostit-o în Acqueo Profundis!

– Exact. E puțin altfel, dar va funcționa, zise Max încurajînd-o pe Andora, care se așeză în poziție de plecare și controlă ca vicleanul Karkon să stea nemișcat.

– Fii atentă! Avem atîtea lucruri de făcut împreună, zise Max înainte să o lase să plece.

– Da. O viață de lucruri făcute împreună, răspunse femeia de metal, clipind des.

Copiii o îmbrățișară pe Andora care, cu Jambirul într-o mînă și tubul în cealaltă, rosti fraza magică. Ea și Karkon dispărură pe dată, smulși de un fascicul de lumină roșie. Lîngă Flamma Ferax nu mai rămase nici o urmă.

Dodo își desfăcu larg brațele.

– Și c... c... cum f... f.. facem să ne întoarcem acasă f... f... fără Jambir? întrebă el îngrijorat.

Nina se întoarse către el și, zîmbind, îi răspunse:

– La asta se va gîndi Gughiul. Cel puțin așa sper.

– Gughiul? Dar unde este? întrebă Fiore.

– Nu știu. Dar fără doar și poate va veni să ne ia.

Nina era sigură și Cesco dădu și el din cap. Roxy o bătu ușor pe umăr pe Nina.

– Și cu ăla ce facem? întrebă ea arătînd cadavrul lui José.

– Îl lăsăm aici. Nu am de gînd să-l îngrop. Se descompune și, în cîteva ore, nu va mai rămîne nimic din el.

Răspunsul Ninei fu nemilos și foarte dur.

Trupul lui José se transformă repede într-o zeamă maronie: din dascălul spaniol rămase doar o pată întunecată care se întinse pe pavaj. Apoi luă o formă ciudată și, sub ochii tinerilor alchimiști, se petrecu un

lucru impresionant: zeama maronie formă cu cuvînt latinesc – *Proditor!*

Fiore își acoperi ochii și murmură:

– *Proditor!* Trădător! Acesta e sfîrșitul profesorului José... Din el rămîne doar acest cuvînt blestemat.

Max și ceilalți copii își plecară capetele și rămaseră tăcuți.

Nina era atît de mînioasă, că nu reuși nici măcar să plîngă. Strînse la piept Cupa lui Shandà și, privind intrarea misterioasă dintre cei doi Ochi ai Atlantidei, făcu semn să pătrundă înăuntru. Dar o capcană foarte periculoasă era pe cale să oprească noua călătorie întreprinsă pentru predarea celei de a Patra Taine. Got Malus era acolo, pe jos, și nimeni nu-și dăduse seama de prezența lui.

CAPITOLUL NOUĂ

Revoluția Tăcută și ouăle de Quaskio

Un cerc strălucitor roșu-aprins ilumină Acqueo Profundis. În interiorul luminii, lîngă tronul de sticlă, se întrupă Andora și, alături de ea, corpul contelui prizonier în năvod.

Laboratorul de sub lagună era cufundat în tăcere, ecranul gigantic era stins, deși computerul funcționa normal. Karkon horcăia și nici măcar nu-și dădu seama că ajunsese în locul cel mai tainic al Ninei și al profesorului Mișa.

Andora privi împrejur și își aminti cît timp petrecuse acolo, dedesubt, și cum o îngrijise Max cu dragoste. Își întoarse capul și privi geamurile, își aținti ochii pe fundul mării și apoi își trecu palmele pe deasupra mesei. Toate erau așa cum le lăsase ea cu cîteva luni în urmă. Apoi puse Jambirul peste Străzile Lumii și tîrî cu putere năvodul. Karkon era greu, dar nu avea de făcut decît cîțiva pași ca să ajungă la ușă.

– Conte afurisit! Ce greu ești! zise ea străduindu-se din răsputeri.

Cînd ajunse afară din Acqueo Profundis, ușa de stîncă se închise în spatele ei. Nimeni nu ar mai fi putut intra acolo. Inelul de Fum îl avea doar Nina.

Andora trase vagonetul aproape și, cu un efort supraomenesc, îl aruncă pe Karkon înăuntru. Ca un sac de cartofi, trupul se prăvăli în micul vehicul, androidul ridică maneta și, într-o clipită, vagonetul porni vijelios ajungînd la capătul tunelului. În acel moment, trebuia să urce scara îngustă și să ducă în cîrcă greutatea aceea! Andora găsi mijlocul ca să-l miște, cu mare greutate, pe conte, care delira și tot mai pierdea sînge din belșug. Cu limba scoasă de-un cot, femeia de metal ajunse la gura pivniței și, în cele din urmă, trase afară năvodul.

Orologiul din laborator arăta ora 23, 11 minute și 45 de secunde, în ziua de 13 aprilie. De cînd plecase împreună cu Karkon și cu José trecuseră doar vreo zece ore. Andora privi masa pentru experimente, desenele și hărțile agățate de ziduri, miile de flacoane și de alambicuri, și grămezile de pietre prețioase. Se gîndi iarăși la Nina, la aventura pe care o trăia și la greutățile pe care le mai avea de înfruntat. Îi dădu un șut lui Karkon, care scoase un geamăt slab.

Apoi luă Sfera de Sticlă și o vîrî în jgheabul ușii, deschizînd-o pe dată. Lumina albăstruie din laborator ilumină Salonul Dogelui care, pînă atunci, fusese cufundat în întuneric deplin. În penumbră văzu o scenă înfiorătoare: cele două mătuși spaniole erau acolo, înțepenite în Cîlțul Smolos. Obosite și cu fețele răvășite, imediat ce văzură androidul ieșind din laboratorul secret se puseră pe urlat.

– Liniștiți-vă! Stați liniștite! Acum o să vă eliberez, zise femeia cu obișnuita ei voce metalică, aprinzînd, în cele din urmă, lumina.

– ANDORA! SEAMĂNĂ LEIT CU TINE! strigă biata Carmen, care simți că i se învîrte capul.

– Da... nu... da... e ca mine. Dar nu e rea! șopti adevărata Andora.

– Carmen, nu te speria. Sînt un android construit de contele Karkon Ca' d'Oro. Dar acum mă aflu de partea voastră. O ajut pe Nina. Pricepi? o întrebă falsa Andora gîndindu-se că fusese limpede, dar Carmen fu cuprinsă de o criză de isterie. Începu să-și miște brațele și încercă să fugă, dar picioarele îi erau înțepenite în Cîlțul Smolos.

– Liniștește-te! Nu te agita! E și mai rău dacă te miști, încercă să-i explice soră-sa, dar Carmen nu lua aminte la glasul rațiunii.

Atunci, falsa Andora deschise larg ușa laboratorului și li-l arătă pe Karkon legat fedeleș în năvod.

– Priviți! El este vinovat pentru toate! Este contele Răului. Trebuie să-l ducem la închisoare.

Cînd Carmen văzu scena, deschise larg gura scoțînd un urlet și mai ascuțit decît cele dinainte. Și sora ei începu să țipe, și atunci androidul dădu cu pumnul în zid, spunînd cu mînie:

– Gata acum! Trebuie să vă calmați. Mai înainte de orice altceva, voi găsi o substanță alchimică potrivită care să dizolve Cîlțul Smolos, apoi voi mă veți ajuta să-l predau pe Karkon autorităților. De acord?

Înspăimîntate, cele două surori tăcură în cele din urmă. În clipa aceea, un zgomot ciudat care venea de pe ultimul raft al bibliotecii le făcu pe cele trei femei să-și ridice privirile. Un candelabru din fier forjat se clătină făcînd să cadă

la picioarele androidului o carte cu copertă galbenă, intitulată *Puterea Acidului Pompos*, de Birian Birov.

Falsa Andora o luă de jos pe cînd cele două surori o hărțuiau cerîndu-i explicații grabnice. Fără să le dea vreun răspuns, femeia de metal începu să citească primele pagini. Apoi exclamă:

– Formula!

– Ce formulă? întrebară mătușile spaniole.

– Formula Acidului Pompos. Folosește pentru a topi orice substanță magică făcută pe bază de smoală. Asta-i rezolvarea problemei! Înțelegeți? răspunse veselă falsa Andora.

– Nu. Chiar că nu am înțeles, mormăi Carmen clătinînd din cap, în timp ce soră-sa făcea semn că da, înțelesese.

– Dar a trecut atîta vreme de cînd n-am mai preparat substanțe alchimice! Nu am fost proiectată pentru astfel de lucruri, explică androidul, un pic îngrijorat.

– Încearcă. Trebuie s-o faci pentru noi, răspunse pe dată adevărata Andora.

Femeia de metal strînse cartea la piept și intră din nou în laborator. Căută ingredientele printre borcane și flacoane, în vreme ce contele, în pragul morții, deschidea din cînd în cînd ochii și horcăia. Androidul trebuia să se grăbească. Luă flaconul 111, care conținea Zeamă de Sfeclă, și turnă 10 picături într-un castronaș, apoi adăugă 2 grame de Praf de Aur și 7 picături de Benzilpompoasă, o substanță foarte periculoasă. Amestecă vreme de cinci minute și din castronaș începu să iasă un fir de fum roșu.

– Va funcționa! exclamă ea încrezătoare.

Cu castronașul în mîini, ieși din laborator și le zise celor două surori:

– Stați nemișcate. Acum o să arunc pe pardoseală Acid Pompos. Cred că va topi Cîlțul Smolos. Cel puțin așa sper.

Și, spunînd acestea, aruncă pe jos substanța alchimică. Fumul roșu acoperi crusta de Cîlț Smolos, topind-o pe dată. Picioarele Andorei și ale lui Carmen se încălziră și, în cele din urmă, cele două surori și le putură mișca.

– Libere! exclamară ele îmbrățișîndu-se.

Apoi, întorcîndu-se către android, îi întinseră mîinile, iar femeia de metal își plecă privirile.

– Aveam nevoie de asta. Acum sper că aveți încredere în mine.

Adevărata Andora își îmbrățișă clona, iar Carmen zîmbi zicînd:

– Știam eu că Nina e o fetiță deosebită și că alchimia este pasiunea ei. Dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că mă voi afla în această situație.

– Nina e bine, zise androidul, nu trebuie să vă faceți griji pentru ea. Se va întoarce în curînd. Și ceilalți copii sînt bine. Dar acum nu pot să vă explic mai mult.

Andora și Carmen o priviră în ochi pe femeia cheală și apoi suspinară. În acea clipă, Karkon făcu o mișcare. Androidul și cele două femei traseră năvodul.

– Haideți, curaj, să-l ducem la închisoare, propuse adevărata Andora.

Dar femeia de metal se opri brusc.

– Chiar dacă mai e puțin pînă la miezul nopții și întunericul ne-ar putea ajuta, eu nu pot să mă las văzută de jandarmi. Nu mă vor crede niciodată. Se vede că nu sînt o

făptură omenească. Și apoi, zise ea adresîndu-se adevăratei Andora, cum vom face să explicăm că sîntem identice, dar nu sîntem surori?

Carmen nu mai înțelegea nimic și începu să plîngă. Adevărata Andora avu o idee:

– Eu și Carmen îl vom preda pe Karkon jandarmilor. Pe noi ne vor crede!

Androidul zîmbi și adăugă:

– Perfect! Atunci, eu mă voi duce la Palatul Ca' d'Oro și îi voi lua pe Visciolo, pe Alvise și pe Barbessa. Ei au încredere în mine și mă vor lăsa să intru fără să aibă vreo bănuială. Așa o să-i băgăm pe toți la închisoare.

Cele trei femei își strînseră mîna în semn de prietenie. Împreună, tîrîră năvodul cel greu în care era înfășurat Karkon pînă la poarta de fier a Vilei Espasia. Dar avură o surpriză.

Dincolo de poartă se strînseseră o mulțime de copii, care stăteau în tăcere. Erau mai bine de trei sute. Nemișcați și țepeni ca tot atîția soldați gata să plece în marș, le priviră pe cele trei femei fără să răsufle. Printre picioarele lor se mișcau Adonis și Platon.

Bătu miezul nopții. Dangătul clopotelor marcă începutul unei noi etape a Revoluției Tăcute. Și rîndunelele erau tot acolo: pe acoperișuri, pe felinare, lîngă ferestrele caselor. Își luau zborul cu aripile lor ascuțite, dînd naștere unor vîrtejuri de aer.

Androidul făcu un pas înainte.

– Sînt Andora, aceea cu sicriul. Mai țineți minte? întrebă ea cu voce tare.

Toți cei trei sute de copii dădură din cap în semn că da, în vreme ce Adonis își rotea căpățîna ca și cum ar fi controlat dacă răspunseseră într-adevăr toți.

Cu mîndrie, androidul le arătă prada: contele Karkon Ca' d'Oro. Un vuiet se înălță către cerul întunecat. Copiii tresăriră de bucurie, ridicînd mîinile în aer. Dar femeia de metal le făcu semn să stea tăcuți, fiindcă tumultul i-ar fi putut trezi din somn pe venețieni, deși, de fapt tărășenia încă nu se isprăvise, de bună seamă. Doar Platon și Adonis se apropiară de năvod și, amușinînd prada, avură o reacție ciudată: amîndoi făcură pipi pe Karkon, care nu mișcă nici măcar un deget.

Armata de copii nu suflă o vorbă și atunci androidul zise:

– Revoluția voastră Tăcută este importantă. Însoțiți-le pe cele două mătuși ale Ninei la închisoare și predați-l pe vicleanul Karkon. Faceți aceasta pentru Nina. Faceți-o pentru libertatea voastră de a gîndi.

Un băiat se apropie de ea.

– Tu nu ești o ființă omenească!

– Am pielea calpă, nu am păr pe cap, în locul venelor am circuite electrice și fire prin care curge o substanță asemănătoare sîngelui. Dar azi, mai mult ca niciodată, mă simt o ființă omenească. Simt cum binele bate în locul inimii. Aveți încredere în mine! Nu o să vă pară rău!

Adevărata Andora și Carmen tîrîră jos de pe pod năvodul cu trupul lui Karkon, urmate de cîine și de motan,

care afișau un aer triumfător. Mulțimea de copii le făcu loc. Era pentru prima dată că îl vedeau pe conte ajuns în asemenea hal, horcăind, aproape mort și plin de sînge. Androidul începu să fugă.

– Faceți așa cum v-am spus. Eu mă duc la Palatul Ca' d'Oro. Ne revedem peste o oră la închisoare.

Cei trei sute de copii le urmară cu pași mărunți pe cele două mătuși care trăgeau după ele prada cea mare, de-a lungul canalelor și străduțelor pustii, iluminate doar de felinare. Stoluri de rîndunele urmară în zbor grupul compact de revoltați.

Karkon își revenea în fire puțin cîte puțin. Cu ochii mijiți, încerca să găsească vreo cale de a scăpa cu fuga. Văzu limpede zburîndu-i pe deasupra capului sute și sute de rîndunele. Simți că se sufocă, se temea că ajunsese la capătul zilelor.

Acele rîndunele reprezentau eliberarea gîndurilor, iar copiii deveniseră dușmanii lui cei mai cruzi. Apoi se gîndi că, în Atlantida, nu avea să se termine deloc bine pentru Nina și prietenii ei.

Curînd, Alchicartea de Tarot Got Malus avea să acționeze, dezlănțuind un atac foarte violent. Pe scurt, contele nu se simțea cu totul învins, chiar dacă încerca o mare umilință, așa cum stătea prizonier în acel năvod.

Pe cînd cele două mătuși îl tîrau de-a lungul canalelor și străduțelor, falsa Andora își ducea la îndeplinire planul. Cînd ajunse în fața porții celei mari a Palatului Ca' d'Oro, sună la clopoțel. Visciolo, care dormea, avu nevoie de vreo cîteva minute înainte de a deschide ferestruica de la poartă și, cu ochiul bun, privi întrebîndu-se cine voia oare

să intre la acea oră din noapte.

– Andora! exclamă el uimit.

– Hai, deschide-mi! Sînt grăbită, răspunse în fugă androidul.

Îndată ce falsa Andora intră în curtea interioară, întrebă unde erau cei doi gemeni, dar Visciolo o apucă de un braț și, zgîlțîind-o, exclamă:

– Unde-i contele?! Nu plecaserăți la Vila Espasia ca să împrăștiați pe jos Cîlț Smolos?

– Dă-mi pace! Contele mă așteaptă în fața închisorii, zise ea privind fix bentița soioasă a Sașiului.

– Închisoare? Dar ce trebuie să faceți? întrebă slujitorul în timp ce o urma pe scări în sus.

– Trebuie să-i torturăm pe Carlo și pe Liuba, răspunse falsa Andora inventînd o minciună cît roata carului.

– Să torturați? O, ce frumos! Pot să te însoțesc și eu?

Visciolo era foarte curios.

– Bine, dar am nevoie și de Alvise și de Barbessa.

Cererea androidului pică la țanc.

– De acord, hai să-i luăm, sînt în camerele lor.

Visciolo o însoți mulțumit.

Dar, cînd Alvise și Barbessa o văzură pe Andora, se neliniștiră.

– Acum trebuie să-i torturăm pe Carlo și pe Liuba? întrebară ei aranjîndu-și capetele și punîndu-și tricourile cu litera K.

– N-am vreme să vă explic nimic. Contele ne așteaptă, zise apăsat androidul.

– Dar noul elev e cu contele? Ați folosit Cîlțul Smolos? întrebară cei doi gemeni coborînd scările.

– José? Păi... da... da, e cu Karkon. Iar Cîlțul Smolos a funcționat de minune, răspunse cu grabă falsa Andora.

– Păi, atunci, ați prins-o pe Nina? întrebă Barbessa aranjîndu-și cozile.

– Nina? Păi, nu încă. Dar nu mai e mult, sfîrși androidul discuția.

Visciolo și copiii androizi nu bănuiau nimic. Dimpotrivă, gîndeau că totul merge ca pe roate. Și așa, ieșiră din palat convinși că falsa Andora spusese adevărul.

Traversară în fugă Piața San Marco, dar imediat își dădură seama că era ceva în neregulă: grupuri de copii ședeau lîngă coloana statuii Leului Înaripat. Felina de marmură era acolo, nemișcată și lipsită de viață. Deasupra impunătoarei statui zburau zeci de rîndunele.

Alvise privi Leul și, întorcîndu-se către Barbessa, zise:

– Ciudat lucru că, la ora asta, copiii venețieni sînt pe-afară. Și apoi, Leul îmi pare liniștit. Nu cred să fi reușit Karkon să-l readucă la viață.

– Leul? Păi nu, contele are altele de făcut. Totuși, ai dreptate, și mie îmi pare foarte ciudat să văd copii aici, la ora asta. Și, în plus... ce ciudat, sînt aici sute de rîndunele, răspunse Barbessa.

Visciolo abia mergea și privea cu singurul lui ochi chipurile copiilor venețieni. Erau neclintite.

Cu cît se apropiau mai mult de închisoare, cu atît creștea gloata copiilor. Andora îi luă de mînă pe cei doi

gemeni care, înspăimîntați, nu mai voiau să înainteze. Și Visciolo se opri în loc.

– Dar ce se întîmplă? îl întrebă pe android.

Falsa Andora nu răspunse, ci doar zîmbi ironic. Alvise încercă să se întoarcă și pînă și Barbessa începu să se zbată încercînd să-și desprindă mîna din cea a androidului. Dar copiii încercuiră micul grup, privindu-i cu ochi răi pe cei doi gemeni și pe Visciolo.

Femeia de metal făcu un semn și copiii se dădură în lături. Alvise și Barbessa merseră înainte cu pași mărunți, în timp ce Visciolo încercă să fugă, dar fu oprit de zece puștani care îl împiedicară să o ia înapoi. La sporirea confuziei se gîndiră și rîndunelele care începură să zboare la firul ierbii.

Cînd gemenii și Sașiul ajunseră în fața porții închisorii, falsa Andora strigă:

– Puneți mîna pe ei!

Cinci copii mai zdraveni îi prinseră pe ciracii contelui Karkon, care începură să dea cu picioarele și să muște, zbierînd ca nebunii. Cînd îl văzură pe Karkon pe jos, strîns în năvod și sîngerînd, rămaseră împietriți.

– Stăpîne! strigă Visciolo îngenunchind.

– Maestre! exclamară înfricoșați Alvise și Barbessa.

Cele două mătuși spaniole și Andora își făcură loc prin mulțime. Carmen se apropie de gemeni și le trase două scatoalce zdravene. Visciolo ridică un braț ca să-i apere, dar adevărata Andora se apropie de el și îi zise cu dispreț:

– Stai! Acum nimeni nu le va mai putea face vreun rău nici Ninei și nici celorlalți copii din lume!

Karkon se mișcă și mormăi cîteva cuvinte. Androidul se aplecă deasupra lui și înțelese că voia doar să bea o înghițitură de apă.

– Bateți la poarta închisorii. Duceți-i înăuntru, zise femeia de metal. E mai bine să nu mă vadă, altminteri lucrurile se vor complica.

Androidul se întoarse repede către Palatul Ca' d'Oro, spunînd că trebuia să facă un alt lucru foarte important.

Mătușile bătură în poartă și, cînd gardieni văzură tot acel vălmășag din fața închisorii, le dădură imediat de veste celor zece consilieri ai primăriei și președintelui tribunalului.

– Nu-l putem băga în temniță pe contele Karkon. Pentru moment, este primarul nostru! răspunse primul gardian.

– Cui ce-i pasă?! E vinovat! Voia să-i omoare pe Nina și pe cei patru copii de pe Giudecca! strigă adevărata Andora, în timp ce gloata de copii rămase tăcută.

Cîteva minute mai tîrziu, sosiră în fugă părinții lui Dodo, Fiore, Roxy și Cesco. Aveau lacrimi în ochi. Îndată ce le văzură pe cele două mătuși ale Ninei, cerură vești despre copiii lor.

– Unde sînt? Sînt sănătoși?

Rafala de întrebări le zăpăci pe cele două surori, dar Andora își făcu curaj și le explică repede că în curînd aveau să se întoarcă acasă.

– Dar cum ați făcut de l-ați adus pe Karkon în halul ăsta? întrebă tatăl lui Cesco.

– E o poveste lungă. Acum stați liniștiți. Nu mai aveți de ce vă teme, răspunse Carmen cu un firicel de voce.

Părinții lui Dodo se apropiară de conte.

– Ce ai f... f... făcut cu f... f... fiul nostru? întrebă tatăl cu mînie în glas.

Karkon scoase un horcăit și își mișcă un picior. Sîngele care i se scurgea din burtă făcuse o baltă care îi îngrijoră pe toți părinții.

– E rănit. Trebuie să facem ceva. Nu-l putem lăsa aici, zise mama lui Fiore în pragul leșinului.

Gardienii desfăcură nodul năvodului și îl eliberară încet pe conte, sub privirile scrutătoare ale lui Platon și ale lui Adonis. În clipa aceea, sosiră gîfîind cei zece consilieri și președintele tribunalului.

– Ce se întîmplă? întrebă cel mai bătrîn consilier privind în jos și, cînd îl văzu pe Karkon aflat în pragul morții, urlă: Conte? Dar cine l-a adus în halul ăsta?

Andora făcu un pas în față.

– Voia să o omoare pe Nina. E momentul să isprăvim cu povestea asta. Contele Karkon Ca' d'Oro este un om rău.

– Dar cum vă permiteți? Vedeți că pun să vă aresteze! exclamă președintele tribunalului.

– Să mă arestați, pe mine? Greșiți. Karkon e cel care trebuie băgat la zdup! izbucni Andora, iar Carmen încercă să o liniștească.

– Și voi, ce faceți aici la ora asta? Trebuia să fiți în pat de ceva timp, strigă președintele adresîndu-se mulțimii de copii care, ca de obicei, rămaseră cu gura ferecată. Duceți-vă acasă! adăugă omul cu voce răsunătoare.

– Da, acum se vor duce acasă, dar mai întîi băgați-i în închisoare pe Karkon, pe cei doi gemeni și pe Visciolo, răspunseră cu hotărîre părinții lui Roxy.

– Ajunge acum! Plecați de-aici cu toții! De conte ne vom ocupa noi.

Președintele și doi consilieri le făcură semn gardienilor să-i ducă în sala de la intrarea închisorii pe conte, pe Sașiu, pe Alvise și pe Barbessa.

Carmen și Andora se așezară lîngă părinții celor patru prieteni ai Ninei și atunci tatăl lui Cesco întrebă:

– Dar sîntem siguri că o să-i țină la închisoare? Și apoi, copiii noștri unde sînt?

– Copiii voștri sînt bine sănătoși. De fapt, eu și sora mea nu știm unde se află. Nu avem vești sigure, dar curînd Nina va da un semn de viață. Cît despre conte și ceilalți, trebuie să avem încredere. Consilierii municipali, gardienii și președintele n-au cum să-i elibereze după toată tevatura asta, veni răspunsul Andorei, care încerca să-i liniștească pe toți, fără însă a reuși prea mult – mamele erau prea îngrijorate.

Cu timiditate, Carmen șopti:

– Adevărul despre copii îl știe doar femeia de metal.

– Femeia de metal? exclamară părinții năuciți.

Andora interveni din nou, privindu-și sora piezîș.

– Păi da, are același nume ca și mine și îmi seamănă puțin. Dar acum e prea complicat să vă explic...

Părinții lui Fiore o întrerupseră:

– Complicat? Dar noi ne vrem înapoi fiica. Și încă imediat!

– Ascultați, Nina și copiii voștri l-au demascat pe conte. Acum nu îi mai paște nici o primejdie. O să vedeți că se vor întoarce foarte curînd acasă.

Cu aceste cuvinte, Carmen înseninase în cele din urmă atmosfera, chiar dacă părinții nu erau cu totul liniștiți.

Privind fluviul de copii care se întorceau agale la casele lor, înțeleseră că nu le mai rămînea decît un singur lucru de făcut: să aștepte.

Noaptea trecu iute, dar nimeni nu izbuti să doarmă. Copiii venețieni visară să-l judece pe Karkon, iar părinții lui Roxy, Fiore, Dodo și Cesco rămaseră treji gîndindu-se la odraslele lor. Andora și Carmen, avînd alături de ele cîinele și motanul, nu se mișcară din fața închisorii: voiau să primească vești despre Carlo și despre Liuba. Eliberarea lor trebuia să se petreacă în cel mai scurt timp cu putință.

Zarva și tensiunea tulburau acea noapte călduță de primăvară. La ivirea zorilor, o fereastră din Palatul Ca' d'Oro se deschise aducînd alinare androidului karkonian: se afla încă acolo, cu ochii obosiți și chipul pe care se citeau semnele multor aventuri.

Falsa Andora izbutise în cele din urmă să ia legătura cu Vladimir Amăgitorul, androidul rus care îi ținea prizonieri pe părinții Ninei. Folosindu-se de un șiretlic iscusit, tastase codul lui pe computerul din laboratorul K și trimisese un mesaj urgent, dîndu-se drept Karkon:

Vladimir, misiunea spațială trebuie întreruptă. Adu-i la Veneția pe părinții Ninei. Folosește transferul lent, știi bine că Vera și Giacomo ar putea să nu reziste. Ei nu sînt androizi, așa că inima lor ar putea să cedeze. Vino la palat, te aștept. Contele Karkon.

Bineînțeles că mesajul, ce purta semnătura lui Karkon, nu-i trezi bănuieli lui Vladimir, care începu pe dată procedura pentru transferul magico-alchimic la Veneția.

Giacomo și Vera fuseseră adormiți, destinul lor se afla în mîinile androidului rus și nimeni de la Ferk nu înțelesese ce anume se întîmpla. Naveta spațială era pregătită și cei doi oameni de știință ar fi trebuit să plece pe 15 aprilie. Medici, cercetători, profesori și astronomi, toți erau în mare agitație pentru cea mai importantă misiune a secolului. Toți credeau că Vera și Giacomo se găseau în locuințele lor ca să se pregătească pentru marele eveniment, și, în schimb, părinții Ninei erau prizonierii lui Vladimir care se infiltrase cu șiretenie la Ferk dîndu-se drept operator la centrala telefonică.

Și cum ar fi fost nevoie de cel puțin alte 24 de ore mai înainte ca androidul rus să activeze complet sistemul de transferare la Veneția, falsa Andora avea încă timp pentru a le preveni pe mătuși. Deși era foarte obosită și o dureau îngrozitor picioarele, ieși din palat și se duse din nou în fața închisorii.

Andora și Carmen tot acolo erau, așezate pe postamentul unei coloane și înconjurate cu drag de sute de rîndunele. Cînd androidul le spuse că urmau să sosească Vera și Giacomo, cele două mătuși se emoționară și traseră nădejde că totul avea să se rezolve cum nu se poate mai bine.

Adonis lătră și Platon mieună foarte tare, dar fură imediat puși cu botul pe labe. Pe cînd cele trei femei stăteau la taifas, prin poarta cea mare a închisorii ieșiră cei zece consilieri, cu destul de multă zarvă cît să facă rîndunelele să-și ia zborul, ridicînd nori de praf.

Figurile consilierilor erau serioase, foarte serioase. Încercară să alunge rîndunelele cu mișcări ample de brațe, dar totul fără a scoate nici măcar o vorbă. Falsa Andora se

ascunse îndărătul coloanei pentru a nu fi văzută și, cînd oamenii se îndepărtară în cele din urmă, le înștiință pe cele două mătuși spaniole că avea să se întoarcă la palat.

– Trebuie să mă așez la computer în laboratorul K și să pregătesc sosirea lui Vladimir. Sper să nu-și dea seama imediat de păcăleală. Cînd vor înțelege că se află în palatul lui Karkon, Vera și Giacomo sigur vor fi tulburați.

– Vrei să venim cu tine? întrebă adevărata Andora.

– Nu, voi stați aici. E important să țineți închisoarea sub supraveghere. Ne vedem la noapte. Voi veni la vilă și-i voi aduce cu mine pe părinții Ninei. Vor fi fericiți să vă revadă, explică androidul.

– Dar Vladimir ăsta... cine este? întrebă Carmen cu naivitate, tot mai dezorientată.

– E un android. Dar e mai puțin complicat decît mine. Eu sînt ultimul model creat de Karkon. Sînt mai puternică și mai isteață. Îl voi învinge, îi cunosc punctele slabe, explică falsa Andora cu obișnuita-i voce metalică.

– Android? Dar cîți a construit Karkon? întrebă Carmen, tot mai înspăimîntată.

– Acum nu e vreme să-ți explic. Stai liniștită. Zicînd acestea, femeia de metal le salută pe cele două surori și, cu pași repezi, se reîntoarse la Palatul Ca' d'Oro.

Încordarea încă era foarte mare, iar mătușile spaniole nu reușeau să-și domolească neliniștea. Și falsa Andora era destul de agitată: știa că, de fapt, Nina și copiii mai avea de tras din greu pînă să înmîneze ultima Taină. De bună seamă, la Veneția se petrecuseră multe lucruri, copiii se aflau în toiul Revoluției Tăcute, iar Karkon, cei doi gemeni și Visciolo erau la închisoare, dar...

Lipsea Nina!

Lipseau tinerii alchimiști!

Lipsea a Patra Taină, aflată încă departe de Veneția!

În adîncurile abisale ale misteriosului oraș al Atlantidei, Nina și prietenii ei erau pe cale să înceapă o nouă aventură extraordinară. Tunelul întunecat ce se deschisese între cei doi ochi galbeni și negri ai peretelui de lîngă altarul Flamma Ferax era gata să-i primească. Nina ar fi vrut tare mult să poată consulta *Systema Magicum Universi*, care i-ar fi ajutat cu siguranță cu un sfat bun, dar, din păcate, Cartea Vorbitoare nu mai era. Dispăruse în laboratorul vilei și Nina se putea încrede doar în intuiția ei și în destoinicia tovarășilor săi.

Puștanii își luară micile sceptre. Max apucă din nou gentoiul și îl puse pe umăr. Erau pregătiți să intre, cînd o pală de vînt rece ca gheața ieși pe neașteptate din tunel și stinse focul de pe altar. Peretele de mozaic rămase luminat doar de felinarele albastre de pe stradă.

În penumbră și cu sufletul la gură, grupul de curajoși pătrunse în tunel. Zidurile erau uscate și moi, păreau făcute din cauciuc foarte elastic, în vreme ce pavajul era tare și lucios. La capătul ciudatei galerii, se întrevedea un cerc albastru în care, exact în centru, era un punct alb, mare.

– Unde o fi ducînd tunelul ăsta? întrebă Roxy mergînd încet.

Fără să se întoarcă, Nina răspunse:

– Nu știu. Dar sigur vom găsi calea de a preda Cupa lui Shandà și de a activa a Patra Taină.

Nina controlă dacă bolul Sallia Pitică mai avea fîșiile cu numerele luate în Zeroul Începțoșat și merse înainte, mereu cu ochii ațintiți pe ciudatul cerc albastru care se vedea în față.

– Încă vreo cîțiva metri și vom descoperi unde am ajuns, zise Cesco mîngîind cădița Tartru Galben.

Dar în spatele lor, gata de atac și în tăcere deplină, Alchicartea de Tarot Răufăcătoare aștepta prilejul să se transforme și să apară în toată urîțenia ei. Cartea aluneca ușor pe pavajul lucios, fiecare mișcare îi era ascunsă de întuneric și învăluită într-un fîșîit de neauzit.

Nina își dădu seama că steaua din palmă devenise neagră pe neașteptate. Inima începu să-i bată cu putere, mai cu seamă fiindcă nu înțelegea ce primejdie avea de înfruntat.

„Karkon e în năvod. José e mort și nici LSL nu mai este. Ce altceva ne amenință?“ se gîndi ea fără a le spune nimic celorlalți, care o urmau. Strînse Taldomul în pumn și, așa cum făcuse adesea în clipele grele, rosti în șoaptă numele bunicului, ca să-și dea curaj. Cînd ajunse la capătul tunelului, își desfăcu larg brațele și exclamă:

– Un alt ochi!

De fapt, cercul albastru era Ochiul Secret al Atlantidei. Pupila, albă și în formă de cerc perfect, scînteia ca o mică lună plină. Copiii priviră ochiul și pînă și Max, care era împreună cu cele două obiecte vorbitoare, rămase uimit.

– Ce înzeamnă azta? întrebă el cu voce tare.

Dodo îl luă pe Cesco de mînă și, înfricoșat, își plecă privirile.

În acea clipă, din înaltul Ochiului Secret se ivi peștele de pe Xorax, Quaskio. Uluită, Nina exclamă:

– Tu ești! Mă temeam că...

– Ce? întrebă Cesco.

– Nimic. Nu-ți face griji. Poate că sînt obosită și am presimțiri rele, răspunse fetița Celei de a Șasea Luni apropiindu-se de peștele xoraxian.

Quaskio își deschise gura într-un zîmbet larg, iar Roxy și Fiore îi adresară surîsuri și îl acoperiră cu mîngîieri. Pielea lui albastră-verzuie era foarte moale și catifelată, iar aripioarele înotătoare se mișcau în ritm cu coada. Micuț și caraghios, peștele magic se roti în jurul cozii de cîteva ori și, cu înotătoarele din față, le arăt centrul alb al Ochiului Secret.

– Trebuie să intrăm acolo? întrebă Nina.

Quaskio făcu din căpșor semn că da.

Max puse pe pavaj gentoiul lui greu, ca să se uite plin de curiozitate la peștișorul care mergea susținîndu-se doar pe aripioarele înotătoare, mișcîndu-se ca într-un dans. După fiecare piruetă, făcea niște ouă mici de tot, foarte luminoase. Copiii rămaseră tăcuți să privească baletul alchimic al ciudatului animal acvatic de pe Cea de a Șasea Lună.

– Sînt foarte frumoase ouăle astea! exclamă Roxy adunînd cîteva de pe jos.

Și Dodo, și Cesco luară cîte un pumn. Max și Fiore se uitară unul în ochii celuilalt cu o privire întrebătoare și, în cele din urmă, se hotărîră să adune și ei alte ouă.

– Sînt ouă magice. Conțin pietre prețioase care au proprietăți alchimice, explică Nina dîndu-i un bobîrnac în nas lui Quaskio.

– Proprietăți alchimice? întrebă Fiore luînd între degete un ou de pește.

– Da. Dar încă nu prea știu la ce folosesc, răspunse Nina luînd în mînă vreo zece.

– Dar cît poate sta Quaskio afară din apă?

Întrebarea lui Roxy pică la țanc.

– Cred că poate sta mult. L-am văzut de mai multe ori plimbîndu-se cu Săltărețul și cu Clingclang cînd m-am dus pe Xorax.

Nina liniști grupul și Max, luînd în brațe ciudatul pește, făcu ochii mari.

– Dragul meu Quazkio, ce plăcere ză te revăd! Zînt zigur că o ză ne ajuți. Dacă-i vreo primejdie, tu fluieri. Așa-i?

Bunul android își roti urechile în formă de clopot, iar peștele dădu din coadă, amuzat.

– Fluieră? Quaskio scoate un fluierat dînd de veste că sînt pericole?

Cesco fu foarte surprins de cuvintele lui Max.

– E adevărat. Fluieră foarte tare, încuviință Nina cu mulțumire în glas.

Peștele albastru-verzui sări din brațele lui Max și se apropie de obiectele vorbitoare. Glumi cu ele, împrietenindu-se pe dată. Cădița Tartru Galben ridică o lăbuță și strînse aripioara înotătoare a lui Quaskio, în vreme ce bolul Sallia Pitică se legănă vesel.

– S... s... simpatici, zise Dodo.

Dar de bună seamă că nu era acela momentul potrivit pentru jocuri. Și, în fapt, centrul alb al Ochiului Secret se deschise încet și un fascicul de lumină violet învălui grupul. Totodată, ouăle de Quaskio se ridicară în zbor pînă la înălțimea ochiului, așezîndu-se exact împrejurul pupilei albastre. Copiii rămaseră nemișcați și doar peștișorul făcu un salt așezîndu-se pe crăpătura prin care se strecura fasciculul de lumină. Ouăle se sparseră toate deodată, cojile căzură pe pavaj și în jurul Ochiului Atlantidei rămaseră zeci de pietre prețioase foarte colorate. Rubine, topaze, smaralde, safire și mici geme de goasil străluceau, aproape orbind grupul tinerilor alchimiști. Fulgere de lumină albastră și roșie, verde și galbenă, azurie și trandafirie iluminară chipurile uluite ale puștanilor.

Pupila albă și albastră se deschise din nou dînd la iveală interiorul ochiului: un spațiu de lumină violet. Părea o mare de cauciuc, amestec de apă și lumină.

– Pr... pr... priviți, e m... m... minunat, zise Dodo rămînînd cu gura căscată.

Pietrele prețioase începură să se rotească în jurul Ochiului Secret și, cu cît se mișcau mai mult, cu atît se deschidea mai larg pupila. Din depărtare se auzi melodia Notei a Opta. Încă o dată, Armonia Universului învălui gîndurile tinerilor alchimiști care erau pe cale să ajungă la țintă.

Pe neașteptate, o duhoare grețoasă abătu atenția copiilor. Nina privi în spate: în tunelul întunecat văzu ceva mișcîndu-se. Cineva!

Își privi iar palma dreaptă: steaua era neagră tăciune.

– Atenție! Sîntem în pericol! țipă fetița Celei de a Șasea Luni.

Max și obiectele vorbitoare rămaseră neclintiți, în vreme ce, cu mare greutate, copiii își întoarseră privirile de la scena minunată a pietrelor prețioase înspre tunel.

Quaskio, care era înăuntrul Ochiului Secret de-acum deschis aproape de tot, se puse pe un fluierat asurzitor, cît să acopere dulcea muzică a Notei a Opta.

Primejdia era acolo. La cîțiva pași de tinerii alchimiști. Cei cinci copii apucară sceptrele și, în poziție de atac, așteptară ca noul dușman să se arate la față.

Și el era pregătit. Crud. Turbat de mînie.

Got Malus era ultima Alchicarte de Tarot. Cea mai puternică. Cea mai rea. Era cartea care reprezenta răul pur. Însetat de sînge și răzbunător, se întrupă într-o clipită.

– Dracul! urlă Fiore îngrozită.

Și era adevărat. Got Malus era jumate om, jumătate țap, cu coarne și copite. Din gura lui scîrboasă ieșeau limbi de foc, în vreme ce coada lungă și păroasă șfichiuia aerul.

Mare, înfiorătoare și rea ca Talpa Iadului, ultima creatură adusă la viață de LSL și modificată de Karkon era pregătită să ucidă.

CAPITOLUL ZECE

Puterea lui Got Malus și Răsuflarea Abisurilor

Fluieratul lui Quaskio era de nesuportat. Peștele albastru-verzui tremura tot și, în interiorul Ochiului Secret, își zbătea înotătoarele făcîndu-le semn tinerilor alchimiști să vină la el. Max luă gentoiul și, întorcîndu-se către copii, urlă:

– Veniți repede. Ză intrăm în Ochiul Atlantidei.

Dar Nina îi opri pe cei patru prieteni ai ei.

– Du-te tu, Max. Noi rămînem aici. Acum o să arunc Alchicartea de Tarot Qui Amas și acel diavol blestemat va fi învins.

Fetița Celei de a Șasea Luni scoase repede cartea magică și o aruncă în aer. Un parfum foarte pătrunzător se amestecă pe dată cu duhoarea grețoasă răspîndită de Got Malus.

Qui Amas se ivi în toată frumusețea ei. Femeia era tînără, înaltă și blondă, cu plete lungi și drepte care îi

coborau pînă pe șolduri. În jurul ei se rotea mica planetă roz Venus.

Cu pas ușor, înaintă către Alchicartea de Tarot Răufăcătoare și rochia ei lungă de mătase cu voaluri trandafirii atingea pavajul lucios al tunelului. Qui Amas avea un chip foarte senin și strîngea în mînă un crin mare și alb, foarte înmiresmat. Nina și ceilalți rămaseră în spatele ei, pregătiți să intervină.

Omul-fiară își căscă gura enormă și băloasă, în vreme ce pe cap, în jurul coarnelor sale de țap, se rotea o mică sferă: era planeta Marte, roșie. Bătu în pavaj cu copitele și, cu o mișcare rapidă, se aruncă spre Qui Amas. Femeia își desfăcu larg brațele și, cu o voce dulce și muzicală, zise:

– Nu mi-e frică de tine. Eu întruchipez libertatea, frumusețea, ordinea și puritatea. Nu pot să mă tem de ceea ce nu trebuie să existe.

Got Malus își înălță coada stufoasă și biciui chipul tinerei femei, care răspunse cu o clătinare a crinului, menită să oprească acțiunea malefică.

Nina ochi cu Taldomul Lux, pregătită să lovească, dar Qui Amas se răsuci pe dată către ea.

– Nu! Nu trebuie să folosești violența împotriva celui care se servește de ea.

Tînăra alchimistă își trase înapoi sceptrul și rămase tăcută. Cuvintele Alchicărții de Tarot Binefăcătoare o puseră pe gînduri.

Duhoarea puturoasă a lui Got Malus se făcea tot mai pătrunzătoare, astfel încît copiilor le veni amețeală și avură icnete de vomă. Cădița Tartru Galben țopăi către

Ochiul Secret, urmată de bolul Sallia Pitică, foarte atent să nu piardă fîșiile cu numerele celei de a Patra Taine.

Alchicartea de Tarot Răufăcătoare își ridică mîinile monstruoase, își arătă dinții și scuipă foc, ajungînd cu flăcările lui cădița. Tartru Galben se aprinse pe dată și urletele lui se amestecară cu fluieratul lui Quaskio. Nimeni nu putea interveni, și astfel obiectul vorbitor arse, stîrnind mila celorlalți.

Sallia Pitică țipă deznădăjduită, văzînd cum murea prietena ei cădița, pînă ce Fiore și Roxy o luară și dădură fuga către Max, care era gata să intre în Ochiul Secret.

– O să ne omoare pe toți! zise Fiore plîngînd.

Qui Amas ridică mîna stîngă, o duse în dreptul inimii și pe dată aruncă stropi de Cositor Rătăcitor. Imediat duhoarea grețoasă a lui Got Malus dispăru: în aer rămase doar mireasma de crin. Femeia înaintă către diavol și i se adresă cu un glas puternic:

– Știi să omori numai pe cine e lipsit de apărare. Lovește-mă pe mine. Lovește adevărul, dacă ai curaj.

Got Malus scoase zece fire electrice și, cu ochii galbeni plini de ură, izbucni:

– Eu întrupez Numărul Mag 3. Sînt puternic și te voi nimici.

Firele zburată ca niște săgeți către Alchicartea de Tarot Binefăcătoare, care izbuti să-și facă scut din crin. Se roti de șase ori într-un vîrtej înmiresmat care formă o trîmbă de aer în stare să soarbă Alchicartea de Tarot Răufăcătoare. Got Malus își zbătu brațele și zvîrli un pumn de Cenușă Somnolentă către Ochiul Secret, lovind

sălbatic cu copitele. Lumina violet a masei cauciucate care era în interiorul Ochiului Secret se mișcă, dînd naștere unor bule instabile de aer. Quaskio se clătină, gata să se rostogolească.

– Nuuu, urlă Nina fugind către Max.

– Cenușa Somnolentă trezește materia și metalele! Dacă nu-l oprim pe Got Malus, Ochiul Secret s-ar putea topi, le strigă Cesco celorlalți, îndemnîndu-i să tragă.

Dodo era paralizat de frică și doar Roxy izbuti să-și îndrepte spre țintă micul ei sceptru, dar lovi doar pavajul tunelului. Quaskio și Max continuau să se miște agitați, iar Fiore, cu bolul în mîini, plîngea strigînd la Nina să fugă spre ei. Dar fetița Celei de a Șasea Luni nu o putea lăsa de una singură pe Qui Amas.

Got Malus se năpusti asupra femeii și, cu firele electrice, o cuprinse într-o îmbrățișare de fulger. Alchicartea de Tarot Binefăcătoare căzu la pămînt. Părea leșinată. Nedîndu-i ascultare lui Qui Amas, Nina trase trei rafale de laser albastru împotriva diavolului care, în loc să se sperie, izbucni într-un hohot de rîs groaznic de batjocoritor.

– Vrăjitoare mică! Eu mă hrănesc cu foc. Și Taldomul tău e un aliment foarte pe placul meu.

Și, zicînd acestea, îi trase un șut tinerei alchimiste, lovind-o în cap cu o copită. Fetița se izbi de cercul luminos format de pietrele magice ale lui Quaskio și un rîu de sînge i se prelinse pe obraji. Blestemata Alchicarte de Tarot o nimerise.

Qui Amas își mișcă brațele și, dîndu-și părul de pe ochi, se ridică grațios. Got Malus era pregătit să o lovească

iarăși, dar ea izbuti să-i cresteze fața monstruoasă cu petalele de crin. La atingerea pielii păroase și zbîrcite a omului-fiară, puritatea și frumusețea florii avură un efect nimicitor: din răni nu ieși sînge roșu, ci un lichid negru și fumegător. Diavolul făcu spume la gură și, încercînd să-și pună fața la adăpost, se ghemui la pămînt, scoțînd un răget de fiară.

– Suferință și căință. Durere și înfrîngere. Rămîi îngenuncheat în fața mea și nu te mai ridica niciodată, rosti cu hotărîre Qui Amas.

Pe neașteptate, Got Malus își zbătu din nou coada stufoasă și, într-o clipă, cuprinse trupul Alchicărții de Tarot Binefăcătoare.

– Ești moartă!

Gura lui scîrboasă se apropie hotărîtă de chipul dulce al lui Qui Amas, dar pe dată planeta Venus roz înghiți Martele roșu și un fulger de argint și de aur lumină tunelul.

– Intrați degrabă în Ochiul Atlantidei! Nu-i vreme de pierdut! le strigă Qui Amas copiilor.

Cesco îl luă de mînă pe Dodo și, împreună cu Nina, le ajunseră din urmă pe Fiore și pe Roxy, care erau de-acum alături de Max și de Quaskio.

Datorită Cenușii Somnolente aruncate de Alchicartea de Tarot Răufăcătoare, Ochiul Secret începu să se închidă și, cînd fură cu toții în interiorul pupilei, îl văzură pe Got Malus apucînd capul lui Qui Amas și mușcîndu-l cu cruzime. Nina scoase un țipăt îngrozit și chiar în acea clipă femeia aruncă în aer crinul alb, care se transformă într-un enorm clopot de spini, gata să se așeze peste Got Malus.

Diavolul fusese oprit. Prizonier într-o capcană veșnică. Qui Amas se ridică și, fluturîndu-și rochia de voaluri de mătase, îi salută pe tinerii curajoși, ducîndu-și mîinile către înalturi.

– Duceți-vă! A Patra Taină vă așteaptă. Libertatea începe să-și arate chipul.

Și, zicînd acestea, dispăru trăgînd după sine Alchicartea de Tarot Răufăcătoare.

Ochiul Secret se închise și cercul de pietre prețioase lumină pentru ultima oară tunelul din Atlantida.

Nina îl îmbrățișă pe Cesco și, strîngînd în brațe Cupa lui Shandà, zise:

– O să reușim, nu-i așa?

Băiatul îi mîngîie pletele și apoi îi șterse obrajii mînjiți de sînge.

– Te îndoiești de noi? Chiar te îndoiești?

Fetița Celei de a Șasea Luni își pipăi rana, își privi prietenii și, trăgînd adînc aer în piept, își dădu frîu liber gîndurilor:

– Sînt obosită. Ca voi toți. Abia aștept să predau a Patra Taină și să mă întorc acasă. Vreau să-mi revăd părinții. Vreau să-i îmbrățișez din nou pe Liuba și pe Carlo.

Dodo se apropie de ea.

– Ș... ș... și noi vr.. vr... vrem să ne întoarcem acasă.

Quaskio se opri în cele din urmă din fluierat și, mișcîndu-și coada, plonjă în marea cauciucată de lumină violet. Fiore se îngrijea de bolul Sallia Pitică, încă zdruncinat de pierderea Tartrului Galben, iar Roxy, luîndu-l de mînă pe Max, îl întrebă:

– Unde sîntem acum? Și unde se duce Quaskio?

– Zîntem în Ochiul Zecret și peștișorul albaztru-verzui ne arată drumul, răspunse liniștit androidul.

– Să sperăm că n-o să mai dăm peste monștri ciudați, zise Fiore adresîndu-se Ninei.

– Nu. Alchicărțile de Tarot au fost învinse toate, iar steaua mea s-a făcut roșie din nou, răspunse Nina.

În cele din urmă, zîmbea iarăși și, privindu-l pe Quaskio care plutea în ciudata substanță violet, înaintă cu pași mărunți.

– Să mergem! exclamă tînăra alchimistă, plonjînd fără teamă.

Unul cîte unul se aruncară cu toții alături de pește. Marea cauciucată violet era făcută din apă și lumină. Quaskio sărea fericit, iar copiii se simțiră și ei pe dată în largul lor. Își mișcau trupurile ca și cum ar fi... înotat și, totodată, ar fi zburat.

În jurul lor era doar lumină scăldată în ape.

– Distractiv! E chiar frumos aici, înăuntru, zise Roxy înotînd repede.

Max își ridică privirile, își roti urechile în formă de clopot și exclamă cu voce tare:

– Priviți în zuz, acolo e o ciudată formă de metal roșu!

Nina se uită curioasă, iar Quaskio își mișcă înotătoarele și coada dînd naștere unor cercuri de lumină solidă care se împrăștiară toate de jur împrejur.

Marea cauciucată se rarefie și lumina violet deveni tot mai puțin strălucitoare. Exact deasupra capetelor copiilor apăru o construcție mare și roșie, cu o formă lunguiață.

– Ce-i asta? întrebă Fiore făcînd ochii mari.

Nina și Cesco întinseră mîinile ca să pipăie burta acelui „lucru“ ciudat. Quaskio era în fața lor și le făcea semn să-l urmeze. Întreg grupul înaintă și nimeni nu avu curaj să scoată o vorbă. Ceea ce vedeau copiii era cu adevărat extraordinar: un submarin foarte frumos, cam de vreo 20 de metri lungime.

Max începu să dea foarte repede din brațe și din picioare, îndepărtîndu-se de grup și lăsîndu-i uluiți în urmă pe Nina și pe ceilalți: nu pricepeau de ce androidul avea atîta zor să ajungă la submarin.

– Max, ce faci? strigă Nina.

– Veniți, veniți! E minunat, răspunse foarte agitat androidul, care ajunsese de-acum deasupra incredibilului mijloc de transport acvatic.

Se părea că Max îl cunoștea foarte bine.

Cesco și Dodo se îndepărtară curioși, iar cele trei fetițe priviră înmărmurite cele unsprezece elice de bronz care se zăreau pe coada submarinului.

– E superb! strigă din nou Max de pe acoperișul submarinului, pe care pășea vesel.

Nina îl ajunse în salturi mari și, odată urcată și ea, rămase cu gura căscată: submarinul se afla exact la hotarul dintre marea cauciucată, violet și strălucitoare, și o imensă barieră de apă solidă. Un peisaj cu adevărat extraordinar.

– O barieră? întrebă Cesco apropiindu-se de Max.

– Ezte zfîrșitul Univerzului Omenezc, răspunse calm androidul.

– Ce tot spui acolo? începu Roxy care nu pricepea unde ajunseseră.

– Sfîrșitul Universului? adăugă Fiore uluită.

– S... s... să ne întoarcem. Aici d... d... dăm din nou de b... b... belele, mormăi Dodo, în vreme ce strîngea la piept sceptrul și verifica sacul cu dinți de Dragon.

Nina privi atentă apa solidă: avea o culoare indefinibilă, cu nuanțe albastre și verzi. Neclintită și misterioasă, bariera era poarta de intrare către spațiul infinit.

Max îngenunche și atinse acoperișul submarinului, roșu și foarte lucios. Și abia în clipa aceea copii își dădură seama că pe părțile lui laterale era o inscripție enormă de argint:

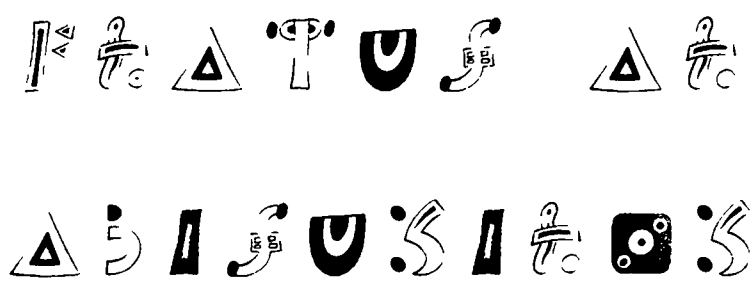

– *Flatus al Abisurilor?* Ciudat nume pentru un submarin. În latină, asta înseamnă „răsuflare, respirație". Și n-are nimic de-a face cu apa, observă Fiore traducînd imediat.

– E un zubmarin mai zpecial. Magic! O ză vedeți, zise Max învîrtind cu mîinile lui metalice o ciudată manivelă verde.

Turela din centrul acoperișului Răsuflării se deschise și Quaskio rămase să privească, mișcîndu-și doar coada. Mai înainte de a coborî pe scara îngustă care ducea în burta submarinului, Max văzu pe prima treaptă o foaie de hîrtie violet. O luă de jos: era pentru Nina 5523312.

– E pentru tine, îi zise Max dîndu-i foaia.

Tînăra alchimistă citi cu atenție: era un bilet de la Eterea.

Ești pe cale să ajungi la capătul misiunii. Împreună cu Max și cu prietenii tăi ai reușit să răzbești pînă aici. Acum trebuie să faci un lucru important. Ia Cupa lui Shandà, pune-o pe submarin, apoi sprijină fîșiile cu numere din bolul Sallia Pitică pe bariera pe care o vezi în fața ta. Nu te îngrijora, fîșiile vor rămîne în picioare și nu vor dispărea. Apoi scoate din buzunar Condeierul, stiloul magic pe care ți l-a dat Sia Justitia, și scrie pe apă codul celei de a Patra Taine și cuvintele Scinta Levia. Imediat ce ai isprăvit această operațiune, intră împreună cu prietenii tăi în Răsuflarea Abisurilor. Max va ști ce să facă.

Călătorie alchimică plăcută!

Nina urmă indicațiile Marii Mame Alchimiste sub privirile atente ale prietenilor ei. Cînd scoase Condeierul, își aminti să învîrtă bucla de aur, așa cum îi spusese Alchicartea de Tarot Sia Justitia, ca să facă să iasă o peniță de aur dintr-un capăt al ciudatului obiect magic. Privind fîșiile care stăteau drepte pe barieră, scrise pe apa solidă codul 6065511.

Numerele gravate în apă deveniră enorme, înghițind fîșiile, și bariera tremură de parcă era făcută din gelatină. Cu teamă, Nina mai scrise: Scinta Levia.

Îndată ce ultima vocală se întipări pe marea solidificată, Condeierul alunecă din mîna Ninei și, ca un proiectil,

se înfipse în apă. În aceeași clipă, Cupa lui Shandà se topi și în aer rămase suspendat doar conținutul ei: o mică picătură de apă albă și albastră. O dîră de lumină violet încercui picătura celei de a Patra Taine și o purtă în interiorul barierei.

Încă o dată, copiii fuseseră părtași la un eveniment alchimic foarte rar: eliberarea ultimei Taine.

Max le făcu un semn și coborî degrabă scărița, intrînd în submarin. Nina îl urmă și, împreună cu ea, și ceilalți. Capacul submarinului se închise ermetic lăsîndu-l afară pe peștișorul albastru-verzui. Odată coborîți pe scara îngustă, copiii se treziră în sala mașinilor din *Răsuflarea*. Prin hublouri îl văzură pe Quaskio care rîdea și își mișca aripioarele înotătoare; cu un salt, intră și el în barieră și dispăru într-o clipită.

Nina se îngrijoră, dar Max o liniști pe dată.

– Și noi vom intra acum în apa zolidificată. Vom părăzi Univerzul Omenezc pentru a intra în Univerzul Alchimic pe care tu îl cunoști, nu-i așa?

– Vrei să spui că o să intrăm în apa aia ciudată și o să ne trezim zburînd către Xorax? întrebă Nina, care nu se simțea tocmai în largul ei.

– Exact! Dar acum tu și ceilalți trebuie ză vă așezați și ză ztați nemișcați. Eu voi fi cel care ză conducă zubmarinul Răsuflarea, explică iute Max.

– Bine. O să facem cum vrei tu, răspunse Nina privindu-și prietenii.

Puștanii se așezară pe o bancă lungă de lemn negru, de care erau fixate niște centuri.

– Legați-vă centurile de ziguranță și ză nici nu rezpirați! ordonă Max care se mișca sprinten printre comenzile submarinului.

Fiore ținu în brațe bolul Sallia Pitică, absolut înfricoșat.

– Îmi trebuie dinții de Dragon, adăugă Max pe neașteptate.

Dodo îi întinse sacul androidului, zicînd:

– Dar c... c.... chiar știi să c... c.... conduci chestia asta?

– Zigur! L-am conztruit noi, androizii, răspunse Max din cale-afară de bucuros.

– Submarinul ăsta l-ați construit pe Xorax? întrebă Cesco uluit.

– Da. Și acum pregătiți-vă, a Șazea Lună ne așteaptă.

Max era beat de bucurie.

– MERGEM PE A ȘASEA LUNĂ?! exclamară în cor Dodo, Cesco, Fiore și Roxy.

– Exact!

În acel moment, Max apăsă pe două butoane de pe peretele din dreapta al submarinului și, ca prin farmec, din podea ieși o cîrmă foarte ciudată, toată din aur. Androidul coborî o manetă și din tavanul *Răsuflării* se lăsă în jos un periscop de cupru.

Apoi puse dinții de Dragon în unsprezece găurele din podea. Fiecare corespundea uneia dintre cele unsprezece elice, iar dinții foloseau ca să le pună în mișcare. Mici nori de aburi roșu ieșiră din două ștuțuri laterale și, în clipa aceea, Max anunță:

– Plecarea!

Submarinul plecă și intră cu botul în apa solidificată: într-o fracțiune de secundă Răsuflarea Abisurilor părăsi Universul Omenesc și intră în Universul Alchimic.

Copiii priviră afară prin hublouri și văzură grămezi de apă, nori, dîre de lumină și miriade de mici frînturi de stele.

Răsuflarea înainta foarte repede, pereții se cutremurau și sala mașinilor părea pe punctul de a exploda din clipă în clipă.

Max ținea cu o mînă cîrma, iar cu cealaltă periscopul.

– Acum pentru noi timpul nu va exizta. Doar pe Pămînt vor trece minutele, orele și zilele.

– Dar cum așa? Ai spus că pentru a cuceri a Patra Taină trebuie ca timpul să treacă normal și pentru noi, îl întrerupse Nina.

– Pînă în Atlantida așa a fozt. Acum tu ai Cupa lui Zhandà și trebuie ză lăzăm Taina Apei într-un loc anume al Univerzului Alchimic. Și tu știi bine că aici timpul nu exiztă, explică serios Max-10p1.

– Da. Bunicul Mișa are mereu dreptate. Timpul slujește, dar nu există. Este o regulă a alchimiei. Este regula planetei Xorax, zise Nina privind afară prin hublou.

– Dar pe Pămînt zilele vor trece. Sîntem siguri că ne vom întoarce la Veneția la timp? Pe scurt, oare l-or fi băgat la închisoare pe Karkon?

La întrebările lui Roxy se adăugă cea a lui Cesco:

– Și părinții noștri oare ce vor crede văzînd că nu ne întoarcem? întrebă el cu o figură îngrijorată care îl sperie și mai tare pe Dodo.

– Pe X... X.... Xorax totul e de l... l... lumină. Noi nu p... p... putem să mergem acolo, se bîlbîi prietenul cel roșcovan.

– Aveți sceptrele magice. Și am ajuns împreună pînă aici. Acum cred că Eterea chiar că va vrea să vă cunoască, zise Nina zîmbind.

– Ne vom întoarce la Veneția curînd și totul ze va izprăvi. Nu vă faceți griji.

Androidul trase de două ori de manetă și, pe neașteptate Răsuflarea își încetini cursa.

– Ce se întîmplă? Am și ajuns? întrebă Fiore.

– Am ajunz în punctul cuvenit, zise androidul vădit fericit.

Capacul submarinului se deschise dintr-odată și copiii își desfăcură centurile de siguranță strigînd:

– SĂ IEȘIM!

Max îi opri.

– Tot ceea ce ze va întîmpla acolo afară va fi pentru voi o experiență ce nu ze va putea repeta. Nu vă fie frică. Acum, a Patra Taină a fost predată.

Dodo se scărpină în cap. Cesco își potrivi ochelarii, Roxy strănută și Fiore mîngîie bolul care încă plîngea pentru pierderea prietenei ei, cădița. Nina urcă prima scara îngustă și, cînd fu pe acoperișul roșu al *Răsuflării*, trase adînc aer în piept.

– Pe toate ciocolatele din lume! Sîntem în centrul Universului Alchimic!

Afară, în aerul dens, dar ușor, în mijlocul apei amestecate cu lumină, între materie și energie, minunățiile

Universului Alchimic se aflau în fața ochilor celor cinci copii. Mii și mii de rîndunele îi ajungeau din urmă ciripind, și cîntul lor ascuțit se împrăștie în spațiul infinit.

– Rîndunelele! Dar cum e cu putință?

Cesco nu-și credea ochilor. Păsările de pe Pămînt ajungeau acolo în stoluri și zburau fericite în acea parte a universului unde domneau doar magia și alchimia.

– Taina Apei a fost eliberată și acum rîndunelele duc gîndurile copiilor pe Xorax. A Șazea Lună ezte zalvată! strigă Max rotindu-și amețitor urechile în formă de clopot.

– Am izbîndit!!!

Roxy săltă de bucurie și o îmbrățișă pe Nina. Dodo luă mîna lui Max și se emoționă pînă la lacrimi, în vreme ce androidul le arăta ceva, privind în sus.

– Iată, zozezc! Zozezc și balenele!

Își ridicară capetele cu toții și, în mijlocul miilor de rîndunele, văzură ivindu-se cinci balene enorme. Înotau... zburau, în atmosfera densă de apă și nori.

– BALENE ZBURĂTOARE?! exclamă Cesco scoțîndu-și și punîndu-și la loc ochelarii.

– N-am mai văzut așa ceva!

Fiore nu izbutea să-și dea seama dacă acela era, într-adevăr, un loc real.

Nina înălță Taldomul și, cu lacrimi în ochi, zise:

– Sînteți foarte frumoase!

Cele cinci balene se apropiară de *Răsuflarea Abisurilor* și copiii o recunoscură pe Megara, Marea Balenă Albă pe care o întîlniseră mai înainte de a ajunge în Atlantida. Greoiul cetaceu adusese cu sine patru balene mai mici, trandafirii, de toată încrederea.

Megara dădu din cap și împroșcă în aer un jet de apă fluorescentă. Max îi răspunse cu o plecăciune în semn de salut.

– Eu și Nina ne vom urca pe zpinarea Megarei. Pentru voi patru e cîte o balenă de fiecare. O zăvedeți cît va fi de fantaztic să zburați-înotați prin Univerzul Alchimic, zise androidul sărind pe botul drăgălașei Balene Albe.

Cîntul rîndunelelor făcu și mai fericită această călătorie fantastică în care tinerii alchimiști se pregăteau să purceadă. Nina sări pe Megara și se așeză lîngă Max, Cesco îi dădu un brînci fricosului de Dodo care se temea să nu cadă în gol, băiatul cel roșcovan îmbrățișă puiul de balenă care îl privi cu drag și, de bucurie, împroșcă în înalturi cu un jet de apă din vîrful capului.

Cele cinci balene erau gata de drum și, cînd Nina ridică Taldomul, și ceilalți își luară în pumn sceptrele.

– A Șasea Lună, venim! strigă nepoata profesorului Mișa, făcînd ochii mari.

Balenele își mișcară cozile enorme și înotară zburînd împreună cu rîndunelele.

Între miriade de stele, planete mari și mici, comete de argint și fluvii de meteoriți, galopul balenelor și zborul

rîndunelelor se pierdură în imensitatea infinitului. Mii de luni străluceau și mii de sori le iluminau drumul, în vreme ce fulgere scînteietoare venind din galaxii străpungeau orizontul Universului Alchimic.

Fiore se ținea strîns de balena ei, în vreme ce bolul Sallia Pitică sărea de colo-colo încercînd să-și mențină echilibrul. Curenții de aer formau valuri gigantice care semănau cu cele ale unui ocean. Roxy rîdea și aerul rece îi zburătăcea pletele cîrlionțate și blonde. Cesco își ținea ochelarii lipiți de nas de teamă să nu-i piardă în vreme ce privea extaziat scena care i se desfășura în fața ochilor. Și Dodo? Era ca hipnotizat, privea țintă stelele și galaxiile, și în ochii lui se vedea doar vraja frumuseții universului.

Nina zbura cu brațele ridicate, ca pentru a întîmpina cu drag tot Binele din Galaxia Alchimidia, cometele și planetele misterioase care se roteau ușor și păreau să-i dea o forță niciodată avută înainte. În suflet simțea o dragoste foarte mare pentru bunicul ei care o învățase să prețuiască valoarea vieții: valoarea cuceririi lucrurilor.

Lui Max îi radia chipul de bucurie, și pentru că ardea de nerăbdare să se întîlnească iar cu vechii săi prieteni androizii, cu xoraxienii și, mai cu seamă, cu profesorul Mișa.

– Priviți acolo jos, strigă Nina arătînd un halou de lumină verde smarald. Aceea e planeta Xorax!

Balenele și rîndunelele se îndreptară către Cea de a Șasea Lună, în vreme ce melodia Notei a Opta începu să răsune limpede. O dîră de pulbere de diamante le arăta calea de urmat și, cînd grupul fu aproape, spectacolul de lumină

și culoare li se întipări în suflete. În spațiul luminos nu strălucea doar un soare, ci trei. Cea de a Șasea Lună scînteia ca un giuvaier. Un plonjon, un zbor, un salt al fanteziei și, cu ochii închiși și gurile surîzînde, alchimiștii curajoși intrară pe planeta alchimiei, unde spațiul și timpul sînt unul și același lucru.

Ca prin farmec, balenele se treziră plutind într-o foarte ciudată mare albastră, în vreme ce rîndunelele, cu aripile întinse, zburau în aerul încărcat de lumină verde și trandafirie.

Cînd copiii și Max deschiseră din nou ochii, avură o senzație unică: vocea nu mai era de folos. Cuvintele nu aveau sunet. Singurele zgomote care se auzeau erau

ciripitul rîndunelelor, clipocitul misterioasei mări albastre și muzica Notei a Opta.

Pe Xorax, singurul mijloc de comunicare era telepatia. Nina și Max fură singurii care nu se simțiră stînjeniți de acest lucru, fiindcă știau deja ce să facă.

Conta doar un lucru: gîndul. Doar cuvintele gîndite aveau un înțeles, doar energia minții era importantă.

Pentru prima dată, Dodo înțelese că își putea îndrepta gîndurile către ceilalți fără a se mai bîlbîi, Fiore începu să rîdă, iar Roxy și mai și. Cesco îi privi pe Nina și pe Max, și nu izbuti să spună nimic, atît de mare îi era uluirea. Bolul Sallia Pitică rămase mut – cum era un obiect magic creat de LSL, nu ar fi putut niciodată intra în contact cu

ființele de lumină, chiar dacă, pe parcursul călătoriei, fusese cuminte și îi ajutase pe tinerii alchimiști.

Nina privi în jurul ei fără a reuși să se orienteze. Nu mai fusese niciodată pe marea din Xorax, văzuse doar lăculețul unde înota de obicei Quaskio. Și în acea clipă înțelese: poate că aceea nu era, de fapt, o mare, ci chiar lacul!

„Așadar, sîntem aproape de Pădurea Koranna!“ gîndi ea fluturînd Taldomul.

Și așa era. Balenele pluteau chiar pe lacul albastru al misterioasei și interzisei păduri de pe Cea de a Șasea Lună.

Gîndul Ninei fu priceput de toți și Dodo, cu ochii holbați, gîndi:

„Koranna! Păi atunci sîntem chiar pe Cea de a Șasea Lună!

– Da, Dodo. Sîntem! răspunse Nina cu entuziasm.

– Și unde e Eterea? Și profesorul Mișa? întrebă Roxy ca o mitralieră.

– Și Tadino De Giorgis și Birov... nici Fiore nu mai avea răbdare.

Max interveni liniștindu-i pe copii și Dodo își dădu seama că androidul își trimitea gîndurile tot folosind litera „z“ în loc de „s“.

– Ztați liniștiți. Nu-i încă momentul ză vedeți pe nimeni. Aceazta e intrarea în mizterioaza Pădure Koranna și trebuie ză ztați calmi.

– Dar de ce eu nu mă bîlbîi cu gîndul, iar tu ai încă obișnuitul defect de pronunție? întrebă băiatul cel roșcovan.

Max se încruntă.

– La mine nu-i un defect. Eu gîndezc și vorbezc așa!

Dodo își plecă privirile și aproape că se rușină de gluma lui. Nina și ceilalți rîseră, Cesco îi dădu un ghiont lui Dodo, care se făcu roșu ca racul.

– Așadar, ce se face acum? întrebă Roxy mîngîindu-și balena.

Nina dădea să răspundă, cînd Cesco începu să se agite arătînd spre un trunchi gros de copac care plutea singuratic. Megara îl văzu și, mișcîndu-și coada, înaintă repede. Max se aplecă și văzu că pe trunchi era o scrisoare. Pentru Nina.

Fetița Celei de a Șasea Luni deschise plicul și, cu inima bătîndu-i cu putere, descoperi că era de la Eterea.

Citește din nou Documentul Dragonului Înfocat și fă ceea ce trebuie să faci. Yin și Yang creează armonia. Numai așa Xorax vă va putea primi pe tine, pe Max și pe cei patru tineri alchimiști.

Ca de obicei, Eterea fusese un pic misterioasă cu explicațiile. Nina se concentră cît putu și se gîndi la celelalte scrisori de filosofie alchimică ale Marii Mame Alchimiste, precum și la scrisorile de la bunicul Mișa. Fiecare mesaj cuprindea idei importante. Și de această dată trebuia să chibzuiască foarte atent.

Scoase din buzunarul pantalonilor Documentul Dragonului Înfocat, scris pe hîrtie de orez, și îl reciti cu calm.

Copiii și Max o priveau curioși, așteptînd un semn din partea ei.

Nina își ridică ochii de pe foaia de hîrtie și, privindu-i pe toți, își lansă gîndul telepatic.

– Eterea mi-a spus să recitesc *Documentul Dragonului.* Aici stă scris că unirea contrariilor creează echilibrul vieții. Vă amintiți de Yin și Yang?

Cei patru copii făcură semn din cap că da, iar Max își roti urechile în formă de clopot.

– Bine, continuă Nina făcînd sul documentul, acum trebuie să găsim contrariile.

– Contrariile a ce? zise Cesco trimițîndu-și telepatic gîndul către Nina.

– Nu știu. Asta-i problema, fu răspunsul imediat al fetiței Celei de a Șasea Luni.

– Privește în jurul tău. Ce vezi? interveni Max, care voia să o ajute.

– Văd... pe voi, apa, balenele și rîndunelele, zise Nina desfăcîndu-și larg brațele.

– Exact. Contrariile zînt aici, răspunse Max făcînd pe misteriosul.

– Ce tot spui? reacționă pe dată Roxy, fără să-și dea seama de faptul că gîndul ei fusese auzit de toți ceilalți.

– Care contrarii? adăugă Fiore săltînd ușor pe spinarea balenei.

– Noi am zburat-înotat. Am traverzat aerul și apa deopotrivă. Acezte două lucruri nu vi ze par contrarii?

Spusele lui Max îi luminară pe copii.

– Da, e adevărat! gîndiră toți deodată.

– Aşadar, aerul şi apa sînt contrarii şi... şi balenele şi rîndunelele pot fi animale „opuse". Balenele trăiesc în apă, iar rîndunelele, în aer, adăugă Nina zîmbind.

Megara îşi mişcă enorma ei coadă pentru a-i arăta Ninei că spusese un lucru corect. Un stol de rîndunele zbură printre copii şi apa lacului din Koranna începu să se vălurească uşor.

– Corect! exclamă Max aplaudînd.

Nina îşi ridică Taldomul şi două rîndunele se aşezară pe el. Ca urmare, şi ceilalţi tineri alchimişti făcură la fel şi pe sceptrele lor se aşezară alte rîndunele. Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi puse pe capul Megarei Taldomul cu cele două păsărele şi Marea Balenă Albă deschise gura enormă, aruncă în aer un jet de apă şi începu să scoată un sunet ciudat.

Cînd cei patru prieteni făcură şi ei acelaşi gest, într-o clipită corul celor cinci balene răsună în aerul verde şi trandafiriu din Pădurea Koranna. O alchimie minunată se împlinea în faţa ochilor tinerilor curajoşi şi Max, cu zîmbetul pe buze, se ridică în picioare ducîndu-şi braţele către înalturi, unde sute de rîndunele zburau libere. Cesco stătea nemişcat, asemenea celorlalţi. Era pe cale să se petreacă un lucru cu adevărat extraordinar: balenele îşi uniseră glasurile într-un singur cor.

Marele eveniment avea loc acolo, în faţa ochilor lor: Xorax îi întîmpina.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cîntecul balenelor și pădurea Koranna

Cîntecul melodios al balenelor se răspîndi peste tot ca un parfum, pătrunzînd în fiece lucru. Uriașii copaci din Pădurea Koranna, care împrejmuiau lacul, se luminară pe dată și strălucirea deveni atît de puternică, încît copiii își simțeau pielea străbătută de forța luminii. Sute de rîndunele se strînseră laolaltă pe cerul verde și trandafiriu dînd naștere unui cerc enorm în interiorul căruia se formară două cuvinte chinezești: Yin și Yang. Armonia contrariilor domnea în atmosfera de pe Xorax, așa cum ceruse Eterea. Tinerii alchimiști erau uluiți, nimic nu i-ar fi putut îndepărta de acea scenă atît de nemaivăzută.

Cînd cuvintele chinezești dispărură, se iviră, unul după altul, numele celor patru Taine care eliberaseră gîndurile copiilor de pe Pămînt.

Primul fu Atanor: interiorul cercului creat de rîndunele se umplu de flăcări.

Al doilea fu Hauà: aerul dens și transparent făcu să se miște cercul.

Al treilea fu Humus: o brazdă de pămînt verde smarald pluti în înalturi, în vreme ce rîndunelele rămîneau strînse una lîngă alta, păstrînd forma cercului magic.

În cele din urmă, apăru numele celei de a Patra Taine, Shandà, și un văl de apă fluorescentă rămase atîrnat pe cerul xoraxian.

Totul se rezolvase. Misiunea era îndeplinită. Cele patru Taine ferecate de vicleanul Karkon se întorseseră pe Cea de a Șasea Lună și Alchimia Luminii își reluase nesfîrșitul și veșnicul ei drum. Lacrimi de bucurie brăzdară chipurile copiilor și Max dansă pe spinarea Megarei, care își mișcă ușor enorma ei coadă.

Balenele continuară să cînte și, cînd rîndunelele sparseră cercul zburînd voioase, izbucni o muzică suavă și puternică: în sfîrșit, Nota a Opta răsună în Universul

Alchimic. În depărtare, către capătul lacului din pădure, mii de luminițe se aprinseră una după alta. Balenele începură să înoate în ritmul muzicii, mișcîndu-și la dreapta și la stînga cozile enorme. Cînd ajunseră la țărm, cei cinci copii și Max văzură un lucru extraordinar: luminițele acelea nu erau nimic altceva decît muzicanții planetei Xorax. Orchestra aceea, foarte mare, cu trei dirijori, cînta Nota a Opta. Muzicanții erau foarte concentrați și simfonia cuprinse întreaga planetă Xorax. Harpe, violine, flaute și piane – toate erau acolo, în fața ochilor neîncrezători ai noilor vizitatori ai Celei de a Șasea Luni.

Nina îl privi pe Cesco și îi zîmbi. El își ținea ochelarii pe nas și, cu uimire, își desfăcu larg brațele, ca și cum ar fi vrut să cuprindă întreaga dragoste a acelei muzici atît de minunate. Ținînd strîns în brațe balena ei, Roxy trase adînc aer în piept, iar pe chipul lui Fiore se prelinseră lacrimi de bucurie. Dodo bătu din palme și, curajos, se ridică în picioare stînd în echilibru pe balena care cînta fără încetare.

O adiere de vînt călduț mîngîie pletele Ninei și în acea clipă marea orchestră se opri din cîntat. Pe țărm apăru o siluetă subțiratică, înaltă de vreo trei metri: era Eterea, Marea Mamă Alchimistă. În fața ei pluteau în aer cele trei cuburi magice ale Notei a Opta. Eterea le strînse în mîini și, cu ochii ei mari și albaștri, o privi pe Nina și începu dialogul telepatic.

Fii binevenită, Nina 5523312, ai ajuns la noi împreună cu prietenii tăi
și aceasta este o zi de nesfîrșită bucurie.

Întreaga planetă Xorax e în sărbătoare,
iar Pădurea Koranna ți-a dezvăluit trecerea secretă
care duce la Tărîmul Universului Alchimic.
După Insula Paștelui, Egiptul antic,
minunățiile poporului maya
și vraja misterioasei Atlantide, ai ajuns aici.
Cea de a Șasea Lună este salvată.
Cîndurile copiilor de pe Pămînt sînt libere.
Tu ai izbutit să cucerești
binele cel mai de preț care există: libertatea.
Vino lîngă mine, trebuie să-ți dau un dar de foarte mare preț.

Eterea își plecă privirea și Nina se apropie temătoare, în vreme ce prietenii ei stăteau tăcuți să privească acea făptură ciudată făcută doar din energie luminoasă. Era pentru prima dată că se aflau în fața Marii Mame Alchimiste. Pînă atunci o văzuseră mereu doar pe ecranul gigantic din Acqueo Profundis, atîta vreme cît le dăduse sfaturi prețioase.

Eterea o întîmpină pe fetița care tremura. Îmbrățișarea fu puternică. Nina simți că este învăluită de o lumină plină de iubire. Marea Mamă Alchimistă îi înmînă tinerei nepoate a profesorului Mișa cele trei cuburi și o foarte prețioasă foaie de aur. Apoi spuse:

Cele trei cuburi vor cînta pentru tine Nota a Opta
cînd vei dori.
Acum, în fața noastră, a tuturor xoraxienilor și a
prietenilor tăi,
citește cu mintea ce stă scris pe această foaie de aur.

Sînt cele Şapte Reguli ale lui Pax:
Pax e temelia Libertăţii.
Doar cînd le vei citi în faţa copiilor de pe Pămînt
întreg Răul va dispărea şi, în cele din urmă,
va domni Lumina: Binele Suprem.
Copiii din toată lumea vor fi, aşadar,
păzitorii Păcii.

Nina făcu vreo doi paşi, luă cu teamă cuburile şi le băgă în buzunar, apoi, cu gingăşie, apucă foaia de aur şi, întorcîndu-se către prietenii ei, citi în tăcere frazele care ajunseră pe dată în minţile celor care erau de faţă.

Nina isprăvi de citit importantul document despre Pax şi pe dată cei patru prieteni coborîră de pe balene, şi, pentru prima oară, puseră piciorul pe pămîntul din Pădurea Koranna. Cu pas uşor, se alăturară Ninei şi îşi continuară mersul pînă se găsiră în faţa Etereei. Marea Mamă Alchimistă se înălţă la cer şi pluti veselă în aer. Mii de xoraxieni se iviră din spatele copacilor răspîndind în jur o lumină albăstrie şi verde. Fiore o luă de mînă pe Roxy, Cesco îi îmbrăţişă pe Nina şi pe Dodo. Max făcu vreo cîteva salturi către un grup de xoraxieni, rugîndu-i să se alăture tinerilor alchimişti.

FOAIA DE AUR A CELEI DE A ȘASEA LUNI

CELE ȘAPTE REGULI ALE LUI PAX

1 – Legile oamenilor se vor întemeia pe respect și pe imaginație.
2 – Nimeni nu va putea opri ideile care duc spre Pace.
3 – Copiii sînt și vor fi mereu deținătorii libertății.
4 – Apa, Pămîntul, Focul și Aerul vor hrăni existența omenească.
5 – Vîntul fanteziei nu va mai fi nicicînd prizonier, fiindcă nimeni nu va ști unde se naște și unde moare sufletul Vieții care dintotdeauna se răspîndește în Univers.
6 – Ochiul Secret al Atlantidei va rămîne deschis, astfel încît fluxul magic al Armoniei să continue să țină trează seninătatea.
7– Rîndunelele și Balenele vor zbura și vor înota pentru Binele Pămîntului.

Nu este admisă FALSITATEA.
ADEVĂRUL se află doar în PAX.

Noi, locuitorii de pe Xorax, sîntem VEȘNICIA.
Sîntem TOTUL care anulează NIMICUL.
Noi sîntem deținătorii LIBERTĂȚII și ai FANTEZIEI.
Doar copiii de pe PĂMÎNT vor putea fi chezași ai ARMONIEI universului.
Și dacă RĂUL se va face din nou simțit, alchimia luminii va fi gata să lupte din nou.

Eterea, Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax.

Cînd făpturile de lumină fură la un pas de copii, aruncară de jur împrejur foarte înmiresmatele petale de flori de misyl. Eterea mîngîie botul drăgălaș al Megarei și apa din lac se făcu argintie. Balenele își luară rămas-bun cu un cor de voci și se scufundară în apă, dispărînd într-o clipă. Rîndunelele se strînseră laolaltă pe cer și zburară împreună către Mirabilis Fantasio.

Copiii priviră în jurul lor, în vreme ce lumina unui curcubeu sclipitor se răspîndea către Eterea. Cu nasurile în sus, văzură cei trei sori și cele cinci luni care străluceau pe cerul plin de mister al Celei de a Șasea Luni. Spectacolul era cu adevărat extraordinar, niciodată înainte cei patru prieteni venețieni nu mai văzuseră strălucind sori și luni laolaltă. Nina era mîndră că îi adusese pînă acolo, că trăise împreună cu ei o aventură de necrezut, plină de riscuri și de primejdii. Albastra mantie înstelată, pămîntul verde smarald, luminile fluorescente și zîmbetele xoraxienilor erau răsplata dreaptă și cuvenită după atîtea greutăți și chinuri.

Marea Mamă Alchimistă îi făcu un semn Ninei, care o urmă fără să se mai teamă, împreună cu ceilalți.

Cei cinci tineri și Max ieșiră din Pădurea Koranna și intrară în schimbătoarea planetă alchimică. Dealurile de diamante și smaralde, de rubine și de goasil străluceau peste tot. Ciudate clădiri de lumină solidificată făceau peisajul încă și mai vrăjit.

Cesco o bătu pe umăr pe Nina și o întrebă cu gîndul:

– Acum unde mergem? Îl vom vedea pe bunicul tău Misa?

– Sper că da. Ard de nerăbdare să-l strîng în brațe, răspunse emoționată fetița.

Dodo se simțea fericit și privea totul cu cea mai mare curiozitate, strîngînd pietre prețioase și flori de misyl. Roxy mîngîia plantele de corăbiuță reamintindu-și că, mîncînd acele frunze, își luase zborul pentru a ajunge în Turnul de la Toledo, unde se afla închisă adevărata mătușă Andora. Fiore deschise gura ca și cum ar fi vrut să strige de bucurie și începu să alerge către Săltăreț. Marele pui galben de pe Xorax făcu două sărituri și se rostogoli pe jos împreună cu fetița. Unduiețul se așeză pe creștetul lui Cesco, iar Quaskio țopăi către Dodo, care ținea bolul Sallia Pitică, cu totul uluit de ceea ce se întîmpla. Clingclang sosi scoțînd obișnuitul lui zgomot și, cu penele lui violet și albăstrii, o gîdilă pe Nina.

Eterea plutea în zbor printre copii și animalele magice, de parcă s-ar fi jucat. Deodată se opri și, ridicînd mîinile, făcu o dîră de lumină roșie. Prietenii se opriră locului, închizînd ochii din cauza luminii orbitoare.

Cînd îi redeschiseră, avură o surpriză foarte mare: profesorul Mihail Mejinschi, Birian Birov și Tadino De Giorgis erau acolo, strălucitori și foarte frumoși.

Primul care vorbi prin telepatie fu chiar bunicul Mișa. Ochii lui albaștri erau umezi de emoție.

– *Moia Ninocica,* dragii mei copii! Veniți lîngă mine, vreau să vă strîng în brațe. Vreau să vă mulțumesc. Ați fost destoinici și curajoși.

Nina se aruncă în brațele bunicului. Simți o căldură nesfîrșită. Cesco și Dodo își întinseră mîinile ca să atingă

lunga barbă albă a profesorului, dar simțiră doar o gîdilitură ușoară. Își dădură seama că Mișa era în întregime de lumină și nu avea trup. Fiore îl privi pe Birian Birov, care îi făcu cu ochiul. Tadino De Giorgis mîngîie pletele cîrlionțate și blonde ale lui Roxy și zîmbi duios.

– Bunicule, am reușit! Acum te poți întoarce acasă. Nu-i așa?

Nina stătea cu sufletul la gură și nădăjduia într-o confirmare.

– Draga mea Nina, știi bine că nu pot. Acum, viața mea e aici. Dar nu trebuie să plîngi. Voi vă veți întoarce pe Xorax ori de cîte ori veți vrea, răspunse bunicul Mișa.

– Și noi vom deveni de lumină? întrebă grabnic Dodo.

– Nu. Sper ca lucrul acesta să se întîmple cît mai tîrziu cu putință, spuse sec Tadino De Giorgis, care nu se aștepta la o asemenea întrebare.

– De ce? întrebară curioasă Fiore și Roxy.

– Fiindcă Alchimiștii Buni devin de lumină doar cînd mor. Și voi, de bună seamă, aveți încă viață lungă de trăit.

Răspunsul precis al lui Tadino îi lăsă înmărmuriți pe copii.

– Dar, după aia, vom deveni de lumină sau nu? întrebă Roxy cu insistență.

– Despre asta vom vorbi peste puțin timp, spuse cu calm bunicul Mișa, mîngîindu-și barba.

Birian Birov se apropie de Cesco și îi strînse mîna.

– Trebuie să te felicit. Ești un tînăr alchimist cu mari calități. Cred că o să ajungi departe.

Băiatul făcu ochii mari și, cu un aer mulțumit, se întoarse către Nina care îl privea cu mîndrie.

În acea clipă, bolul Sallia Pitică din brațele lui Dodo avu o tresărire și băiatul cel roșcovan îl liniști.

Abia atingîndu-l, Tadino De Giorgis începu să vorbească serios:

– Formule alchimice și magice o să mai născociți voi, dar cred că bolul acesta vă va fi mereu prieten, chiar dacă a fost construit de o ființă vicleană. Din fericire, marchizul Loris Sibilo Loredan nu mai există. Și acesta tot meritul vostru este.

– Nu ne-am fi închipuit în veci că LSL se va transforma într-un Șarpe cu Pene. Acum, din fericire, necazurile s-au isprăvit. Și contele Karkon Ca' d'Oro e aranjat, adăugă Cesco dîndu-și un aer important.

– Contele Karkon... da... da.... spuseră Birian Birov și Tadino De Giorgis, făcînd niște mutre ciudate.

Profesorul Mișa îi lăsă pe copii să stea de vorbă cu cei doi mari alchimiști, își luă de mînă nepoțica și se îndepărtă cîțiva pași. Voia să-i spună ceva între patru ochi.

– Vino, Ninocica, fă o plimbare cu mine, zise bunicul apropiindu-se de Mirabilis Fantasio. Uite, vezi, acolo înăuntru se studiază noi formule alchimice. Acum, că gîndurile copiilor sînt libere și cele patru Taine au fost desferecate, viața pe Cea de a Șasea Lună și pe Pămînt va fi mult mai lipsită de primejdii.

Ochii albaștri ai bunicului Mișa se uitară în cei ai Ninei. O privire plină de dragoste și de duioșie.

– Dar e cu putință să vizitez Mirabilis Fantasio? întrebă fetița, foarte curioasă.

– Nu. Cu siguranță nu! În Mirabilis Fantasio pot intra doar alchimiștii și magii buni transformați în lumină. Înțelegi?

Bunicul era tulburat, dar trebuia să-i explice foarte bine Ninei de ce ea și prietenii ei nu puteau intra în marele laborator xoraxian.

– Adică cei morți! exclamă fără teamă fetița.

– Chiar așa. Doar cînd ai murit și trupul s-a transformat în lumină se poate trăi pe Xorax și se poate lucra în Mirabilis Fantasio, explică limpede bunicul.

– Înțeleg. Atunci, de aia nu mi-ai spus niciodată „propoziția finală“, cea pe care ai rostit-o tu atunci cînd

te-a lovit Karkon în Vila Espasia. Cu acea propoziție te-ai transformat în lumină și ți-ai lăsat pe Pămînt corpul lipsit de viață. Știi că m-am dus și la mormîntul tău. Știam că nu erai mort cu adevărat, dar îmi făcea atît de bine să-ți văd fotografia și să știu că trupul tău se afla acolo, sub pămînt.

Nina vorbi în grabă și încercă să strîngă mîna de lumină a bunicului, chiar dacă simțea doar o înțepătură ușoară.

– Ai înțeles totul, draga mea Nina. Chiar așa este. În scurt timp, Eterea vă va spune, ție și prietenilor tăi, conținutul „propoziției finale". Acum trebuie să îl știți: sînteți alchimiști în adevăratul sens al cuvîntului. Dacă ar fi să se întîmple ceva vreunuia dintre voi, veți ști ce să rostiți în cazul unei primejdii de moarte.

Profesorul Mișa o sărută pe frunte pe nepoțica lui și suspină.

În acel moment, Nina spuse doar un nume:

– José.

Bunicul se opri din mers.

– Da. José. O dezamăgire, așa-i?

– Da. Foarte mare, răspunse nepoata.

– Ții minte, îți explicasem asta în *Scrisoarea despre Destin*, adăugă Mișa.

– Dar nu înțelesesem. Nu știam că José avea să treacă de partea lui Karkon. Acum am învățat, bunicule. Chiar că nu mă așteptam să fiu trădată de profesorul spaniol.

Nina ridică din umeri și pufni pe nas.

– Trădarea vine tocmai cînd nu te aștepți, îi răspunse bunicul.

Fetița își plecă privirile și întrebă:

– Cînd mă voi întoarce la Veneția, ce va trebui să fac? Știi, sînt foarte obosită, iar prietenii mei vor și ei să se odihnească. Înțelegi, nu-i așa?

– Sigur că înțeleg, răspunse bunicul, și o să vezi că vei avea timp de joacă. Timp să-ți trăiești tinerețea. Dar ești o alchimistă. O foarte bună alchimistă. Ține minte asta!

Nina se opri în fața porții imense de la Mirabilis Fantasio și privi marea stemă care era la fel cu cea de pe Jambir. Lumina solidificată a coloanelor și a zidurilor clădirii alchimice era superbă.

– Tare aș vrea un lucru, zise fetița.

– Care? întrebă bătrînul profesor.

– Să locuiesc, în sfîrșit, cu mama și cu tata. Vreau să trăiesc cu ei în Vila Espasia. Crezi că se poate?

Chipul Ninei se întristă.

– Sigur! Chiar cred că te așteaptă.

Zîmbetul bunicului Mișa o liniști pe nepoțică.

– Sînt deja la Veneția? Păi atunci știu totul... știu și de Karkon, de mătușa Andora, de clona ei... și de Carlo și Liuba...

Nina se tulbură foarte tare.

– Liniștește-te, liniștește-te. Situația este sub control. Mai înainte de a te întoarce pe Pămînt, trebuie să asiști la o ceremonie importantă, o mai temperă profesorul Mișa.

– Ceremonie? Care ceremonie? întrebă ea uimită.

– Cea organizată pentru cei patru prieteni ai tăi. O să vezi, va fi foarte frumoasă, și, spunînd acestea, bunicul o luă în brațe, strîngînd-o la piept cu dragoste.

Nina își simți trupul străbătut de ușoare descărcări electrice și, uimită, privi cerul înstelat, lunile și sorii. Trase în piept aerul înmiresmat de pe Xorax și avu un sentiment de mare bucurie.

Cînd își puse din nou picioarele pe pămînt, își dădu seama că sosiseră și toți ceilalți. Într-o clipită, apărură xoraxienii, animalele magice și Eterea.

În fața uriașei porți de intrare în Mirabilis Fantasio se strînse un stol de rîndunele și, una cîte una, păsările se așezară pe coloanele marelui laborator alchimic xoraxian. Bunicul Mișa își ridică mîna dreaptă arătîndu-le tuturor steaua roșie din palmă, semnul alchimic pe care îl moștenise și Nina, și își îndreptă degetul arătător spre poarta lui Mirabilis Fantasio. O rază de lumină argintie țîșni prin poarta întredeschisă și apărură patru obiecte ciudate, plutind în aer. Poarta se închise imediat și se auzi un cîntec melodios.

Gughiul, pasărea magică de pe Cea de a Șasea Lună, sosi zburînd lin, luă în cioc cele patru obiecte și le dădu Etereei. Erau bucățile ce lipseau din Taldomurile copiilor. Patru capete mici de aur care îl înfățișau chiar pe Gughi.

Eterea se apropie de Dodo, Cesco, Roxy și Fiore, care erau cu totul năuciți, și li se adresă telepatic cu un glas dulce și suav:

Închideți ochii și ridicați sceptrele.

Cei patru prieteni făcură întocmai și, într-o clipă, cele patru capete de aur se așezară zburînd pe vîrfurile

Taldomurilor. Un fulger negru și verde făcu sceptrele să tremure și, cînd copiii deschiseră din nou ochii, își dădură seama că aveau în mîini cîte un Taldom Lux adevărat. La fel cu cel al Ninei. La fel cu cel pe care îl aveau toți xoraxienii.

Fiore îl strînse la piept, Dodo îl privi înmărmurit, Cesco îl întoarse pe toate părțile, admirîndu-l, iar Roxy încercă să apese pe ochii de goasil ca să tragă cu el. Eterea o opri pe dată.

Nu! Pe Cea de a Șasea Lună nu se trage!
Dragă Roxy, va trebui să înveți să folosești acest sceptru ca un adevărat alchimist.
Folosește pentru a lupta, dar și pentru a crea formule magice.
Te face invizibil și e de folos în foarte multe împrejurări.

Roxy se înroși toată de rușine și își ceru iertare. Fiore îi aruncă o privire acuzatoare, Dodo rămase nemișcat, Cesco pufni pe nas. Nina, stînd alături de Tadino De Giorgis, clătină din cap și zîmbi.

În acel moment interveni bunicul Mișa, care îi înmînă Etereei patru pergamente de cupru, înfășurate într-o panglică albastră. Marea Mamă Alchimistă îi chemă unul cîte unul pe copii, le dădu un cod și le înmînă prețiosul pergament.

Vă înmînez codul personal
și, în numele Sfatului Magilor Buni,

vă numesc Alchimiști ai Celei de a Șasea Luni.
În aceste pergamente e scris un decalog
pe care trebuie să-l respectați.
De azi înainte, numele voastre vor fi însoțite mereu de un cod:
Cesco 9009111,
Dodo 9009112,
Fiore 9009113,
Roxy 9009114.
Citiți împreună cele zece porunci
pe care va trebui să le respectați întocmai.

Îndată ce Eterea isprăvi de enumerat cele zece principii din pergament, făcu un semn și îl chemă primul pe Cesco 9009111, care îngenunche și, ținând strîns Taldomul Lux, luă pergamentul de cupru și mulțumi. Eterea își puse mîna pe creștetul lui și îi comunică propoziția finală. Cesco rămase nemișcat, înghiți în sec și își miji ochii. Apoi înclină capul și, pășind înapoi, se întoarse la locul său. Fu apoi rîndul lui Dodo 9009112 care, de emoție, se împiedică de

o pietricică de rubin și căzu în nas, în fața Etereei. Femeia de lumină îl ajută să se ridice și îi înmînă prețiosul pergament comunicîndu-i propoziția finală secretă. Cu un aer temător se înfățișă Fiore 9009113, care le trimise o sărutare tuturor celor de față și, bine educată, ascultă glasul suav al Marii Mame Alchimiste care îi transmitea propoziția finală. Ultima fu Roxy 9009114 care, imediat ce avu în mînă pergamentul, ridică Taldomul Lux către înaltul cerului înstelat, zîmbind cu gura pînă la urechi. Și ea, cînd află propoziția finală, deveni serioasă și se întoarse cu pas ușor alături de ceilalți trei prieteni.

Rînd pe rînd rupseră panglica albastră și, desfășurînd pergamentul de cupru, citiră în gînd importantul document.

JURĂMÎNTUL ALCHIMIȘTILOR CELEI DE A ȘASEA LUNI

1 – VOI FOLOSI ALCHIMIA LUMINII DOAR ÎNTRU BINE.
2 – VOI APĂRA LIBERTATEA GÎNDURILOR TUTUROR COPIILOR DE PE PĂMÎNT.
3 – VOI CĂUTA FORMULE ȘI VRĂJI SPRE BUCURIA UNIVERSULUI ALCHIMIC.
4 – NU VOI TRĂDA NICICÎND UN ALT ALCHIMIST DE PE XORAX.
5 – VOI PĂSTRA SECRETELE CELEI DE A ȘASEA LUNI.
6 – VOI IUBI ANIMALELE ȘI PLANTELE DE PE PĂMÎNT.
7 – VOI SALVA GUGHIUL, SĂLTĂREȚUL, UNDUIEȚUL, PE CLINGCLANG ȘI PE QUASKIO ÎN CAZ DE PERICOL.
8 – ÎMI VOI PUNE ÎN PRIMEJDIE VIAȚA PENTRU A-MI AJUTA TOVARĂȘII ALCHIMIȘTI.
9 – VOI LUPTA ÎMPOTRIVA RĂULUI ȘI A ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI.
10 – NU VOI DEZVĂLUI NICIODATĂ NIMĂNUI „PROPOZIȚIA FINALĂ“ ȘI O VOI ROSTI DOAR ÎN CLIPA ÎN CARE VOI FI SIGUR CĂ ÎMI PIERD VIAȚA.

Acum știau. Știau totul. Așadar, Cesco, Dodo, Fiore și Roxy făceau parte din misterioasa planetă Xorax. Erau Alchimiștii Celei de a Șasea Luni.

Mii de xoraxieni aplaudară și din înaltul cerului plouă cu petale de misyl amestecate cu pulbere de stele. Săltărețul și Clingclang dansară și săriră, în vreme ce Unduiețul zbura împreună cu rîndunelele și Quaskio țopăia vesel cu bolul Sallia Pitică.

Eterea o privi pe Nina și fetița își ridică Taldomul în semn de biruință. Marea Mamă Alchimistă se roti de trei ori pe călcîie și, cînd ajunse alături de Nina, îi înmînă un lucru foarte prețios pe care tînăra alchimistă credea că nu o să-l mai vadă niciodată: *Systema Magicum Universi*.

Marea Carte Vorbitoare se reîntoarse, așadar, în mîinile Ninei, care începu să tremure de emoție.

– Pe toate ciocolatele din lume! Carte, ești din nou a mea! se bucură tînăra alchimistă.

Bunicul Mișa, Todino De Giorgis și Birian Birov se strînseră în jurul celor cinci copii și, dîndu-se într-o parte, deschiseră cale liberă unui grup: androizii xoraxieni.

Lucioși, de metal argintat, toți cu urechi în formă de clopot și privire blîndă, androizii se îndreptau către alchimiști. În frunte, înaintea tuturor, era el, Max-10p1. Cu mîndrie, simpaticul prieten de metal le strînse mîna noilor alchimiști și o sărută pe obraz pe Nina, așezîndu-se apoi alături de profesorul Mișa.

– Aceștia zînt androizii de pe Cea de a Șazea Lună. Lucrează în Mirabiliz Fantazio și, cînd veți vrea, vă vor veni în ajutor, le spuse telepatic Max tinerilor alchimiști.

Nina îl îmbrățișă cu putere și apoi, cu față speriată, întrebă:

– Dar tu te întorci cu noi pe Pămînt, nu-i așa?

– Exact. Zigur că nu pot ză vă laz zinguri, veni răspunsul lui Max.

Nina se întoarse ca să-l privească pe bunicul Mișa... dar nu îl mai văzu. Dispăruse împreună cu toți ceilalți. Nici Eterea, nici androizii, nici animalele magice de pe Cea de a Șasea Lună nu mai erau acolo. Doar Gughiul se sprijinea ușor de solul verde smarald al planetei Xorax. Își ținea desfăcute cele patru aripi și, înălțîndu-și ciocul spre cer, cîntă. Un nor strălucitor îi învălui pe cei cinci copii și pe Max. Dintr-odată, se simți vîntul, și Nina înțelese: sosise clipa să se întoarcă acasă.

Ridică Taldomul și le făcu semn celorlalți să se urce pe aripile magicei păsări de aur.

Picături de apă călduță și cozi de comete se întrepătrunseră cu muzica Notei a Opta. Ca prin farmec, Gughiul se ridică în zbor ducîndu-i pe prietenii de aventură către Universul Alchimic care pulsa. Valurile cauciucate, alcătuite din apă amestecată cu aer, mișcau stele și planete, galaxii și meteoriți. Fulgere de lumină albastră, trandafirie și violet brăzdau cerul spuzit de mici focuri strălucitoare. Copiii priviră spectacolul magic și fericirea le pătrunse direct în inimi. Aventura era pe cale să se insprăvească. După ce vizitaseră Cea de a Șasea Lună, acum trebuiau să se întoarcă la Veneția și să-l condamne pe Karkon.

Copiii de pe Pămînt erau acolo, pregătiți să înceapă procesul. Așteptau încrezători întoarcerea tinerilor alchimiști.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Sentința copiilor

Andora, androidul karkonian, ședea în laboratorul K din Palatul Ca' d'Oro și aștepta încrezătoare sosirea Verei și a lui Giacomo. Nu-i era deloc teamă să-l înfrunte pe Vladimir Amăgitorul. Știa foarte bine ce să facă pentru a-l opri. De data asta, el ar fi fost cel care să cadă în cursă!

Pe neașteptate, din tavan coborî o lumină cenușie, în interiorul căreia se roteau trupurile părinților Ninei și al vicleanului Vladimir. Îndată ce lumina dispăru, Andora se găsi față în față cu androidul rus, în vreme ce Vera și Giacomo sfîrșiră întinși pe jos, nemișcați și adormiți.

– Dragă Andora, ce plăcere să te revăd, o salută blondul Vladimir, mișcîndu-și cîrligul pe care îl avea în locul mîinii drepte.

– Da, și mie îmi face plăcere să te revăd. Văd că i-ai adus cu tine pe părinții Ninei. Așadar, transferul alchimic de la Moscova pînă aici a fost mai rapid decît se prevăzuse, zise Andora ridicîndu-se de pe scaun și ținîndu-și mereu

ochii ațintiți asupra cîrligului, instrumentul acela foarte periculos care, la nevoie, împroșca Sînge Mincinos.

– Exact. Mi-a cerut-o contele. Dar el unde este? întrebă Vladimir bănuitor, privind în jurul lui.

Andora luă sticla de Vintabru Azuriu pe care Karkon o pusese într-un ungher al laboratorului și zise:

– Vino, te însoțesc. E într-o cameră și te așteaptă. Vrea să-ți mulțumească și pentru că ai găsit Vintabrul. De fapt, acum nu mai folosește, dar contele nu a uitat de strădaniile tale.

Andora avea un plan drăcesc: să se folosească de prețiosul lichid alchimic pe care îl găsise în tundra siberiană chiar Vladimir, pentru a-l scoate din joc.

Cînd cei doi ajunseră în fața ușii de la Camera Vocii Persuasiunii, femeia de metal îl făcu pe Vladimir să intre. În întuneric, pielea lui albă străluci ca și cum ar fi fost de argint. Androidul înțelese pe dată că era ceva în neregulă.

– Păi, aici nu-i nimeni! Unde m-ai adus? întrebă el îngrijorat.

– Acum n-o să mai poți face rău, strigă Andora desfăcînd sticla de Vintabru Azuriu și împrăștiind lichidul cel foarte otrăvitor, bogat în sulf, creat de LSL.

Și tocmai sulful era pentru Vladimir

o substanță mortală, o scrisese și Nina în Primul său Tratat despre Androizi.

Un fum acid se ridică de jos și mecanismele robotului rus începură să se desfacă: cîrlige și roți, din care era construit trupul lui, se fărîmițară rapid, iar codul lui alchimic 1542 se topi ca apa. Ochii albaștri ai lui Vladimir se făcură roșii, iar din gură îi ieși o spumă neagră. Își ridică brațul drept și îndreptă cîrligul către Andora, dar nu izbuti să împroaște cu Sînge Mincinos. Fumul îi învălui chipul și îl desfigură.

– BLESTEMATOOO... reuși el să strige, pe cînd Andora ieșea repede pe ușă.

Îndată ce ajunse afară, se sprijini cu spatele de zid și, respirînd cu greutate, închise ochii pe jumătate. „Am făcut-o și pe asta! Acum nu mai sînt primejdii."

Urletele lui Vladimir se auziră în tot palatul, dar de-acum nimeni nu-l mai putea salva.

Femeia de metal se întoarse în laboratorul K, luă două frunze de Salvie Vioaie și le puse sub nasul lui Giacomo și al Verei, care se treziră încet-încet. Întinși pe pardoseala umedă și cu ochii larg deschiși, văzură tavanul de grinzi negre și pereții negri, și simțiră un miros deloc plăcut. Andora se apropie de ei și, sperînd să nu-i înspăimînte cu înfățișarea sa, începu:

– Sînt o prietenă a Ninei. Nu sînt rea. Vă dau o mînă de ajutor.

Giacomo se ridică dintr-o săritură și, cu capul greu, privi împrejur uluit și întrebă:

– Unde sîntem?

Vera făcu la fel și, cu ochii ațintiți asupra femeii ciudate care stătea în fața ei, strigă:

– Păi, ești un android! Semeni cu Andora, sora mamei mele Espasia!

– Chiar așa? Păi... o fi vreo întîmplare. Oricum, sînt un android creat de contele Karkon. Sîntem în Palatul Ca' d'Oro, la Veneția. Dar acum vă duc la fiica voastră, încercă să limpezească lucrurile Andora, care nu voia nicicum să dea alte explicații.

– Stai departe de noi! exclamă Giacomo, luîndu-și soția în brațe.

– Trebuie să mă urmați. Vă duc la Vila Espasia, mai spuse androidul.

– Dar ce poveste mai e și asta?! Noi eram la Moscova... la Ferk. Cum am făcut să ajungem pînă aici? izbucni Giacomo.

– E o poveste lungă. Vă va explica totul Nina, insistă Andora.

– Nina? I s-a întîmplat ceva fiicei noastre? zise Vera cu glasul întrerupt de plîns.

– Nu, e foarte bine. Și curînd o s-o îmbrățișați din nou. Dar trebuie să aveți încredere în mine. Pe drum, o să vă povestesc ce s-a întîmplat. Veniți! și, zicînd acestea, Andora ieși din laboratorul K, urmată de cei doi.

– Mi se pare o nebunie! N-o fi la mijloc alchimia, nu-i așa?

Giacomo era într-adevăr nervos.

– Nina a făcut ceva grav? întrebă mama, neliniștită.

– Nina a făcut un lucru extraordinar. Îi veți mulțumi. Toți vor trebui să-i mulțumească, răspunse Andora mergînd grăbită.

– Vorbești în șarade. Nu înțeleg nimic. Spune mai clar, zise tatăl Ninei apucînd androidul de un braț și oprindu-l în loc.

– Fiica voastră l-a învins pe Karkon. Explicația asta vă e de ajuns? răspunse Andora enervată.

Vera îl privi pe Giacomo în ochi și își înclină capul.

– Atunci are necazuri. S-a folosit de alchimie. Știam eu că nu trebuia lăsată singură.

– Nu spuneți prostii! Nina e tînără, dar este o mare alchimistă. Profesorul Mișa e mîndru de ea, fără îndoială. Acum, nu puneți prea multe întrebări, nu veți înțelege. Trebuie doar să acceptați realitatea. Vă asigur că e foarte frumoasă.

Androidul deschise poarta mare a palatului și purcese către vilă, împreună cu cei doi sceptici.

Era ora patru, în după-amiaza zilei de 2 iunie. Sfîrșitul lui Karkon se apropia cu pași repezi.

Nina și prietenii ei erau în drum spre Veneția și totul părea pregătit pentru condamnarea definitivă al lui Magister Magicum. Zborul fericit printre stele și planete era pe terminate și tinerii alchimiști ajunseseră la sfîrșitul călătoriei. Gughiul se aruncă printre nori și, într-o clipă, copiii și Max se găsiră într-un con de lumină roșie. O pală puternică de vînt îi rostogoli în jos și un vîrtej de culori îi tîrî cu sine. Cîntul pasării magice de pe Cea de a Șasea

Lună se termină și grupul alchimiștilor aventurieri se trezi din nou pe Pămînt.

Pe pardoseala din Acqueo Profundis.

Primul care se ridică, un pic lovit, fu Max-10p1.

– Acază. Zîntem acază! tresări el de bucurie, rotindu-și urechile în formă de clopot.

Roxy deschise ochii și văzu în fața sa tronul de sticlă, Fiore ridică Taldomul și îl aținti către ecranul gigantic gata să reacționeze la orice atac. Cesco își potrivi ochelarii și o ajută pe Nina să se ridice. În vremea asta, Dodo, rămas întins pe jos cu ochii închiși, zise:

– S... s... sper să nu mă mai b... b... bîlbîi.

Nu termină bine de vorbit, că își dădu seama că nu mai era pe Cea de a Șasea Lună, unde gîndurile nu se poticneau. Se puseră cu toții pe rîs. Băiatul cel roșcovan se ridică în picioare și, strîngînd în brațe bolul Sallia Pitică, zise:

– Cui îi pasă! Acum s... s... sînt un alchimist!

Bolul se clătină și strigă deodată:

– În fine, pot să vorbesc! A Șasea Lună e minunată, dar... gîndul telepatic nu-i de mine!

Toți izbucniră în rîs și pe chipurile lor obosite apăru, în cele din urmă, lumina fericirii. Forța Binelui îi ținea strîns uniți. Împreună ar fi înfruntat orice primejdie, orice risc: nimic nu i-ar mai fi putut opri.

Max se așeză din nou la computer și controlă ca totul să fie în regulă.

– Voi duceți-vă. Știu că aveți multe lucruri de făcut. Vă rog frumoz, îndată ce o vedeți pe Andora mea, zpuneți-i că eu o aștept.

Nina deschise ușa cea mare de la Acqueo Profundis, se sui în vagonet împreună cu ceilalți, ajunseră degrabă la scăriță și urcară în fugă pînă în laboratorul vilei.

Îndată ce trecu pragul ușii, fetița Celei de a Șasea Luni puse *Systema Magicum Universi* la locul ei, pe masa pentru experimente. Mîngîie coperta neagră cu auriu și se întoarse dintr-odată.

– Trebuie să mergem imediat la închisoare. De bună seamă, Karkon a fost dus acolo.

Dar, numai ce termină de vorbit, și Cartea se deschise.

Totul vrei să faci în graba mare,
dar Cărții ăsteia vechi dă-i ascultare.

– Carte! O, draga mea Carte! Sînt fericită că încă mai ești aici cu mine, răspunse Nina pe dată, apropiindu-se de pagina lichidă.

Nicicînd nu te voi mai lăsa,
înțelepciunea mea mereu ți-o voi da.
Pregătește-te pentru judecătoreasca sentință,
Karkon e nerăbdător peste putință.

– Da, sentința. Liuba și Carlo sînt liberi? întrebă cu teamă fetița Celei de a Șasea Luni.

Liberi în cele din urmă vor fi
cînd toți în temniță vor poposi.
Acum duceți-vă și zîmbiți.
Răul nu o să-l mai întîlniți.

În acel moment, un zgomot care venea dinspre ușă le abătu copiilor atenția. Cartea se închise și toți își ațintiră Taldomurile, pregătiți să tragă. Ușa se deschise și în prag apăru Andora. Da, androidul deschisese cu Sfera de Sticlă pe care i-o dăduse Nina pe cînd erau în Atlantida.

– Nina! Copii! Ați ajuns! se bucură femeia de metal.

– Andora! Ce bine ne pare să te revedem, ziseră ei lăsînd jos Taldomurile.

Androidul o luă pe Nina de mînă și o însoți în Salonul Portocalilor. În fața tabloului bunicii Espasia erau două persoane: Giacomo și Vera.

– Mami! Tati! strigă Nina dînd fuga spre ei.

Îmbrățișarea fu năvalnică. Mama, tata și fiica se ținură strîns în brațe. Sărutări și mîngîieri, lacrimi și cuvinte dulci... Familia se strînsese laolaltă după atîtea necazuri.

– Ce faci? E totul bine? întrebă mama.

– Foarte bine. Bine de tot, răspunse Nina scoțînd din buzunar cubul de argint pe care i-l dăduse mama ei cu cîteva luni înainte.

– Ți-a adus noroc? întrebă Vera ștergîndu-și lacrimile.

– Da, mult noroc!

Nina își sărută tatăl și apoi se ridică să meargă spre prietenii ei.

– Acum povestește-ne ce s-a întîmplat. Femeia asta de metal ne-a spus o poveste foarte ciudată. Ne ești datoare cu niște explicații, zise Giacomo așezîndu-se pe divanul înțesat de perne colorate.

– Să vă explic? E cam greu, răspunse Nina privindu-i pe ceilalți. Știți că bunicul era un alchimist, și eu i-am călcat

pe urme. Contele Karkon este un mag rău și trebuia oprit. Prietenii mei m-au ajutat. A fost greu, greu de tot.

Fetița Celei de a Șasea Luni nu știa cum altfel ar fi putut explica aventura pe care o trăise în ultimul an. Dar Vera și Giacomo, ca niște oameni de știință cu experiență, strîmbară din nas. Prea multe lucruri erau încă învăluite în mister.

– Și androidul ăsta ce face aici, printre noi? mai întrebă tatăl.

– Păi.... e o prietenă, răspunse Nina fără să clipească.

– Prietenă? Asta e o nebunie! zise Vera cu hotărîre.

– Nebunie e să nu ai imaginație. Ți-o spun eu sigur, mamă. Știu bine că voi sînteți oameni de știință și căutați viața extraterestră, dar vă asigur că pe Pămînt mai sînt încă atîtea lucruri de înțeles! Alchimia nu este o glumă. Și bunicul Mișa o spunea mereu.

Nina deveni serioasă, iar părinții ei rămaseră cu gura căscată.

– Acum trebuie să mergem la închisoare. Vă rog, dați-mi crezare!

Nina își luă părinții de mînă și se îndreptă către poarta vilei. Cesco, Dodo, Roxy și Fiore răsuflară ușurați și îi spuseră Andorei că Max o aștepta jos, în Acqueo Profundis. Femeia de metal zîmbi. Pentru ea începea o nouă viață. O viață plină de dragoste și seninătate împreună cu iubitul ei android xoraxian.

Era 6.30 după-amiaza cînd în fața închisorii se strînse o mulțime uriașă alcătuită doar din copii. Ajunseseră acolo din toate colțurile lumii. Revoluția Tăcută își urmase cursul și acum, odată ce gîndurile erau libere și rîndunelele se reîntorseseră să zboare fericite pe cer, toți copiii de pe Pămînt erau pregătiți să-l condamne pe vicleanul conte.

Mătușile Andora și Carmen erau tot acolo, foarte obosite. Împreună cu ele erau părinții celor patru tineri alchimiști, care așteptau nervoși sosirea copiilor lor. Grupuri de puștani se opriseră pe podul de lîngă închisoare, altele ocupaseră o mare parte a malului și altele încă mai soseau cu vapoare și bărci. Nu se auzeau strigăte, nu era dezordine. Doar un murmur ușor se răspîndea în aer, iar atmosfera era plină de încordare.

Cînd cei cinci prieteni, împreună cu Vera și Giacomo, coborîră de pe vaporaș, mulțimea intonă în cor:

– VICTORIE!

Dodo, Cesco, Fiore și Roxy îi salutară cu căldură pe toți copiii și le făcură semn să stea liniștiți. Apoi dădură fuga spre părinții lor care nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Îmbrățișările și sărutările, lacrimile și zîmbetele ținură cîteva minute bune, în vreme ce sute de copii aplaudau cu zgomot.

– Dar pe unde ați umblat? Ce ați pus la cale? întrebară mamele mîngîind fețele tinerilor alchimiști.

Tatăl lui Cesco își puse mîinile pe umerii fiului și întrebă îngrijorat:

– Puloverul ți-e rupt tot și murdar. Te simți bine?

Băiatul își scoase ochelarii și își strînse tatăl la piept, liniștindu-l. Fiore și Roxy mîncară două înghețate pe care le cumpărase mama lui Dodo. În graba mare le explicară că nu era vreme să le povestească tot ce trăiseră. Părinții simțiră că mulțimea voia dreptate. Îl voia pe Karkon!

Nina fu asaltată cu voioșie de miile de zburdălnicii ale lui Adonis și Platon, în vreme ce cele două mătuși spaniole îi luară deoparte pe Vera și pe Giacomo și îi făcură să se așeze pe postamentul coloanei de lîngă malul apei.

Emoția se simțea parcă fizic. Toți așteptau să se deschidă poarta cea mare a închisorii.

Fetița Celei de a Șasea Luni ridică Taldomul Lux și strigă cu voce tunătoare:

– Deschideți! Am venit să-i eliberăm pe Liuba și pe Carlo.

Părinții rămaseră tăcuți. Îngroziți. Își priviră copiii și își dădură seama că aceștia erau cu adevărat deosebiți.

Primul și al doilea gardian deschiseră în cele din urmă poarta cea mare a închisorii și murmurul mulțimii deveni mai intens. Cei cinci copii intrară și, mai înainte ca poarta să se închidă în spatele lor, Cesco se întoarse în loc și zise cu voce tare:

– Sfîrșitul lui Karkon se apropie!

Un vuiet de glasuri zgudui Veneția. Copiii își ridicară brațele în semn de victorie.

Cînd Nina intră în temniță, îi văzu pe cei zece consilieri îmbrăcați în violet înșirați alături de Karkon, Visciolo, Alvise și Barbessa. Contele era așezat pe un scaun de fier și își ținea mantia strînsă pe corp, cu capul plecat. Nu părea deloc primejdios. Toată răutatea lui aproape dispăruse.

Cei doi gemeni cu litera K plîngeau în hohote, iar Visciolo își tot pipăia bentița de la ochi, jelindu-se fără încetare.

Copiii își priviră dușmanii. Nu s-ar fi gîndit niciodată să-i vadă în asemenea hal. Dar nu avură milă. Nu puteau să aibă după tot ceea ce suferiseră.

Roxy îi înfruntă prima pe cei zece consilieri, spunînd:

– Dați-vă deoparte! Mai înainte de a ne ocupa de nemernicii ăștia, trebuie să-i eliberăm pe dădaca Liuba și pe grădinarul Carlo.

Președintele tribunalului tuși și apoi, mișcîndu-se spre stînga, făcu loc celor doi nevinovați care erau în spatele lui. Dădaca rusoaică se simțea destul de rău, era plină de vînătăi și nu izbutea să meargă prea bine.

Carlo era încovoiat, ochii îi erau sticloși și umflați.

– NINA! spuseră ei cu puțina voce care le mai rămăsese.

Copiii și fetița Celei de a Șasea Luni îi îmbrățișară cu duioșie. Dodo luă o batistă și șterse fața dulcei Bezeluțe, care își suflă nasul plîngînd pe rupte.

Nina o copleși cu sărutări și o sprijini să meargă șontîc-șontîc, în vreme ce Roxy și Cesco îi dădură o mînă de ajutor grădinarului. Cînd ajunseră în fața lui Karkon, Fiore ridică mîna dreaptă și, indicîndu-l, zise:

– Priviți-l pe conte. Nu are curajul nici măcar să-și ridice ochii.

Carlo îl scuipă și pînă și Liuba, apropiindu-se cu greutate, prinse curaj și spuse:

– Vierme! Vierme scîrbos!

În acel moment, președintele tribunalului i se adresă Ninei:

– Domnișoară De Nobili, contele Karkon, gemenii și Visciolo au mărturisit. Sînt vinovați, fără doar și poate. Dar sînt unele lucruri pe care nu le explică. Vorbesc de magie, de vrăji și de tot felul de lucruri drăcești. Poate că sînt nebuni.

– Onorată instanță, nu-s nicidecum nebuni! Întruchipează Răul și este drept să plătească pentru asta. Dar, de data aceasta, nu veți fi voi, adulții, cei care să hotărască, zise Nina cu glas hotărît.

– Cum? În ce sens nu vom fi noi, adulții, cei care să hotărască? Justiția își are legile ei. Și trebuie respectate. Există judecători, tribunale...

Președintele fu întrerupt brusc.

– Noi, copiii, am fost principalele victime ale urii și ale grozăviei purtării lui Karkon și a lui LSL! zise fetița Celei de a Șasea Luni.

– Primarul Loris Sibilo Loredan? Dar ce treabă are el în toată povestea asta. E mort! strigară cei zece consilieri.

– Voi să tăceți! Sînteți doar niște slugi proaste! reacționă Nina.

– Dar cum îți permiți, ciumă mică... izbucni consilierul cel bătrîn.

– Priviți! Iată ce au făcut contele și primarul!

Nina scoase din buzunarul salopetei *Notițele* lui Karkon. În acel document prețios stătea scris cum și cînd își începuse contele blestemățiile. Și nu doar atît, ci acolo erau și secretele Numeromagiei și ale Mecageometriei, și o foarte lungă listă de formule alchimice foarte primejdioase. Președintele dădu să ia *Notițele,* dar Nina își trase mîna înapoi.

– Nu, dumneavoastră nu puteți citi totul. Nu-i îngăduit!

– De cine nu e îngăduit? întrebă președintele, tot mai uimit.

– Eu și prietenii mei nu v-o îngăduim! Trebuie să aveți încredere în noi. Și apoi, priviți, există un alt document care demonstrează răutatea contelui Ca' d'Oro.

Și, zicînd acestea, Nina îi arătă și *Caietul Roșu,* pe care Karkon îl pierduse în Atlantida. Ultimele răutăți și marea înșelăciune pusă la cale de LSL, secretul Insulei Clemente și măcelărirea pisicilor deveniseră acum publice. Fetița Celei de a Șasea Luni răsfoi cîteva pagini și îi citi președintelui doar cîteva pasaje. Cuvintele îngrozitoare care îl convinseră de răutatea fără margini a lui Karkon și a lui LSL.

Visciolo căzu în genunchi.

– Vă rog, nu ne faceți rău.

Alvise și Barbessa strigară plîngînd că nu voiau să stea la închisoare.

– F... f... falși. Sînteți f... f... falși! zise Dodo cu o figură serioasă.

– Destul! Destul! Liniștiți-vă! Să ascultăm ce are de spus Nina, zise președintele tribunalului.

Nina se proțăpi în fața lui Karkon, îl apucă de țăcălie și îi ridică puțin capul.

– Stimați domni, acest individ dubios merită pedeapsa cea mai grea. Și vom fi noi, copiii, cei care să o hotărască! Numai noi putem să o facem.

Fetița îi privi în ochi pe cei zece consilieri și nu își plecă privirile.

– Dar nu-i cu putință. E o cerere absurdă! răspunse pe dată președintele.

Atunci interveni Cesco. Înălțînd Taldomul Lux, spuse:

– Voi, adulții, nu ați știut să apărați libertatea. Nu ați priceput nimic! Din acest motiv, vom hotărî noi ce soartă vor trebui să aibă contele Karkon și ciracii lui. Gata cu vorba! Acum deschideți poarta cea mare, trebuie să-i ducem acasă pe Liuba și pe Carlo. Sau poate vreți să mai rămînă aici, în celulele umede și întunecoase ale acestei temnițe?

Președintele făcu un semn, cei zece consilieri se foiră, dar rămaseră tăcuți.

Fiore și Roxy îi priviră mîndre pe gardienii care deschiseră pe dată poarta cea mare a închisorii. Un ropot de aplauze și mii de strigăte de bucurie salutară ieșirea tinerilor alchimiști care îi sprijineau pe cei doi nevinovați. În aer se auzi un cîntec armonios: erau cei încarcerați care

preamăreau libertatea. Așa cum spusese Cartea, corul îi salută pe dădacă și pe grădinar. Tatăl lui Dodo și mama lui Cesco o ajutară pe Liuba să se urce în vaporaș, în vreme ce Vera și Giacomo se îngrijeau de grădinar.

Părinții puștanilor se îndreptară către Vila Espasia, lăsîndu-și odraslele împreună cu mulțimea de copii. Nina se sui pe postamentul coloanei, avîndu-i alături pe cei patru tineri alchimiști care îi alintau pe Platon și pe Adonis, vădit cuprinși de bucurie.

– Ascultați-mă cu atenție, zise Nina ridicînd vocea, mîine după-amiază, la ora trei fix, în Piața San Marco, îi vom judeca pe contele Karkon și pe ciracii lui. Pentru a hotărî pedeapsa, am nevoie să vă știu părerea. Pînă la miezul nopții aveți grijă să ajungă la Vila Espasia cererile voastre. Gîndiți-vă bine. Pedeapsa nu trebuie să fie o răzbunare, ci un exemplu. Adulții vor învăța de la noi ce înseamnă să faci dreptate.

Mii și mii de copii tresăriră de bucurie. În sfîrșit, glasul lor avea greutate, gîndurile lor erau importante. Și adulții înțeleseseră acest lucru. Nina mîngîie cele două animale și, cu pas grăbit, ajunse la debarcader. Înainte de a se urca în vaporaș, se întoarse către cei patru prieteni și le zise:

– Noi ne vedem mîine-dimineață la ora 10, la Vila Espasia. Noaptea asta vom dormi în sfîrșit în paturile noastre. Trebuie să fim odihniți pentru sentință.

Cesco o privi cu dragoste și îi trimise o sărutare, iar ea îi răspunse la fel. Mustăcind, Fiore și Roxy o salutară ridicîndu-și Taldomurile. Dodo strigă:

– Ești o pr... pr... prietenă adevărată.

Cei patru prieteni se întoarseră la casele lor.

În seama aceea, la Veneția nu se auzi nici un zgomot. Miile de copii care zăboveau pe străduțe și prin piațete erau concentrați să-și scrie ideile. Toți se gîndeau ce sfîrșit ar fi fost mai drept pentru Magister Magicum.

Cînd Nina, Adonis și Platon intrară în Vila Espasia găsiră casa scăldată în lumină. Vera era în fața cuptorului împreună cu Carmen, în vreme de Giacomo și Andora puneau masa în Salonul Trandafirilor, aranjînd serviciul scump de farfurii de porțelan rusesc. Liuba și Carlo ședeau comod în Salonul Portocalilor și tăifăsuiau în sfîntă pace, sorbind un pahar de vin spumos.

Era pentru prima dată cînd Nina o vedea pe Liuba odihnindu-se.

– Dragă Ninocica, numai ce o să mă simt mai bine și îți voi găti mîncărurile mele obișnuite, zise dulcea Bezeluță mîngîind fețișoara fetiței.

– Sigur, Liuba, dar acum stai liniștită. E mama la bucătărie și sînt sigură că în seara asta cina va fi la fel de delicioasă.

– Eu și Carlo trebuie să te întrebăm ceva, zise Liuba.

Nina așteptă cu neliniște întrebarea.

– Dar de profesorul José ce s-a ales?

Întrebarea lui Carlo îi îngheță Ninei sîngele în vine.

– Păi... profesorul José... a plecat. Dar nu știu unde....

Răspunsul fetiței nu fu convingător. Carmen dădu să deschidă gura, dar Andora o opri. De bună seamă, nu le puteau spune că José o trădase pe Nina.

– Ciudat că a plecat. Părea că ține atît de mult la tine, Nina, zise Liuba.

– Devenise prea nervos. Ciudat. Nu o să-i simțim deloc lipsa, fu răspunsul sec al tinerei alchimiste.

Nina își privi tatăl și îi zîmbi fără să spună o vorbă. Giacomo nu bănuise nimic. Vera, care stătea în bucătărie, scurse pastele fluierînd. Andora și Carmen încercară să schimbe subiectul și se puseră pe taifas cu Carlo despre florile care înmuguriseră în parc și aveau nevoie să fie îngrijite după lunga lui absență.

La Vila Espasia totul părea să fi revenit la normal. Fetița Celei de a Șasea Luni se întinse pe divan și privi tabloul bunicii. Inima îi era frămîntată. Cîteva ore mai trebuiau să treacă și apoi Karkon avea să fie condamnat.

– Nina, dar ce s-a întîmplat cu femeia aia de metal? întrebă Vera curioasă.

– Nu știu, răspunse fetița, iarăși pusă în încurcătură.

– După mine, e în tovărășia tipului ăluia ciudat care a venit la cină la noi îmbrăcat în Moș Crăciun. Vi-l amintiți? zise Andora zîmbind.

Nina făcu o mutră ciudată, iar Carmen își plecă privirile.

– Da, ce prieteni caraghioși ai tu, Nina. Încă încerc să pricep cum am ajuns la Veneția eu și maică-ta fără măcar să ne dăm seama. La Ferk ne-or fi căutînd ca nebunii... adăugă Giacomo.

– N-o să vă întoarceți la Moscova, așa-i? întrebă Nina neliniștită.

– Nu. O să rămînem aici. Ți-am făgăduit-o. Să trăiești în vila asta e sigur mai palpitant decît să mergi în spațiul cosmic, zise Vera privindu-și soțul.

Familia se așeză la masă și nimeni nu mai avu curajul să o întrebe ceva pe Nina, fiindcă părea prea încordată. Era o seară cu adevărat specială, și asta nu doar din cauza evenimentelor la care se gîndea tînăra alchimistă. Înainte de a merge la culcare, Vera și Giacomo își sărutară copila cu toată dragostea. Mama era pe cale să deschidă vorba, cînd se auzi sunînd clopoțelul de la vilă.

Era ora zece fix, în seara de 2 iunie. Nina tresări. Prin minte îi fulgeră un gînd: „Ora zece, pe 2 iunie... o dată importantă". Fetița fu scăldată de sudori reci, Vera o privi și izbucni în plîns.

– Mamă... păi... e 2 iunie. Bunicul Mișa a murit acum exact un an!

– Da, dragă. Nu voiam să-ți amintesc asta, erai prea tulburată de sentința de mîine, zise Vera cu o voce abia șoptită.

Giacomo suspină și se duse să deschidă ușa. Nina își privi fără să vrea steaua din palmă: era roșie. Nu era nici o primejdie. Carmen o strînse la piept.

– Îmi amintesc foarte bine ce s-a întîmplat acum un an. Eram împreună la Madrid. A fost cumplit. A doua zi ai venit aici, la Veneția, și de atunci încoace s-au petrecut atîtea alte lucruri.

Dulcea Bezeluță izbucni într-un hohot de plîns și se sprijini de umărul lui Carlo. Nina își simți sîngele fierbînd, dar, cînd Giacomo deschise ușa, fetița se liniști. Era un grup de copii.

– Aceste zece pachete sînt pentru Nina De Nobili. E urgent, ziseră ei înainte de a pleca.

Fetița Celei de a Șasea Luni dădu fuga la tatăl ei pe care îl ajută să desfacă pachetele: înăuntru se găseau mii de bilețele scrise de copii.

– Dar ești obosită, du-te la culcare. O să le citești mîine, zise Giacomo încercînd s-o convingă.

Nina clătină din cap.

– Nu! Nu pot. O să le citesc unul cîte unul.

Așezată pe covorul cel mare din holul de la intrare, cu bucăți de hîrtie împrăștiate peste tot, fetița începu o muncă serioasă.

Din capul scării în spirală, Vera se adresă fiicei sale:

– Îți lipsește mult bunicul Mișa?

– Nu. E în inima mea. Mereu. Și vorbesc cu el oricînd vreau, răspunse Nina privindu-și mama.

– Trebuie să fie mîndru de tine. Sînt sigură, adăugă Vera.

Fetița Celei de a Șasea Luni își ridică mîna dreaptă și îi arătă semnul din născare în formă de stea, spunînd:

– Sînt o alchimistă. Și am moștenit de la bunicul tot Binele. De aceea, Karkon va plăti cu vîrf și îndesat. Îl ura pe bunicul. Și ne urăște pe mine și pe prietenii mei. Îi urăște pe toți alchimiștii buni la suflet.

Giacomo clătină din cap și o luă pe Vera de mînă. Carmen dădu să spună ceva, dar Andora o fulgeră cu privirea.

– Dar sînt o groază de lucruri pe care părinții Ninei nu le știu, iar noi le cunoaștem... șopti Carmen.

– Taci, nu strica totul, soră dragă, tocmai acum cînd totul merge ca pe roate, răspunse blînd Andora.

Liuba se retrase în camera ei, și Carlo ieși din vilă urîndu-i noapte bună Ninei, care rămase așezată pe covor în mijlocul unor munți de bilețele. Copiii lumii așteptau sentința. O condamnare care urma să-i facă dreptate și Ninei, și familiei sale, pentru uciderea bunicului Mișa.

La 6.30 dimineața, tînăra alchimistă intră în laboratorul vilei. Se așeză pe taburet și își puse palma cu stea pe *Systema Magicum Universi*. Pagina lichidă răspîndi obișnuita lumină verde fluorescentă.

– Carte, ce sfat poți să-mi dai? Copiii lumii vor o pedeapsă foarte aspră pentru Karkon și mulți cer să fie ținut la închisoare pe viață. Dar eu nu știu ce să fac.

Nina era tulburată: simțea că asupra ei atîrna o responsabilitate cu adevărat importantă.

Contele Răului trebuie să plătească
și în veci să nu se mai clintească.
Dar a-l ține în temniță să nu facă nimic
nu e lucru înțelept, nici un pic.
Cînd cei patru noi alchimiști vor fi sosit,
aruncă spre mine biletele pe care le-ai citit.
O mînă de ajutor vă voi da
și sentința o voi consemna.

– Da. Neclintit pe vecie! exclamă Nina ridicîndu-se de pe taburet.

O lumină puternică îi luci în priviri. Ieși în grabă din laborator și intră în bucătărie, unde le găsi pe Liuba și pe mama, ocupate să pregătească micul dejun.

Fetița luă vreo doi biscuiți cu ciocolată și urcă în camera ei. Se băgă în cada de baie și stătu în apă timp de o oră. În cele din urmă, se relaxă. Își aminti minunățiile Celei de a Șasea Luni, balenele și rîndunelele, orchestra cea mare și jurămîntul prietenilor ei. Simți că este cu adevărat fericită. Și, cu sufletul încărcat cu acea forță, se îmbrăcă în culori țipătoare. Își trase pe ea o salopetă albastră-verzuie foarte frumoasă și un tricou roz aprins, se privi în oglindă și zîmbi.

Coborî scara în spirală, îi sărută pe mama și pe tata, le făcu din mînă mătușilor spaniole și așteptă sosirea prietenilor, zicînd:

– Azi e o zi mare: este 3 iunie!

La 10 fix sunară la ușă. Cesco, Dodo, Fiore și Roxy își făcură apariția avînd întipărite pe fețe niște zîmbete strălucitoare. După ce intrară în laborator, Nina se duse la *Systema Magicum Universi*.

– Carte, sîntem toți aici. Avem cutiile cu bilețelele copiilor, zise Nina agitată.

Aruncați spre mine bucățile de hîrtie
și mintea bănuitoare nu vă fie.
Cîndurile libere se vor aduna
și sentința cea dreaptă vor da.

Cei cinci copii ridicară iute cutiile cele grele și miile de scrisori fură înghițite de pagina lichidă. Lumina din laborator se făcu roșie. Un zgomot neplăcut se ridică din ceaunul care era pe foc. Dodo se ghemui lîngă Piramida cu Dinți de Dragon, Fiore se sprijini de zid, iar Roxy

strînse Taldomul în pumn. Cesco, neclintit, și Nina priveau scena.

Din ceaun ieși o mare Tobă Violet care avea gravată pe ea o stea roșie. În același timp, din Carte se ridică un Pergament Albastru foarte subțire.

Toba va bate
ori de cîte ori Răul se va abate.
Toți o vor auzi
și împreună vor interveni.
Iar pe astă foaie de Pergament ușoară
scrisă e condamnarea ce o să doară.

Pergamentul se așeză pe masa pentru experimente, iar Toba rămase plutind deasupra ceaunului. Tinerii alchimiști se priviră uimiți. Cartea începu să vorbească din nou:

Vasul cu Vocea să-l luați,
de călugăr nu veți mai fi vătămați.
Persuasiunea va rămîne blocată
să fie văzută de lumea toată.
Apoi Pulbere de Iasomie puneți
în castronul mergător ce-l vedeți.
Cînd în piață veți fi,
Taldomurile vi le veți uni.
Cinci dîre de foc se vor încrucișa
și statuile de marmură vor înainta.

– Statuile de marmură vor înainta? Ce înseamnă asta? întrebară copii.

Pagina lichidă se făcu neagră și o flacără verde se ridică pînă la tavan.

Statuile din piață se vor mișca
și o ceață deasă vor arunca.
Dar numai gloata copiilor cea mare
va vedea această alchimie fără hotare.
Dar și un alt lucru trebuie să vă spun,
Cesco și Dodo în fața mea să vină acum.

Cei doi alchimiști urmară ordinul și, luînd poziție de drepți, se așezară în fața Cărții.

Palatul Ca' d'Oro a voastră comoară va fi,
împreună veți înlocui
camerele întunecoase ce liniștite vor deveni.
Alchimia Luminii va domni
pentru cei care adevărul vor îndrăgi.
Formule și experimente noi
vă vor aduce bucuria apoi.
Acest lucru pentru voi l-am decis
și văd zîmbetul pe chipul vostru scris.

– Carte, păi ăsta e un lucru foarte frumos! Mulțumesc, mulțumesc! săriră în sus de bucurie cei doi băieți privind *Systema Magicum Universi*.

Așadar, Dodo și Cesco primiseră o misiune destul de importantă. Își strînseră mîinile și arătară Rubinul Prieteniei Trainice, în semn de frăție.

Nu am isprăvit de vorbit,
mai e un lucru de îndeplinit.
În fața mea Roxy și Fiore să vină,
iar frica departe de ele s-o țină.

Nina le făcu loc, și cele două fete se așezară în fața Cărții, așteptînd curioase.

Curajoasă una, romantică ailalta,
sînteți o pereche cum nu e alta.
Împreună veți avea grijă de Insula Clemente
aducînd bucurii permanente.
Dacă mulțumite sînteți vreun pic
faceți un semn sau nimic.

Fiore îmbrățișă cartea, iar Roxy strigă în gura mare:

– E minunat!

Insula Clemente, sălașul defunctului LSL, avea să devină, așadar, un mic paradis plin de pisici, cărți și jocuri alchimice.

Acum liniștiți-vă pe loc,
dezordinea nu e bună deloc.
Să vă explic mai mult nu-i cu putință,
plecați și dați-vă silință.

Lumina din laborator se făcu iarăși albăstrie. Cei patru alchimiști o priviră pe Nina.

– Și tu? Tu ce vei face?

Fetița Celei de a Șasea Luni își desfăcu larg brațele.

– O să trăiesc aici. Vila Espasia este casa mea. Și, în plus, îl am pe Max care mă va ajuta mereu. Dar nu trebuie să vă faceți griji. O să ne tot vedem. Vom fi mereu împreună. Ba mai mult, vom fi mai puternici fără Karkon.

Fiore și Roxy își sărutată prietena și luară Toba Violet, Dodo căută printre flacoane Pulberea de Iasomie și o turnă în bolul Sallia Pitică, fericită să ia parte la crearea unei noi formule alchimice. Cesco luă Vasul Adevărului ce conținea Vocea Persuasiunii, care rămăsese aruncat într-un colț, în vreme ce Nina apucă delicat subțirele Pergament Albastru, încercînd să nu-l rupă.

– Să mergem în Acqueo Profundis, trebuie să-i povestim totul lui Max.

Și, spunînd acestea, Nina rosti formula Quos Bi Los și chepengul pivniței se deschise. Coborîrea în subteran fu foarte rapidă și, cu vagonetul, ajunseră la intrarea laboratorului de sub lagună. Îndată ce pășiră înăuntru, văzură o scenă destul de romantică. Max-10p1 o ținea strîns în brațe pe Andora. Stînd în fața ferestrelor, priveau peisajul marin: alge, pești și meduze dansau pentru ei.

– Bună, copii! Ce faceți aici? întrebă bunul android.

– Am venit să vedem cum o duceți, zise Cesco hotărît.

– Foarte bine! Zîntem fericiți!

Max mîngîie capul chelios al Andorei și făcu cu ochiul. Femeia de metal se întoarse încet și zîmbi.

– Sînteți pregătiți pentru condamnarea lui Karkon?

– Foarte pregătiți, răspunseră ei în cor.

– Atunci, eu și Max putem rămîne aici. Liniștiți. Am făcut destul pînă acum, nu credeți? zise Andora.

– Da. E adevărat. Vă lăsăm liniștiți. Aveți tot dreptul la asta. Dar voiam să vă spunem că *Systema Magicum Universi* ne-a comunicat un lucru destul de important, răspunse Nina.

– Ce anume? întrebă Max curios.

Cesco și Dodo îi răspunseră că aveau să se îngrijească de Palatul Ca' d'Oro, iar Fiore și Roxy, de Insula Clemente.

– Fantaztic! se bucură androidul, iar Andora îi felicită și ea spunîndu-le copiilor că, dacă aveau nevoie, ea ar fi fost fericită să-i ajute.

Cei cinci alchimiști salutară cu căldură perechea de metal și ieșiră din Acqueo Profundis. Mai erau doar cîteva ore pînă la darea sentinței. Cînd urcară din nou în vilă, mîncară niște bunătăți pregătite de Carmen și niște dulciuri delicioase de-ale Liubei. Avînd cu ei Toba Violet, *Pergamentul Albastru*, vasul cu Vocea și bolul plin ochi cu Pulbere de Iasomie, ieșiră din casă urmați de Adonis și Platon. Nici Vera, nici Giacomo nu-i întrebară nimic. Toți rămaseră să privească în tăcere pe fereastră, pe cînd copiii traversară podul de fier al vilei.

Mergeau cu pas măsurat. Serioși și misterioși, se îndreptară către marele eveniment. Izbutiseră să elibereze Pămîntul de sub stăpînirea Răului și acest lucru le dădea o uriașă putere sufletească.

Mai erau doar cinci minute pînă la ora trei și Piața San Marco era plină ochi. Mii de copii din lumea întreagă

ședeau tăcuți cînd îi văzură venind pe cei zece consilieri îmbrăcați în violet, avîndu-l în frunte pe președintele tribunalului. În spatele lor, tîrîți de jandarmi, se aflau Karkon, Visciolo, Alvise și Barbessa. Un sunet ascuțit de trompete sfîșie aerul, și președintele zise tare:

– Vă comunic că, în cel mai scurt timp, vor fi organizate alegeri libere pentru a-l desemna pe noul primar al Veneției. Ultimele întîmplări, atît de neobișnuite, ne-au pus pe gînduri. Acum vi-i încredințez vouă, copiilor, pe cei patru prizonieri. Sentința stă în mîinile voastre.

Soarele strălucea în înaltul cerului, porumbei și rîndunele zburau în jurul Pieții San Marco făcînd jocuri de cercuri pe boltă. Sutele de statui care încadrau acoperișurile palatelor din piață păreau mai frumoase decît de obicei. Printre ele se găsea Leul Înaripat, cu coama lui de marmură și privirea mîndră, care aștepta condamnarea dreaptă a lui Magister Magicum.

Nina ridică Taldomul Lux, îl îndreptă înspre statuia Leului și strigă:

– Astăzi, la Veneția, va fi hotărîtă soarta contelui Karkon Ca' d'Oro, magul malefic care ne-a păcălit pe toți. A semănat durere și moarte. Împreună cu primarului Loris Sibilo Loredan, a încercat să facă prizoniere gîndurile noastre, ale copiilor. Dar nu a izbutit! Noi am fost mai puternici! Mai inteligenți! Libertatea a biruit!

Un vuiet se ridică din piață.

– Să-l condamnăm!

– V-am citit bilețelele. Și se va face dreptate, mai strigă Nina.

Cesco, Dodo, Fiore și Roxy își ridicară Taldomurile și urlară toți deodată:

– Da, să-l condamnăm pe vecie!

Karkon nu-și ridică ochii nici o clipă și, în tot acest timp, țintui cu privirea pavajul din piață. Visciolo își acoperise fața cu palmele, iar Alvise și Barbessa plîngeau în hohote.

În acel moment, Roxy dădu la iveală Toba Violet și un bubuit puternic făcu piața să se cutremure.

– Ori de cîte ori va bate această tobă, vom ști că Răul stă la pîndă. Toți împreună vom veghea ca acest lucru să nu se mai întîmple niciodată. Eu și alchimista Fiore vom avea grijă de Insula Clemente. O vom transforma într-un loc minunat unde voi toți veți putea veni oricînd.

Un urlet de bucurie răbufni în întreaga piață, iar Fiore făcu o plecăciune de mulțumire.

Roxy puse Toba Albastră lîngă Visciolo, care nu scoase o vorbă. Dodo se duse alături de Alvise și Barbessa; fetița android își pipăi cozile și schiță un zîmbet timid către tînărul alchimist, ca pentru a-l îmbuna, dar el îi întoarse spatele și, adresîndu-se mulțimii, strigă:

– Acești d... d... doi androizi au inimi de p... p... pisică. Au omorît și au lovit. De azi înainte n-o să mai f... f... facă rău nimănui. Eu și alchimistul Cesco vom tr... tr... transforma Palatul Ca' d'Oro. Va d... d... deveni casa vr... vr... vrăjilor Binelui.

Mulțimea aplaudă, iar cei doi gemeni cu litera K pe piept căzură în genunchi cerînd în zadar iertare.

În acel moment, Nina desfășură Pergamentul Albastru și citi cu glas hotărît:

Noi, copiii lumii,
strînși în această mare piață,
anunțăm că Libertatea de Gîndire
nu mai este primejduită.
Nimeni, niciodată, nu va putea împiedica
fantezia să domnească suverană.
Drept pentru care

CONDAMNĂM
PE CONTELE KARKON
ȘI PE CIRACII LUI,
VINOVAȚI CĂ AU URMAT CALEA RĂULUI
FOLOSINDU-SE DE VICLENIE ȘI DE URĂ.
LA PRIMUL GEST DE NESUPUNERE,
TOȚI PATRU VOR FI
ARUNCAȚI ÎN NIMIC,
ÎN ACEA PARTE A UNIVERSULUI
UNDE VIAȚA NU-I CU PUTINȚĂ.

În piață se înălță al nu știu cîtelea vuiet. Copiii se ridicară în picioare și își fluturară mîinile.

– SÎNTEM LIBERI! SÎNTEM LIBERI SĂ GÎNDIM!

Ținînd vasul Vocii, Cesco se apropie de Karkon și îi zbieră în față:

– Călugărul e prizonier. Ține acest obiect în mîini! Ori de cîte ori îl va vedea un copil, își va aminti de Răul care nu mai există.

Karkon își ridică încet capul, îl privi țintă cu ochii lui drăcești pe puștan și, luînd vasul, șopti:

– O să mi-o plătiți!

– Nu! Tu o să plătești! O să plătești pe vecie! răspunse Cesco arătîndu-i Taldomul Lux care scînteia în soare.

Cei cinci alchimiști ridicară la cer sceptrele Celei de a Șasea Luni și apăsară pe ochii de goasil. Toate deodată, ciocurile de Gughi se deschiseră aruncînd limbi de foc care se uniră în aer. O ceață neașteptată învălui întreaga Piață San Marco: doar mulțimea de copii văzu puterea Alchimiei Binelui, fiindcă adulților le fusese interzisă intrarea în piață.

Sute de statui coborîră de pe acoperișurile palatelor și, mergînd cu pas greu printre grupurile de copii amuzați, ajunseră la Karkon și la ciracii lui. Leul Înaripat se mișcă și, fîlfîindu-și aripile foarte grele de marmură, zbură și se așeză chiar în fața contelui.

O zgîlțîitură foarte puternică făcu să se cutremure piața. Statuile își ridicară brațele și suflară înspre cei patru dușmani malefici, care încercară să scape cu fuga. Dar puterea alchimică a statuilor îi ajunse din urmă și îi transformă în stane de piatră. Trupurile lor rămaseră încremenite, cu ochii goi și gurile întredeschise. Karkon, Visciolo, Alvise și Barbessa se făcură de marmură înghețată. Contele strîngea în mîini vasul care conținea Vocea Persuasiunii, acum devenit și el de piatră. Cutele mantiei lui Karkon nu-i ascundeau picioarele diforme, așa cum și chipul lui Visciolo, șlefuit în piatră, îi scotea la iveală bentița de pe ochiul beteag și gura peste măsură de mare. Alvise și Barbessa rămaseră împietriți avînd întipărite pe față ura și suferința. Înghețați, de marmură și cu

totul inofensivi, cei patru dușmani erau acolo, pietrificați pe veci, în mijlocul Pieței San Marco.

Încet-încet, ceața se risipi și statuile venețiene care îngăduiseră înfăptuirea condamnării se întoarseră pe acoperișuri, ocupîndu-și din nou locurile. Leul Înaripat zbură iarăși pe coloana lui istorică și, în cele din urmă, se odihni în liniște.

În picioare, copiii aplaudau și cîntau biruința împotriva Răului.

Cei cinci alchimiști își coborîră la loc Taldomurile și, desfăcîndu-și larg brațele, săriră în sus de bucurie. Dodo rîse și puse bolul Sallia Pitică pe jos. Pulberea de Iasomie se răspîndi în aer și milioane de mici sfere parfumate plutiră în jurul copiilor. Stele căzătoare, confetti și baloane colorate năpădiră Veneția.

Sentința fusese dată și acum putea începe sărbătoarea.

Nina strigă din toate puterile:

– Prizonieri ai pietrei! Karkon și ciracii lui au devenit Statui ale Răului. Aceasta e condamnarea definitivă. Și, dacă va fi să se trezească, Nimicul îi va înghiți pe dată.

Serbarea prindea aripi nebunești și copiii invadau Veneția cu cîntecele, dansurile și jocurile lor. În vremea asta, adulții stăteau închiși în casă și priveau cu teamă puterea libertății descătușată de tinerii din toate colțurile lumii.

Pentru toți erau din belșug vată pe băț, bomboane, ciocolată, cornete de frișcă. Bucuria nemărginită cuprinsese

totul în jur. Grupuri de copii se prinseră de mîini cîntînd cu voioșie într-o horă încinsă în jurul Statuilor Răului.

Cesco își făcu loc prin mulțime, dar nu o mai vedea pe Nina. O căută dînd coate în dreapta și în stînga. Învălmășeala era atît de mare, încît, chiar strigîndu-i numele, nu primi nici un răspuns. Seara se lăsă repede, dar alergăturile copiilor de-a lungul străduțelor și prin piațete nu se isprăviră. Frînt de oboseală, băiatul se întoarse la Vila Espasia trăgînd nădejde că măcar prietenii lui ajunseseră acolo, dar se înșela. Dodo era la Palatul Ca' d'Oro împreună cu un grup de copii agitați care ardeau de nerăbdare să transforme groaznicele încăperi întunecoase în locuri pline de culoare și veselie. Fiore și Roxy luaseră o barcă și traversaseră laguna ca să acosteze pe Insula Clemente, să controleze situația și să înceapă lucrările de asanare.

Cesco era dezorientat. Intră în parcul vilei. Luminile de la ferestrele mari poleiau copacii și straturile de flori. Își roti privirile și o zări pe Nina sprijinită de zidul scund care dădea spre lagună. Strînse Taldomul în mînă, se apropie încetișor și, luînd-o prin surprindere, o cuprinse în brațe. Nina tresări, dar, imediat ce auzi glasul lui Cesco, zîmbi.

Băiatul privi țintă cerul înstelat și zise:

– Acolo sus a fost cu adevărat frumos. Sper să mă întorc curînd.

Fetița Celei de a Șasea Luni făcu ochii mari și îl privi cu duioșie, apoi admiră cerul și, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, răspunse:

– Niciodată, nimic nu va mai putea stinge lumina planetei Xorax. Sîntem liberi. Gîndurile tuturor copiilor din lume umplu bolta și întreg universul. Sînt fericită că trăiesc.

– Și eu, adăugă Cesco, nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să trăiesc o experiență atît de impresionantă și de necrezut. De cînd te-am întîlnit, tot ce era cu neputință a devenit posibil. Viața e cu adevărat ciudată.

Nina zîmbi din nou, luna plină se oglindi în ochii ei care se făcură ca două oceane albastre-verzui.

Își aruncă privirile la mîna dreaptă, se uită la steaua roșie pe care o avea în palmă și zise:

– Viața? Da, viața chiar că e o poveste fantastică.

Cesco o strînse tare la piept și șopti:

– Da, fantastică așa ca tine.

CUPRINS

CAP. 1 - Moartea lui LSL și sicriul Andorei / 7
CAP. 2 - Dispariția lui José / 39
CAP. 3 - Două Alchicărți de Tarot printre morminte / 67
CAP. 4 - Gîdele închisorii și enigma Primului Turn / 92
CAP. 5 - Cei șapte dinți ai Dragonului Chinezesc / 126
CAP. 6 - Loui Meci Kian și labirintul de coral / 166
CAP. 7 - Trădătorul și Acul Împungînșelăciune / 199
CAP. 8 - Al 600-lea klerossu și Puțul lui Shandà / 237
CAP. 9 - Revoluția Tăcută și ouăle de Quaskio / 272
CAP. 10 - Puterea lui Got Malus și Răsuflarea Abisurilor / 296
CAP. 11 - Cîntecul balenelor și Pădurea Koranna / 320
CAP. 12 - Sentința copiilor / 340

Tuturor copiilor
care zboară călare pe balene
și înoată cu rândunelele către Libertate

Vă mulțumesc că ați călătorit împreună cu Nina în acele locuri magice pe care ni le oferă fantezia fără a cere nimic în schimb.

O alchimie care îmi doresc să vă însoțească în viitor, fiindcă doar creativitatea voastră și gândurile voastre vor putea face lumea reală mai bună decît este acum.

Vă mulțumesc că m-ați făcut să vă simt dragostea prin scrisori și e-mailuri care mi-au îngăduit să mă apropii de inimi puternice și de suflete sensibile.

Vă mulțumesc, fiindcă voi sînteți cei care faceți cărțile mele să fie izvor de bucurie și de speranță.

Și, vă rog mult, amintiți-vă mereu
că trebuie „să zbori pentru a trăi".

Moony

Aventurile Ninei se apropie de sfîrșit, într-un ritm din ce în ce mai alert. Mai lipsește numai o taină – APA – pentru ca eroina noastră să poată elibera planeta Xorax și gîndul copiilor. Astfel, fetița Celei de a Șasea Luni întreprinde și de această dată o călătorie fantastică: ajunge pînă la Zidul Chinezesc, unde îl cunoaște pe tristul dragon îndrăgostit Zhu Long, și reușește chiar să intre pe tărîmul magic al Atlantidei. Acțiunea devine tot mai captivantă, înfruntările cu Karkon, Alchicărțile de Tarot și Vocea Persuasiunii punînd la încercare priceperea Ninei și a prietenilor ei, ajunși alchimiști în urma unor probe de foc. Peripețiile se derulează cu o viteză amețitoare, dar sfîrșitul este aproape...

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-103-083-2
ISBN (13) 978-973-103-083-8

9 789731 030838

www.rao.ro
www.raobooks.com